AGNÈS MARTIN-LUGAND
Lumina unui nou început
DE LA AUTOAREA ROMANULUI-FENOMEN
OAMENII FERICIȚI CITESC ȘI BEAU CAFEA
FICTION CONNECTION
TREI

În al șaselea ei roman, Agnès Martin-Lugand face portretul unei femei talentate care, în urma unei întâmplări nefericite, ajunge să-și reconsidere viața și să iubească din nou. Lumina unui nou început e o invitație călduroasă la descoperirea de sine și la o viață împlinită.

LIRE

Scrisul lui Agnès Martin-Lugand e o forță descătușată.

LE PARISIEN

Talentul de povestitoare al lui Agnès Martin-Lugand este incontestabil - cunoaște în profunzime alfabetul complicat al iubirii.

LE FIGARO

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Lumina unui nou început

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Agnès Martin-Lugand

Lumina unui nou început

Traducere din franceză de
Claudiu Constantinescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoşaru

Coperta colecţiei: Faber Studio
Foto copertă: © Svetlana lakuseva / Gulliver / Getty
images

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Virginia Alexe
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Martin-Lugand, Agnès
Lumina unui nou început / Agnès Martin-Lugand;
trad. din franceză de Claudiu Constantinescu. —

Bucureşti: Editura Trei, 2018
ISBN: 978 – 606 – 40 – 0552 – 6
I. Constantinescu, Claudiu (trad.)
821.133.1

Titlul original: À la lumière du petit matin
Autor: Agnès Martin-Lugand

Copyright © Éditions Michel Lafon, 2018

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.editura trei.ro

ISBN: 978 – 606 – 40 – 0552 – 6

Pentru Guillaume, Simon-Aderaw şi Rémi-Tariku,
razele mele de soare...

Unele aspecte aparent neintenţionale
se dovedesc (...) *perfect motivate şi*
determinate
de raţiuni care-i scapă conştiinţei.
— Sigmund FREUD[1]

After We Meet,
I HAVE A TRIBE

1

Patru ani. Patru ani de când se duseseră. Patru

1 Sigmund Freud, Psihopatologia vieţii cotidiene — Despre uitare, greşeli de vorbire, superstiţie şi eroare, traducere din germană de Herta Spuhn şi Daniela Ştefănescu, Editura Trei, 2010, Ediţia a doua, p. 284. (N. red.)

ani de când ai mei mă lăsaseră singură. Patru ani de când, în acea zi de sfârşit de februarie, mă aşezam în faţa măslinului lor, pe banca din fier forjat la care mama ţinea atât de mult. Patru ani de când le şopteam tristeţea mea, furia mea. Şi iertarea mea. Cum să le port pică, în fond, acestor fiinţe minunate pe care mi-a fost dat să le întâlnesc?

Nu eram deloc originală cu iubirea asta nesfârşită pentru a-i mei. Încă o mai auzeam pe maică-mea repetându-mi întruna că eram mica lor minune. Părinţii mei se iubiseră nebuneşte, ajungându-şi multă vreme unul celuilalt. Şi totuşi, îşi doriseră să extindă mica lume a amorului lor. Viaţa era plină de surprize; bune sau rele. Greutăţile întâmpinate când vruseseră să aibă un copil, în loc să-i despartă, îi apropiaseră şi mai mult. Ai mei întreţineau legenda potrivit căreia doar mulţumită vigorii lor ajunsesem să scot nasul în lume. N-avea nicio importanţă, la urma urmelor; cum, necum, eram acolo de treizeci şi nouă de ani. De la un duo trecuseră la trio, cât se poate de firesc. Fusesem răsfăţată, iubită, crescută, încurajată, dar şi dojenită uneori. Îmi oferiseră totul ca s-o pornesc în viaţă pe calea cea bună. Aveam sentimentul că trăiam în casa fericirii, unde prietenii mei erau primiţi întotdeauna cu braţele deschise. Şi apoi, într-o bună zi, aflaseră că nu ştiu ce tâmpenie îi rodea maică-mii neuronii unul după altul. În curând n-avea să-şi mai amintească de nimeni, nici măcar de cine era ea. Bineînţeles, ca să mă protejeze, îmi ascunseseră treaba asta,

transformându-se în nişte minunaţi actori. Mama fusese întotdeauna cu capul în nori, iar tata era extrem de vigilent de fiecare dată când treceam pe la ei, aşa că nu-mi dădusem seama de nimic. Trăiam departe de ei, la Paris, iar când veneam acasă, în sud, îşi puneau la bătaie întreaga energie ca să-şi păstreze secretul. Unii ar putea spune că n-am fost eu foarte atentă, şi poate că aşa a şi fost, dar şi dacă aş fi băgat ceva de seamă, nimic n-ar fi putut frânge spirala infernală în care intraseră. Am înţeles asta când am citit scrisoarea de la ei. În cele câteva rânduri, astăzi transformate în cenuşă odată cu ei, îşi ceruseră iertare pentru suferinţa pe care aveau să mi-o pricinuiască, dar ştiau şi că, dacă unul ar continua să trăiască fără celălalt, acela m-ar face să sufăr chiar mai mult. Îmi ceruseră iertare pentru egoismul lor de oameni care se iubeau. Iubirea lor măturase totul în cale, inclusiv pe unica lor fiică.

— Hortense?

Un zâmbet mi-a luminat faţa auzind vocea lui Cathie, prietena mea cea mai bună, sora de care nu avusesem parte, cea pe care o întâlnisem în ziua primei mele lecţii de dans, în urmă cu treizeci şi cinci de ani. M-am uitat rapid peste umăr, se apropia înfofolită într-o haină groasă de lână. Cine a zis că în Provence e întotdeauna timp frumos? Vremea mohorâtă era pe potriva stării mele triste, iar mistralul îţi băga frigul în oase. I-am făcut semn să vină lângă mine, pe bancă. S-a aşezat încetişor, m-a luat de mână şi s-a lăsat la rândul ei hipnotizată de măslin.

— Păcat că nu mai poţi rămâne măcar o zi sau două, murmură ea. Ne vedem atât de puţin…

Am tras adânc aer în piept, potopită de un nou val de tristeţe.

— Aşa e, şi mie mi-ar plăcea. Dar ştii bine că nu vin aici decât pentru întâlnirile astea cu mama şi cu tata, nu pot să stau prea mult.

— Semn bun, merg bine cursurile!

— Destul de bine, da.

— Ştii când o s-ajungi pe-aici în vara asta?

— Nu foarte exact, dar cel mai târziu în weekendul de 14 iulie. Cât de curând o să încep organizarea stagiilor de pregătire şi-o să dau drumul la rezervarea camerelor.

*

Refuzasem să mă despart de casa părinţilor mei din Bonnieux, un sat cocoţat pe o coastă a Luberonului. Atunci când pierduseră orice nădejde că vor avea vreodată un copil, îşi investiseră economiile în această dărăpănătură ce necesita reparaţii majore – o veche fermă pe care o numiseră, ironic, Conacul – şi hotărâseră să renunţe la oraş şi să se instaleze aici. Proiectul acesta nebunesc trebuia să fie copilul lor şi, până la urmă, chiar ajunseseră să se ocupe de biberoane şi de schimbatul scutecelor. Acolo erau toate amintirile mele cu ei. Şi cu Cathie. Iar când lui taică-meu i-a fost limpede că fiica lui nutrea o pasiune definitivă, transformase un vechi hambar, neocupat până atunci, într-o sală de dans care nu

era cu nimic mai prejos decât cele ale profesioniştilor. Faptul că-şi luaseră zilele în propria casă nu ştirbea cu nimic ataşamentul meu pentru acele ziduri. Acolo se iubiseră, acolo mă concepuseră, acolo mă iubiseră, iar cenuşa lor odihnea la poalele măslinului lor. Cum mi-ar fi putut trece prin minte ca nişte străini să ia în stăpânire acest pământ şi aceste pietre?

*

— Ai făcut un tur al casei? mă iscodi Cathie. Totul e în regulă?

De fiecare dată când veneam să mai văd măslinul alor mei, în februarie, ea şi Mathieu, soţul ei, mă primeau în micuţa lor casă de ţară. Ar fi fost caraghios şi mult prea greu să deschid Conacul doar pentru douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore. Îmi plăceau la nebunie clipele acelea petrecute la ei, nişte momente pline de blândeţe, de pace, de seninătate. Amândoi aveau darul de a le face bine celorlalţi; printr-un gest, printr-o mică atenţie, fie ea cât de discretă, puteau readuce bucuria chiar şi în sufletele cele mai chinuite. Naşterea fiului lor, în urmă cu cinci ani, nu le schimbase cu nimic felul de-a fi; deschiderea şi generozitatea lor faţă de cei la care ţineau nu făcuseră decât să sporească. Simplul fapt de a-i auzi vorbindu-mi despre viaţa lor, simplă, apropiată de natură, care pentru mine era un simbol al purităţii, mă copleşea; Cathie era apicultoare, iar Mathieu avea o firmă de defrişări

forestiere.

— Aş zice că face faţă destul de bine iernii, i-am răspuns eu.

— Tu-ţi cunoşti cel mai bine casa… Când s-o face mai cald, o să mergem din când în când să deschidem uşile şi ferestrele ca să aerisim.

— Sunteţi drăguţi, dar aveţi şi-aşa destule pe cap. Nu vă mai pierdeţi timpul şi cu…

— Pentru noi nu-i nicio problemă, ar trebui să ştii asta.

După care a ţâşnit în picioare şi mi-a întins braţul ca să mă ridic şi eu.

— Dacă vrei să prinzi trenul, ar cam trebui să mergem.

Am inspirat adânc cât să-mi fac curaj, apoi i-am dat drumul la mână şi m-am dus lângă *măslin* ca să-mi iau rămas-bun. L-am mângâiat pe trunchi, după care mi-am lipit obrazul de el.

— Te iubesc, mamă. Te iubesc, tată. Ne vedem la vară…

*

Pe drum, Cathie şi cu mine am bârfit întruna. O sporovăială ca între fete, numai bună să ne ascundă tristeţea, să umple hăul ce stătea să ne înghită. Aveam obiceiurile noastre; „trăncăneam” până ieşeam de pe drumul naţional. Când ne apropiam de gară, pe ultimele sute de metri înainte de inevitabila despărţire, amuţeam amândouă. Ea parca în zona maşinilor de închiriat, fără să oprească motorul, eu coboram întotdeauna

singură; niciodată nu mă însoţea pe peron, nici eu, nici ea nu voiam să fim văzute plângând. Eu îi spuneam *Mulţumesc*, *pupă-l pe Mathieu şi ai grijă de tine*, ea îmi zicea *Mă bucur că te-am văzut*, *pupă-i pe Aymeric*, *Sandro şi Bertille*, *şi mai ai şi tu grijă un pic de tine*, *ce naiba*! Apoi, un ultim sărut pe obraz şi ieşeam. Înainte de a dispărea în holul gării, mă întorceam să-i fac de câteva ori cu mâna, zâmbind, iar ea demara claxonând. Abia după aceea picioarele mi se făceau ca de plumb şi mi-o imaginam pe Cathie fâlfâind mărunt din pleoape. Anii treceau – plecasem din zonă de mai bine de cincisprezece ani –, viaţa mea pariziană îmi aducea bucurie, fericire şi satisfacţie profesională. Degeaba rămăsesem foarte legată de Luberonul meu natal, niciodată nu mi-ar fi dat prin cap să renunţ la capitală; luminile, forfota străzilor, zgomotele, spectacolele, viaţa de noapte mă captivau. Şi totuşi, la fiecare plecare, aceeaşi strângere de inimă, acelaşi nod în gât, acelaşi acces de singurătate. Aceeaşi sfâşiere în piept, de nealinat; moartea părinţilor mei n-avea nicio legătură cu asta. Dar totul dispărea de îndată ce puneam piciorul pe peronul gării din Lyon; brusc, eram aspirată în vârtejul propriei mele vieţi, cu moralul în creştere, fericită să-mi revăd şcoala.

*

Chiar dacă, în mintea noastră, şcoala de dans funcţiona în continuare sub bagheta mentorului nostru Auguste, se făcuseră cinci ani de când eu,

Sandro şi Bertille o preluaserăm. La douăzeci şi cinci de ani, aveam în spate ani buni petrecuţi pe diferite scene, unele mici, altele medii, niciodată mari – nu eram suficient de serioasă şi de disciplinată ca să ajung la acest Graal. Dezgustată de anii de Conservator, călătorisem, profitasem de tinereţea mea, trăisem aventuros, trântind fără niciun regret uşa în nas dansului academic. Fusese nevoie ca maică-mea şi taică-meu să se arate tot mai îngrijoraţi cu privire la viitorul meu ca să revin cu picioarele pe pământ şi să mă potolesc. Dacă mă comportam în continuare ca o eternă adolescentă, n-aveam să realizez niciodată nimic. Venise momentul să mă maturizez şi să-i fac mândri de mine. Trebuia aşadar să văd dacă mai puteam trăi din propria-mi pasiune sau dacă trebuia s-o las baltă. Mă prezentasem la auziţii la Auguste, care avea reputaţia de tip dur, dar corect. După ce condusese mai bine de douăzeci de ani o foarte mare şcoală de balet, hotărâse să se dedice exclusiv celor schilodiţi, celor ce refuzau căile bătute, nonconformiştilor, pentru a-i ajuta să se descopere pe sine. Stresul se dovedise mai puternic decât antrenamentul serios făcut înainte, prestaţia mea fusese un veritabil fiasco. Şi totuşi, mă primise la cursurile lui. Aşa reuşisem să-i întâlnesc pe cei care aveau să-mi devină parteneri, Sandro şi Bertille.

Sandro tocmai venise din Brazilia ca să se perfecţioneze la modul spartan. Era perfect conştient de talentul său, dar voia să coboare de pe piedestal. Rezultatul expediţiei: nu mai plecase

niciodată înapoi. Toate capetele se întorceau după el când apărea – pielea-i arămie şi silueta-i atletică jucau aici un rol important –, dar, de cum deschidea gura şi îşi făcea auzite inflexiunile calde ale vocii, descopereai în spatele estetului un om de o gentileţe şi o generozitate ieşite din comun, cu un simţ al umorului mereu treaz. Când îşi punea trupul în mişcare, emanau din el o forţă şi o senzualitate în stare brută. În ziua audiţiei, toţi candidaţii rămăseseră cu gura căscată în faţa coregrafiei lui, întrebându-se cum de aterizase acolo un asemenea talent şi mai ales, la un mod ceva mai egoist, cum să mai fi admis după unul ca el. Auguste, în schimb, îl primise părând să nu bage în seamă diferenţa de nivel.

În ce-o priveşte pe Bertille, egoul ei rănit fusese cel care-o împinsese să-şi încerce norocul. Tânără mamă a unor gemeni de un an, fusese dată afară din trupa unde dansa de câţiva ani buni. Când ne explicase în ce situaţie era, o măsurasem din cap până-n picioare, fără a putea crede o secundă că delăsarea fusese motivul concedierii sale. Bertille era o flacără vie sub o calotă de gheaţă. O femeie care, la prima vedere, părea cât se poate de reţinută, dar care se dovedea iute ca oţelul de îndată ce nu obţinea ceea ce voia, aşa cum voia. De atunci încolo, avusesem deseori ocazia să asist la exploziile ei de adrenalină! Iar când dansa, aproape că nu-ţi venea să crezi că ea era cea care îţi trăsese o săpuneală ceva mai devreme. Trupul său se transforma într-un instrument delicat, oricare dintre mişcările ei era

impregnată de o emoţie uluitoare, care pur şi simplu îţi tăia răsuflarea.

Ne împrieteniserăm şi ne susţinuserăm unii pe alţii în tot acel an nebun petrecut sub bagheta lui Auguste. Conştienţi că ne luase sub aripa lui şi că se ataşase de noi, aveam uneori impresia că eram favorizaţi. În realitate însă, cu noi fusese chiar mai dur şi mai exigent decât îi era felul, fără a se sinchisi câtuşi de puţin de ceea ce era în sufletul nostru. Ceea ce aştepta de la noi era să ne descoperim şi să ne exprimăm emoţiile cel mai adânc ascunse în fiinţa noastră. Trebuia să dansăm, să dansăm şi iar să dansăm, până cădeam din picioare. Ne aducea la capătul puterilor, voia să vadă din ce plămadă eram făcuţi, ne testa limitele în permanenţă. Deviza lui: să ajungi să spui o poveste prin dans. Aştepta de la noi să ne urmăm cele mai profunde emoţii ascunse în fiinţa noastră şi să ne eliberăm de ele. Abia dacă ne dădea voie să ne odihnim, dar era extraordinar, aşa încât îl ascultam indiferent ce ne cerea, fără ca vreunul dintre elevi – nişte firi rebele, totuşi – să se revolte vreodată. Cei doi prieteni ai mei şi cu mine îi ceruserăm să ne mai primească pentru încă un an, el ne refuzase, spunând că-şi încheiase misiunea, dar ne propusese să-l asistăm, pe rând, la ore. Descoperiserăm astfel predatul, iar pentru mine asta fusese o revelaţie. Auguste ne încurajase să ne pregătim, din poziţia de candidat liber, pentru diploma de profesor. Ne pusese în faţa realităţii. Mulţumită lui şi încăpăţânării sale, trăseserăm ca nişte animale la jug şi obţinuserăm

patalamaua. Atunci ne lăsase să zburăm cu propriile noastre aripi. Predaserăm fiecare la diferite şcoli, fără a uita unii de alţii, dimpotrivă. Nici de Auguste nu ne-am îndepărtat, întâlnindu-ne la el cu regularitate. Într-o seară, pe când cinam la el acasă, ne obligase să-i acceptăm decizia:

— Dragi copii, am obosit. O să pun cursurile în cui.

Noi săriserăm de pe scaun ca arşi, urlând cât ne ţinea gura că nu putea să facă una ca asta. Eram atât de şocaţi de hotărârea lui, încât uitaserăm de bunele maniere şi respectul pe care le adoptam de obicei în prezenţa sa.

— Gata, spusese el calm.

La o simplă mişcare a mâinii sale, ne aşezaserăm la locurile noastre ca nişte copii ascultători.

— Eu pun cursurile în cui, dar voi o să vi le ţineţi pe ale voastre. Începând din septembrie, şcoala este a voastră, voi o să fiţi profesorii aici. Luaţi-vă ce cursanţi vreţi, copii, adolescenţi, bătrâni ca mine. Faceţi ce vreţi voi, în funcţie de ce urmăriţi prin arta voastră. Dacă mă refuzaţi, şcoala se închide definitiv. Numai vouă v-aş putea încredinţa o asemenea sarcină. Voi sunteţi copiii mei…

Rămăseserăm muţi minute întregi, sub privirea lui satisfăcută şi emoţionată. Ne uitaserăm unii la alţii, în ochii lui Sandro şi Bertille se citeau aceleaşi sentimente care mă încercau şi pe mine: teamă, responsabilitate, dar şi dorinţa de a marşa şi de a-l face mândru de noi pe părintele nostru spiritual.

Simţeam cum îmi creşteau aripi, asaltată fiind de o sumedenie de idei şi de porniri, pe care nu le puteam stăvili. Eu vorbisem prima:

— N-o să regreţi alegerea pe care ai făcut-o, Auguste. Poţi să ai încredere în noi.

De atunci încolo, şcoala nu funcţionase rău deloc. Abia ce apucam să anunţăm că se fac înscrieri, că locurile se şi ocupau. Pe culoare, vedeai fojgăind în sus şi-n jos oameni din toate generaţiile. De la micuţi de trei ani până la persoane atât de bătrâne că nici nu-şi spuneau vârsta... Limbajul lui Bertille era dansul clasic; Sandro şi cu mine eram cu jazzul modern, el având în plus şi dansurile internaţionale. La nevoie însă, ne puteam înlocui fără probleme unii pe alţii. Cele două săli erau ocupate în permanenţă, iar prin poştă primeam grămezi de CV-uri ale profesorilor care doreau să lucreze alături de noi, urmând principiile lui Auguste.

* * *

A doua zi, îmi încheiam programul cu grupa de adolescente mari. Le adoram. La începutul orei, m-au rugat să le spun care avea să fie coregrafia pentru spectacolul de sfârşit de an. Neputând să-mi ascund entuziasmul, le-am oferit o mostră, dar ele au început imediat să se mâţâie, zicând că voiau să vadă tot. Mai aveam câteva săptămâni bune ca să ne pregătim, însă voiam să ridic puţin ştacheta faţă de anul precedent. Erau talentate, formau un grup sudat, merita să încerc, să cresc

un pic nivelul, ca şi exigenţele faţă de ele. În cinci ani, unele îmi arătaseră ce puteau; prin perseverenţă, răbdare, blândeţe, reuşisem să descopăr în ele acea scânteie în plus. Eram sigură că vom reuşi să facem ceva drăguţ. Şi apoi, voiam un final frumos. Cele mai multe dintre ele aveau s-o încheie cu şcoala şi cursurile mele; la şaptesprezece ani, dansul nu era pentru ele decât un mod de relaxare, mai departe aveau să fie ocupate până peste cap cu viaţa de student şi cu tot felul de alte lucruri. Le văzusem crescând, devenind nişte micuţe femei, şi mă gândeam că se cuvenea să le omagiez cumva toată acea implicare, acel talent al lor pentru dans.

— Bine! Hai să vă arăt, fetelor, am cedat eu zâmbind.

Au aplaudat şi s-au retras, surescitate, pe laturile sălii. Rareori mă puneam pe mine în prim-plan, nu eram acolo ca să le strivesc cu anii mei de experienţă, ci ca să le transmit cunoştinţele mele, să le arăt cum să-şi asume propriul corp, cum să se mişte, cum să se deschidă şi să se simtă bine în pielea lor. Am pregătit piesa – *Blouson Noir* a lui Aaron – care avea să ne servească drept acompaniament în lunile următoare, i-am încredinţat uneia dintre fete telecomanda combinei muzicale şi m-am postat în mijlocul sălii. M-am uitat scurt în oglindă, să văd cum arătam, apoi mi-am lăsat capul în jos, cu picioarele strânse şi braţele întinse pe lângă corp, după care am făcut un semn şi muzica a început să se reverse peste noi, absorbindu-ne cu totul. Din momentul acela,

mi-am luat zborul, lăsându-mă ghidată de impulsurile propriului trup şi de povestea pe care voiam s-o spun. Ceea ce voiam era viaţă, energie, bucurie. Eram atentă la toate, la o mişcare a degetului mic care putea comunica o mulţime de lucruri, la expresia ochilor, chiar dacă uneori îi închideam; cel mai mărunt gest trebuia să întărească mesajul pe care voiam să-l transmit în acele patru minute şi treizeci şi cinci de secunde. Brusc, muzica a răsunat mai tare, am zâmbit şi l-am zărit pe Sandro printre elevele mele, nu se putuse abţine să nu vină când auzise ce se întâmpla în sala mea de curs. După părerea lui, dansam mult prea rar singură. Procedase perfect cu muzica – mă cunoştea foarte bine –, pentru că intervenise exact în momentul în care aveam de gând să le cer fetelor să se descătuşeze. Voiam o explozie de energie, voiam ca ele să invadeze spaţiul, să-şi uimească spectatorii prin libertatea lor şi să păstreze în ele, pentru totdeauna, acea senzaţie. Le-am făcut o demonstraţie în acest sens şi am fost eu însămi surprinsă de acea dezlănţuire. Când în sală s-a lăsat din nou liniştea, Sandro a fluierat admirativ:

— Aşa, fetelor, distraţi-vă!

Zâmbetul lui era o adevărată rază de soare. I-am strecurat un mulţumesc plin de recunoştinţă, complimentele lui mă ungeau întotdeauna la inimă.

— Să-i dăm bătaie! le-am zis eu fetelor, ca să le încurajez.

Le simţeam ezitările.

— O să reuşiţi! Doar nu credeţi că vreau să vă rupeţi gâtul! Dacă vă propun coregrafia asta e fiindcă ştiu că sunteţi în stare s-o faceţi!

*

După o oră şi jumătate, sprijinită de bară, mă uitam la ele, ştergându-mi transpiraţia de pe faţă, n-avea să-mi fie uşor cu harpiile astea. Mi-am îngăduit un strop de autosatisfacţie; intuisem bine, îmi acceptau provocarea. M-am uitat scurt la pendulă şi am bătut din palme.

— La vestiar, fetelor! Haideţi, repejor!

— Pe săptămâna viitoare, Hortense!

Au plecat scâncind. Cât ele se îmbrăcau, m-am grăbit să-mi fac mişcările de întindere, având grijă în primul rând să-mi destind toţi muşchii, ţineam neapărat să fiu în formă maximă la viitoarele ore. Apoi am dat pe gât jumătate din sticla cu apă. Când fetele şi-au făcut din nou apariţia, îmbrăcate şi împopoţonate, gata să-şi reîntâlnească drăguţii, le-am însoţit până la ieşire, fără să-mi bat capul cu ce aveau să facă după aceea, ăsta era avantajul cursurilor pentru adolescente şi adulte; nu tu supraveghere, nu tu stat după mamele care întârziau. Mi-au dat toate câte un pupic şi şi-au văzut de drum.

— Să vă odihniţi, mâţelor! le-am zis în stradă.

— Da, da!

Încă mai zâmbeam cu gândul la lipsa lor totală de griji când am intrat în birou, fostul birou al lui Auguste. Nu înţeleseserăm niciodată de ce nu-şi

alocase un spaţiu mai confortabil. Şase metri pătraţi cel mult, în care reuşiserăm totuşi să băgăm o masă, trei scaune, două corpuri de rafturi, un minifrigider şi suvenirurile personale. Prietenii mei erau acolo, Sandro pe stinghia lui – sus, pe etajeră –, iar Bertille la birou, încercând să pună în ordine o parte din hârţogăraie (noi două ne ocupam de această treabă ingrată).

— Te descurci?

— Da, merge.

— Lasă-le, mă ocup eu de ele mâine.

M-am aşezat şi am început să-mi masez una dintre glezne, care mă tot sâcâia de ceva timp.

— S-ar părea că baletul tău e absolut genial.

— Nu ştiu, dar fetelor mele le place.

— Nu face pe modesta! E ridicol! Şi, pe bune, eşti superbă, sper c-o să dansezi şi tu cu ele la spectacol, altfel ar fi mare păcat.

Am respins acea sugestie cu o mişcare iute de mână.

— În orice caz, abia aştept să te văd şi eu, supralicită Bertille.

Se lăsă şi mai confortabil pe spătarul scaunului şi-mi aruncă o privire uimită.

— Şi-apoi, ce mai cauţi pe-aici? Nu în seara asta vine Aymeric?

Chiar că dansul mă făcuse să mă rup de toate! Cum de putusem să uit?

— Trebuie s-o şterg!

Am sărit de pe scaun, l-am împins pe Sandro ca să-mi înşfac bătrâna geantă Darel de care nu mă despărţeam niciodată, m-am încălţat de stradă,

mi-am pus paltonul şi mi-am legat fularul la gât. Graba mea i-a făcut pe amândoi să izbucnească în râs. Am scos limba la ei.

— Bun, gata! Nu ne-am mai văzut de zece zile!

— E cam mult, comentă Bertille.

— Da, din fericire... dar acum a fost ceva mai complicat, avea de făcut mai multe deplasări în interes de serviciu, deci...

— Îi pregăteşti ceva de zile mari, care vasăzică! chicoti Sandro.

— Dacă am timp să mă pregătesc.

— Te duc eu până acasă, dacă vrei, şi pe mine mă aşteaptă cineva, ne anunţă el, îmbătoşându-se.

Îmi întinse o cască de motociclist. Am ridicat ochii înspre tavan, abia abţinându-mă să nu râd. Sandro era un mare cuceritor, le voia pe toate, şi tinere, şi mai puţin tinere şi din celelalte categorii. Avea grijă să nu facă nicio discriminare. Cu accentul lui fermecător, ne explica de fiecare dată că o femeie e o femeie, că o femeie e frumoasă, misterioasă şi apetisantă, indiferent ce vârstă, ce talie sau ce cupă la sutien ar avea. Uneori, Bertille şi cu mine încercam să-l aducem cu picioarele pe pământ, dar fără niciun efect.

*

Aplecat în faţă, trecea în slalom cu scuterul său printre maşinile din trafic, fluierând încetişor un cântec din Brazilia lui natală. Un sfert de oră ne-a fost suficient pentru a ajunge în faţa clădirii unde locuiam. Şi-a ridicat viziera când am coborât de pe

şa, iar eu i-am întins casca.

— Păstreaz-o, mâine-dimineaţă trec să te iau!

— Reuşeşti să te trezeşti? l-am întrebat eu ridicând, neîncrezătoare, din sprânceană.

— Nu prea am de ales. Şi tu? La cât începi?

— La zece!

— Ah, da, e ziua favoriţilor!

Am zâmbit, deja nerăbdătoare să vină acel moment. De doi ani încoace, susţinută de un psihomotrician, primeam în fiecare zi de joi un grup de copii handicapaţi, pe care-i ajutam să-şi lucreze supleţea. Eram plătită cu mai nimic, lucru care o făcea pe Bertille să scrâşnească din dinţi, dar mie puţin îmi păsa.

— Pe mâine şi mersi pentru transport!

— Dă-i bătaie! Iubirea nu aşteaptă!

A plecat fluierând. Cât despre mine, am urcat în fugă cele şase etaje care mă despărţeau de apartamentul meu.

*

Locuiam acolo de ceva mai bine de patru ani. Îmi căzuse cu tronc cuibuşorul meu de la mansardă, coconul acela renovat cu ajutorul celor doi acoliţi ai mei şi al soţului lui Bertille. Îl cumpărasem cu economiile făcute de când începusem să lucrez şi cu o donaţie din partea părinţilor mei. Nu văzusem niciun semn în treaba asta. Mă încurajaseră să investesc – ca şi ei – în nişte ziduri şi ţinuseră neapărat să mă ajute. Când intrasem în încăperea aceea mare şi dărăpănată,

de patruzeci de metri pătraţi, cu un mic balcon între pantele acoperişului de tablă zincată, ştiusem sigur că avea să le placă şi că aveau să-mi spună că mi se potrivea. Îmi petrecusem zile întregi frecând pereţii şi parchetul. Pentru cele trebuincioase bucătăriei, făcuserăm un drum la Ikea, iar Sandro se ocupase – pentru prima dată în viaţa lui – de asamblarea mobilierului. Iată de ce, chiar şi astăzi, lipsea una dintre uşile dulapului. Pentru separarea camerei de restul apartamentului, găsisem un paravan vechi din anii treizeci, pe care întinsesem un voal alb ce îmblânzea şi mai mult griurile discrete ale vopselei. Pe balconul meu minuscul, agăţasem două beculeţe colorate – nu era loc pentru mai mult – şi un ghiveci cu flori, iar când era frumos afară, puteam instala o măsuţă metalică pliantă, pe jumătate la umbră, pe jumătate în lumină, pe care în restul anului o ţineam ascunsă după uşă.

*

Mai aveam o oră până să aflu ce mai făcea Aymeric; suficient cât să mă pregătesc. Îmi era aşa dor de el! Reîntâlnirea cu el avea să-mi alunge toată acea tulburare de după revederea măslinului alor mei. M-am fâţâit o vreme goală prin cameră, am pus muzică – vocea caldă a Aliciei Keys –, apoi mi-am ales cu mare grijă lenjeria de corp şi rochia ideală – cea neagră, fără spate –, iar la urmă mi-am scos de sub pat sandalele înalte cu barete. Nu conta că era frig, voiam să văd ce efect aveau

asupra lui – un efect pe care-l ştiam prea bine. Când să intru în baie mi-a intrat un mesaj pe telefon, m-am luptat o clipă cu neliniştea care dădea să mă cuprindă, apoi am suspinat uşurată, citindu-l: „Sunt în ambuteiaj, nu mai ajung să te iau, vino tu direct! Şi repede! Mi-e dor de tine... te pup. A”. Liniştită, m-am băgat în sfârşit sub duş. Contactul cu apa m-a făcut să mă decontractez, să mă destind. Jetul rece de la final mi-a redat tonusul, înviorându-mă din cap până-n picioare. Înfăşurată în prosopul de baie, m-am machiat cu mare atenţie, ca să-mi pun în valoare ochii gri şi buzele. În privinţa părului – al cărui blond natural îl adora –, am optat pentru un coc dezordonat din care lăsam cu mare artă să scape o şuviţă, coafura pe care el o prefera. Apoi, ca să am o piele catifelată, mi-am dat cu nişte ulei de corp. Tuşa finală: un singur strop de parfum între sâni. Gata, eram pregătită.

2

Nu m-am mirat că ajunsesem prima. Degeaba era Aymeric cel mai organizat om pe care-l cunoşteam, întârzia aproape întotdeauna; de fiecare dată mai intervenea un ultim telefon, un ultim mail de trimis, o ultimă situaţie de criză care trebuia ţinută sub control. Nu mă puteam supăra pe el; întotdeauna, înainte de a ne întâlni, rezolva maximum posibil de lucruri, pentru ca nimeni şi nimic să nu ne deranjeze. Chelnerul, care ne cunoştea foarte bine, m-a condus la masa noastră

obişnuită, într-un colţişor liniştit, numai bun pentru astfel de întâlniri, de unde puteam vedea fără a fi văzuţi. După câteva minute, s-a întors cu un cocktail în mână.

— N-am comandat nimic, îl aştept şi pe el.

— A sunat chiar înainte să veniţi şi mi-a zis să vă servesc, fiindcă el o să mai întârzie câteva minute.

Poftim, *exact ce spuneam*!

— Mulţumesc mult.

*

După un sfert de ceas, când abia dacă apucasem să sorb de trei ori din pahar, Aymeric apăru în cadrul uşii de la intrare, cu telefonul încă lipit de ureche. După chipul său extrem de încordat şi după mâna încleştată pe mobil, mi-am dat seama cât de nerăbdător şi de concentrat era. Ameţită de fericire, nu mă mai săturam privindu-l. Avea arta de a transfera sex-appeal uniformei de la *Printemps de l'Homme*. Prea puţin contau look-ul sau statura lui înaltă, carisma sa era de ajuns pentru a electriza întreaga încăpere. Aymeric impunea totodată prin siguranţa sa politicoasă. Oricine-l întâlnea simţea că e genul care reuşeşte în tot ce-şi propune; şi totuşi, niciodată nu simţisem la el o cât de mică dorinţă de a-i zdrobi pe ceilalţi, el demonstra pur şi simplu, prin A + B, că excela în domeniul său şi că nimic nu-l speria, înlăturând toate obstacolele prin muncă, voinţă şi îndrăzneală.

Încordarea de pe chip i-a dispărut de îndată ce privirile ni s-au întâlnit şi, ducând două degete la buze, mi-a trimis o bezea. După câteva minute, a închis… în sfârşit. A măturat cu privirea întreaga sală a restaurantului, apoi a pornit-o spre mine, cu un discret surâs carnasier pe buze. L-am lăsat să se apropie fără să schiţez niciun gest. Când a ajuns lângă mine, mi-am înclinat capul într-o parte, iar el m-a sărutat pe gât, făcându-mă să mă înfior din cap până-n picioare, după care s-a aşezat în faţa mea. Câteva minute bune m-a măsurat cu privirea – ăsta era ritualul lui –, de parcă ar fi încercat să mă redescopere. Treaba asta părea întotdeauna să-l destindă. Îmi plăceau tare mult clipele acelea în care cobora din lumea lui pentru a intra în a mea, aveam senzaţia că eu eram centrul universului său, iar el redevenea acel Aymeric pe care numai eu îl cunoşteam.

— Cu cine vorbeai la telefon? Sper că nu e ceva grav.

— Nu… mai degrabă o veste bună! îmi răspunse el radios, cu o sclipire de surescitare în ochi. Lăsând deoparte faptul că m-am potcovit cu încă o problemă de nerezolvat.

— Şi aş putea să ştiu şi eu care e vestea asta care te bucură atât de mult?

S-a ambalat, ca de fiecare dată când era vorba de munca lui, iar eu l-am lăsat să-mi explice cu lux de amănunte în ce consta acel noroc nesperat. Volubilitatea lui mă distra. Brusc, şi-a dat probabil seama că trecuseră vreo zece minute de când turuia ca o moară stricată. A zâmbit în chip de

scuze şi a tras adânc aer în piept.

— În fine, nu contează... Acum sunt al tău, cu totul.

Nu chiar cu totul încă, fiindcă cel care ne servea apăru brusc, ca să ne ia comanda.

— Cum a fost în sud? mă întrebă el de îndată ce am rămas din nou numai noi doi.

I-am zâmbit. Un zâmbet un pic trist, bineînţeles.

— Cathie şi Mathieu te îmbrățișează, speră să te vadă vara asta.

— Şi eu sper. Iar în privinţa alor tăi?

— Am făcut ce simţeam nevoia să fac... a mai trecut încă un an fără ei.

M-a prins de mână, întinzându-se peste masă şi mi-a mângâiat-o uşor.

— Mi-ar fi plăcut să fiu cu tine.

— Ştiu. Dar nu-ţi face griji, sunt bine. Am avut o zi superbă la şcoală, iar acum eşti aici, cu mine.

Şi era adevărat. Acum că era cu mine, totul era perfect.

— Am lipsit cam mult de data asta, îmi spuse el după ce luă o gură de vin. Prea mult, chiar...

— Aşa e, dar nu prea aveai de ales.

Mi-a dat drumul la mână şi, cu o figură conspirativă, s-a lăsat pe spătarul banchetei uitându-se ţintă în ochii mei. În sfârşit, ne concentram asupra noastră; mă topeam de plăcere.

— Mi-a venit o idee zilele astea, zise el, ar trebui să vii cu mine din când în când, ar fi atât de bine...

Am chicotit încetişor. Amuzată de spusele lui, am clătinat din cap, cu privirea în tavan. Apoi m-am aplecat spre el, pregătită să-i fac o mărturisire.

— Aymeric…

Vizibil satisfăcut şi curios, îmi aruncă un zâmbet discret, din colţul buzelor.

— Da…

— Am senzaţia că uiţi că am şi eu o viaţă a mea, nişte elevi, nişte cursuri de ţinut…

Schimbare la faţă. Mutră bosumflată. Când era să se îmbufneze, ziceai că e un ţânc mofturos. De data asta s-a redresat totuşi rapid:

— Partea şi mai proastă e că mă bucur că ai aşa o viaţă… Din păcate, a trecut atât de mult de când nu te-am mai văzut dansând…

— Vino la spectacolul de sfârşit de an!

— N-am de gând să aştept până atunci. Şi n-am zis că vreau să vă văd dansând, adică pe tine cu elevele tale şi cu ceilalţi… Aici, acum, în seara asta, dacă vrei să ştii, nu mă interesează decât o singură persoană.

Distanţa dintre noi s-a micşorat, privirea lui s-a implântat într-a mea.

— O să facem noi cumva încât să mă poţi vedea mai repede…

— Aşa mă gândeam şi eu.

Bine dispus, a restabilit o distanţă de siguranţă între noi.

— Ce idee şi la mine, să luăm cina la restaurant în seara asta, ar fi trebuit să vin direct la tine!

— Dar ce nerăbdător mai eşti! l-am tachinat

eu.

Mâna lui mă prinse de încheietură.

— Tu nu, vrei să zici?

*

Odată dispărute din faţa noastră farfuriile, îşi abandonă şervetul pe masă, se uită rapid la ceas şi făcu semn să ni se facă nota. Am înţeles mesajul şi, chiar dacă graba lui mă distra, în realitate nici eu nu eram mai brează. Scoase din buzunarul interior al vestonului câteva bancnote şi i le întinse chelnerului.

— Aceeaşi masă, joia viitoare, îi aminti el la ieşire.

— S-a notat! O seară frumoasă în continuare, dumneavoastră şi doamnei!

— Mulţumesc, i-am răspuns eu.

Mâna lui Aymeric trecu peste arcul decolteului din spate al rochiei mele şi mi se strecură deasupra şoldului. Mângâierea aceea m-a electrizat. Dorinţa pe care i-am desluşit-o în privire mi-a aprins sângele în vene. Îşi apropie chipul de al meu, gata să mă sărute, dar în ultima clipă dădu înapoi.

— Te joci cu nervii mei, i-am şoptit.

— Şi tu cu ai mei… Să mergem.

*

Nici n-am trecut bine pragul apartamentului meu, că rochia a şi zburat de pe mine, iar patul ne-

a primit trupurile înlănţuite. Aymeric clocotea de nerăbdare. De când ne cunoscuserăm, aveam o relaţie explozivă, dorinţa începea să ne chinuie de cum ajungeam unul în prezenţa celuilalt. Sigur pe el şi pe puterea pe care o avea asupra mea, Aymeric mă iubea posesiv. Eu îi răspundeam pe măsură, lăsându-mi trupul în voia lui, necondiţionat. De săturat, nu ne săturam niciodată. De data asta însă, aşteptarea ne-a făcut figura, descărcarea s-a produs rapid şi pe neaşteptate.

— Clar că am lipsit prea mult, murmură el cu faţa cuibărită între gâtul şi umărul meu, încă gâfâind.

— Nu te contrazic, i-am zis eu trecându-mi mâna prin părul lui blond.

S-a răsucit pe-o parte şi m-a strâns în braţe. Am stat aşa minute întregi, lipiţi unul de celălalt, fără să scoatem un cuvânt. Îi simţeam bătăile inimii.

— N-aş putea trăi fără tine, îmi şopti el în cele din urmă, cu o voce aproape tristă.

M-am uitat la el, el m-a mângâiat pe obraz. Ştiam privirea aia, cea dinaintea unei noi plecări. Aproape că mă încerca deja nostalgia acelor trei ceasuri petrecute împreună. Speranţa de a-l păstra lângă mine s-a risipit cât ai clipi. Dezamăgirea mea s-a întrupat într-un oftat care nu a trecut neobservat.

— Săptămâna viitoare ne întoarcem la obiceiurile noastre. Şi o să avem mai mult timp, Hortense.

Am dat aprobator din cap, neputând să mă mai uit în ochii lui.

— Bine?

— Bine… dar când o să mai petrecem şi noi o noapte întreagă împreună? Uneori, mi se pare că sunt ani-lumină de când n-am mai dormit cu tine.

— Şi mie…

— Ai fi putut rămâne aici în seara asta…

S-a îndepărtat brusc de mine. *Hai c-ai făcut-o, Hortense!*

— Trebuie să plec.

Fusese o greşeală să insist, ar fi trebuit să ştiu. Aymeric s-a închis în baie. Am tras plapuma peste mine şi am stat aşa, nemişcată. Camera era scufundată în semiîntuneric, doar pe sub uşa ascunzătorii lui se strecura o rază de lumină. I-am auzit sertarul deschizându-se şi închizându-se la loc, apoi apa de la chiuvetă curgând câteva minute. Când a reapărut, era curat, chiar dacă nu chiar de tot; în orice caz, mirosul meu nu se mai simţea pe trupul lui. S-a îmbrăcat cu mare atenţie, având grijă să nu păstreze nicio urmă a întâlnirii noastre, să înlăture până şi ultimul fir de păr de pe veston. Apoi, stânjenit, s-a apropiat de pat. M-am ridicat în fund, camuflată în continuare sub plapumă.

— Fac şi eu ce pot, Hortense.

Ştiu…

— Ştiu.

Mi-a pus o mână pe obraz şi şi-a lipit fruntea de a mea. Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Când i-am zâmbit, a părut uşurat. Nu voiam să plece cu

inima grea.

— O să fac ceva ca să mă ierţi, l-am anunţat eu.

El s-a încruntat, vizibil neliniştit de ce avea să urmeze. Nemaiputând rezista, l-am sărutat cu pasiune. A cedat, la rândul lui şi m-a strâns cu putere la piept. Apoi însă s-a desprins din îmbrăţişare.

— Gata, du-te, i-am ordonat eu.

Mi-a zâmbit larg şi s-a îndreptat de spate, înviorat de ceea ce tocmai primise de la mine. Şi-a mai verificat o dată ţinuta, apoi a dat să plece.

— Aymeric?

— Da!

S-a uitat la mine peste umăr.

— Îmi dai un mesaj când ajungi?

— Sigur… şi tu nu uiţi ce-ai zis, da?

— N-avea nicio grijă.

— Pe luni!

A trântit uşa în urma lui, am ascultat cum cobora scările. Când s-a lăsat liniştea, m-am smuls de sub plapumă şi m-am pregătit pentru somn. Apoi m-am băgat la loc în pat, cu mobilul la îndemână. Am aşteptat o jumătate de oră până să bipăie. Aveam mesajul pe care-l cerusem şi la care n-aveam să răspund, ca de obicei. De-acum puteam să dorm liniştită; Aymeric era acasă, în casa lui elegantă din suburbii, alături de nevastă şi de cei doi copii.

*

Niciodată n-aş fi crezut – darămite să-mi fi imaginat – că o să ajung cealaltă, metresa, amanta, cea care stă în umbră. Nu-mi convenea deloc situaţia asta, dimpotrivă, dar uite că se făcuseră trei ani de când mă potcovisem cu Aymeric.

*

Eram la un an de zile de la moartea alor mei, iar eu încă nu-mi revenisem. Nu prea stăteam bine cu nervii, în perioada aia. De multe ori, seara, rămâneam singură în şcoală, să dansez. În restul timpului, mă prefăceam cât puteam, pentru a salva aparenţele, pentru a nu-i îngrijora pe Bertille, Sandro, Auguste şi Cathie, cei care avuseseră de tras din greu cu mine ca să nu mă las doborâtă de tristeţe. Habar n-aveau ei cât de dezorientată eram, cât de în ceaţă îmi erau planurile de viitor. Dispariţia alor mei îmi aruncase în aer toate reperele. De-acuma însă, era vremea ca prietenii mei să nu-şi mai bată capul cu mine şi să-şi vadă din nou de viaţa lor. Aşa că, atunci când simţeam că durerea şi dorul de maică-mea şi de taică-miu deveneau prea greu de suportat, dansam ca să mă descarc, ca să mă scutur, ca să mă cufund într-o emoţie brută şi să mă regăsesc. Să mă las purtată de ritmul muzicii şi al propriului corp îmi făcea nespus de bine. Desculţă, cu ochii închişi, ruptă total de exterior, ocupam întreg spaţiul sălii. De data aceea, când se făcuse linişte, rămăsesem în picioare, încremenită, exact în mijlocul încăperii, ca

să-mi recapăt suflul şi să savurez starea aia de destindere a muşchilor şi de uitare, preţ de o clipă, a gândurilor negre. Cineva, în spatele meu, tuşise atunci încetişor. Mă întorsesem să văd cine era şi descoperisem un bărbat pe care nu-l cunoşteam. Nu părea foarte în largul lui, şi totuşi nu-şi ferise privirea, nici nu încercase să dea bir cu fugiţii. În sinea mea, trăsesem imediat concluzia că n-arăta rău deloc, dar chiar deloc.

— Bună seara, spusesem eu făcând doi paşi către el. Pot să vă ajut cu ceva?

Schiţase un zâmbet, numai trecerea mâinii prin păr trădându-i stânjeneala. Mi se păruse foarte apetisant cu fizicul lui de ginere ideal, un pic pe stil victimă şi cu expresia aia de puşti prins cu mâţa-n sac.

— Ăăă… da… bună seara… o caut pe o anume Hortense…

Era Crăciunul în iulie, tocmai pe mine mă căuta.

— E în faţa dumneavoastră! Dar… ne cunoaştem cumva?

— Cred că aş fi ţinut minte, mormăise el.

Râsese încetişor, ca pentru sine, după care scotocise prin geanta de umăr.

— V-am găsit portofelul pe stradă, îmi spusese el întinzându-mi-l.

Rămăsesem cu gura căscată câteva secunde bune, uitându-mă la el ca proasta.

— Nu e al dumneavoastră? se neliniştise el până la urmă.

Tresărisem.

— Ba da, ba da! Dar nici nu ştiam că l-am pierdut.

Parcursesem distanţa care ne separa ca să-mi recuperez bunul ce-mi aparţinea. Văzându-i figura nedumerită, mă simţisem obligată să mă justific.

— Sunt cam cu capul în nori, în perioada asta!

— Problema-i alta! Aţi fost atentă cât de greu e? Mi se pare normal ca un portofel de femeie să ascundă tot felul de comori, dar nici chiar aşa!

— Sper, totuşi, că nu v-a smuls braţul din umăr.

Şi râseserăm amândoi, din toată inima, fără a ne scăpa din ochi. Îi observasem gropiţa din bărbie, aluniţa de pe gât, privirea pătrunzătoare care zăbovise o clipă pe şuviţa de păr ce-mi cădea pe un umăr. Apoi amuţiserăm. Impactul prezenţei lui asupra trupului meu, bătăile accelerate ale inimii – totul mă zăpăcea. De când nu mai simţisem o asemenea atracţie pentru cineva? Şi totuşi, încercasem din răsputeri să mă stăpânesc.

— Mulţumesc mult… a fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să veniţi până aici.

— Vă rog.

Zâmbetul lui. Cum să-i rezişti? Deşi o făcea într-un mod cât se poate de discret, vedeam că mă dezbrăca din priviri, îmi plăcea asta şi voiam şi mai mult.

— Am putea merge să bem ceva la barul din faţă, dacă aveţi timp, mă schimb şi sunt gata.

El îmi zâmbise din nou, dar, brusc, avusesem senzaţia că revenea cu picioarele pe pământ. Făcuse un pas în spate, trecându-şi mâna peste

faţă, de parcă încerca să se trezească. Acela fusese momentul în care i-am văzut verigheta.

— Mi-ar face plăcere, numai că…

Ce nedreptate! îmi spusesem în sinea mea.

— Sigur. Haideţi să vă conduc.

Traversaserăm şcoala lipindu-ne umărul unul de celălalt, de parcă o forţă misterioasă ne împinsese să ne apropiem, să ne atingem trupurile măcar pentru o clipă, înainte de a ieşi, ne priviserăm din nou în ochi, câteva secunde bune. Şi amândoi, ca la un semn, ieşiserăm din propria carapace. Eu îi întinsesem atunci mâna, el mi-o ţinuse delicat într-a lui, pielea sa mi se păruse extrem de catifelată.

— Mulţumesc încă o dată pentru portofel… ăăă… nici nu ştiu cum vă numiţi.

— Aymeric.

— Mulţumesc, Aymeric.

Cu un zâmbet resemnat pe buze, scosese un oftat de să-ţi rupă sufletul, după care îmi dăduse drumul la mână. Se îndepărtase câţiva paşi, fără a înceta să mă privească. Apoi, cu o figură posomorâtă, ridicase din umeri şi îmi întorsese spatele. Îl urmărisem cu privirea până când ieşise din câmpul meu vizual. Se mai întorsese o ultimă dată chiar înainte de a dispărea după colţ.

În zilele următoare, Aymeric, despre care nu ştiam absolut nimic, doar că era însurat, mă obsedase fără încetare. Amintirea întâlnirii noastre mă făcea să pierd firul discuţiilor, să-mi fugă gândul aiurea, să am poftă de huzurit şi de petrecut. Simţeam că redescopeream bucuria, că-

mi puteam amâna până la calendele greceşti îndoielile, suferinţele şi planurile de viitor; cele câteva minute petrecute cu el mă unseseră la inimă, deşi eram convinsă că n-aveam să-l mai văd niciodată. Şi totuşi, după o săptămână, Bertille venise la mine în sală, între două cursuri, ca să-mi spună că mă căuta cineva. Mă gândisem imediat la el, zicându-mi în acelaşi timp că nu era cazul. N-avea cum să fie el, era imposibil. Dar când îl văzusem mărşăluind nervos, încolo şi-ncoace pe culoarul şcolii, nu-mi putusem opri inima să nu-mi sară din piept. De îndată ce mă zărise, chipul i se luminase.

— Aymeric, n-am mai pierdut nimic, din câte ştiu.

Cât parcurseserăm amândoi distanţa care ne despărţea, el nu zisese nimic, mulţumindu-se să mă devoreze din priviri.

— Ce faci aici? şoptisem eu. Te interesează cursurile de dans?

Râseserăm amândoi pe înfundate.

— Fiică-mea e înscrisă deja în altă parte şi îmi pare tare rău, crede-mă.

— Mie nu…

Se uitase ţintă în ochii mei.

— N-ar fi trebuit să vin, este?

— Nu, n-ar fi trebuit. Nu e înţelept să fii aici, cu mine, în plină zi…

— Ştiu, numai că…

Fusese întrerupt de Sandro care urla după mine să mă duc la oră. Fără să-mi iau privirea de la Aymeric, îl rugasem să le spună elevelor că vin

imediat. Mă temeam că o să dispară. Dar n-aveam încotro. Aşa că îl înşfăcasem de braţ şi îl trăsesem înspre ieşire. El se uita la mine, panicat, eu bravam:

— Gata, Aymeric, trebuie să pleci, e mai bine aşa. Sunt sigură că o familie drăgălaşă te aşteaptă în seara asta acasă.

Se dăduse un pas înapoi, cu o figură de om rănit, răsucisem cuţitul în rană.

— Asta-i viaţa, există întâlniri care trebuie să rămână doar nişte întâlniri.

— De-ar fi atât de simplu, mormăise el printre dinţi.

— N-am zis că e uşor.

— Deci te-ai gândit la mine, măcar aşa, un pic, este?

Schiţasem un zâmbet, iar el îmi răspunsese la fel.

— O să zici că sunt nebun, Hortense, dar nu mai pot să lucrez, nu mai pot să vorbesc, nu mai pot să dorm, să trăiesc normal. Mă gândesc numai la tine. Am căutat toate informaţiile posibile legate de şcoala asta ca să aflu mai multe despre tine, vreau să ştiu tot, absolut tot. Nu ştiu ce să mai fac ca să mi te scot din gând.

— De-asta ai venit aici? Te-ai gândit c-o să te ajute dacă mă mai vezi o dată?

— Trebuia să ştiu dacă întâlnirea noastră a fost reală, dacă nu cumva am visat tot ceea ce s-a petrecut între noi…

Se apropiase din nou de mine, făcându-mă să mă lipesc cu spatele de perete. Mi se păruse foarte

sigur pe el, iar acum vedeam că tremura din cap până-n picioare. Nici eu nu eram mai brează, cu gâtul meu uscat, cu genunchii care mi se înmuiaseră de tot.

— Tu nu vrei să ştii? îmi şoptise el.

— Mai bine nu… gândeşte-te la consecinţe…

— Crezi că nu m-am gândit?! se enervase el. Asta mă scoate din minţi! Nu sunt un nenorocit! Ştiu că nu mă cunoşti, că n-ai niciun motiv să mă crezi, dar nu mi-am înşelat niciodată soţia. Nu sunt un seducător, şi cu atât mai puţin un tip romantic; pentru mine, îndrăgostirile fulgerătoare sunt o chestie din romanele siropoase, nu din viaţa reală. Dar uite că ai apărut tu şi nu ştiu ce să fac cu tine.

— Uită-mă!

— Acceptă să iei cina cu mine… chiar şi numai un pahar… La urma urmelor, chiar tu ai propus!

— Nu face asta… Eşti căsătorit, tocmai am aflat că ai o fiică, şi aş pune pariu că nu e unicul copil…

El încuviinţase din cap, eu oftasem, posomorâtă.

— Nu vreau să fiu eu cea care te abate de la drumul drept, nici cea care s-o-ncaseze mai devreme sau mai târziu, fiindcă, cu tine, simt că s-ar prea putea treaba asta.

Încercasem să-l resping, dar el îmi prinsese mâinile într-ale sale, iar bătăile rapide ale inimii lui mă tulburaseră.

— Dă-mi drumul, Aymeric, te rog, ai puţin respect pentru tine, ai puţin respect pentru familia ta… şi… pentru mine.

Îi simţisem răsuflarea pe faţa mea, respiraţia lui la fel de sacadată ca a mea.

— Nu pot, Hortense. Mi-e imposibil să mă lupt, nu pricep ce mi se-ntâmplă… iartă-mă…

Şi mă sărutase. Nimic din mine nu se putuse împotrivi acelui sărut.

*

De atunci trecuseră trei ani. Ne spuseserăm cuvinte de amor, plânseserăm şi râseserăm împreună de situaţia în care ne aflam. Aymeric mă readusese la viaţă. Cu el, râdeam de-adevăratelea, simţeam cum inima îmi bubuia în piept şi cum mă înfierbântam toată de îndată ce era lângă mine. Când mă uitam în ochii lui, aveam sentimentul că existam, eram iubită. Niciodată însă nu mi-ar fi dat prin minte să devin genul de femeie care reclamă, care aşteaptă, care se dă cu capul de pereţi când amantul o lasă ca să se ducă la familia lui, genul de femeie care, uneori, se scârbeşte. Devenise un specialist al disimulării, al vieţii duble, un organizator desăvârşit. Ajunseserăm la o anumită rutină, ca un cuplu adevărat. Ne vedeam lunea şi joia seara, iar când programul ne-o permitea, mâncam împreună la prânz: un mic bonus, cum zicea el. În foarte scurt timp, hotelul ni se păruse vulgar, relaţia noastră merita ceva mai mult. Aymeric îşi făcuse atunci un locşor al lui în apartamentul meu, unde îşi lăsase câteva lucruri şi unde uneori cinam, ca la noi acasă. Din când în când, se întâmpla să petreacă la mine toată

noaptea. Vara, făcea întotdeauna în aşa fel încât să ajungă şi el la Conac – două zile de fericire absolută. Era cu totul al meu, puteam să-l ţin de mână pe stradă, să-l sărut de câte ori îmi venea, nimic nu era interzis. Îmi ştia şi îmi preţuia prietenii, iar ei îi răspundeau cu aceeaşi simpatie, deşi, pe de altă parte, îşi cam făceau griji pentru mine. Relaţia noastră avea însă, evident, o parte de umbră. Eu, practic, nu existam. Niciunul dintre prietenii lui, niciuna dintre cunoştinţele lui nu ştia de existenţa mea. În momentele de panică, îmi spuneam că dacă el ar păţi ceva, eu n-aş afla niciodată. Nimeni n-ar veni să mă anunţe dacă s-ar îmbolnăvi, dacă ar fi în primejdie, sau mai rău... Aymeric nu voia să rişte nimic, de aceea, în ciuda insistenţelor mele, refuzase întotdeauna să-şi ia un al doilea telefon ori să stabilească nişte coduri ale noastre. Prin urmare, nu aveam voie sub nicio formă să-l sun, să-i trimit SMS-uri sau să răspund la ale lui, nu putusem niciodată să-i fac un cadou, nici să-i strecor în portofel o fotografie cu noi doi, deşi eu aveam întotdeauna una la mine. La început, crezusem c-o să pot pune punct întregii poveşti, dar foarte repede îmi fusese cu neputinţă s-o mai fac, mă îndrăgostisem nebuneşte de el. Cu timpul, ne închiseserăm în coconul sentimentelor noastre, al relaţiei noastre care, uneori, mi se părea că nu mai e una adevărată. Aşteptam. Ce anume aşteptam? În fond, nu mare lucru. Rămâneam în continuare cealaltă. Asta era condiţia ca să-l am lângă mine, trebuia s-o accept.

* * *

O sâmbătă seara ca toate celelalte. Trecut de miezul nopţii. După ce am luat cina la restaurantul lui Stéphane, soţul lui Bertille, am intrat cu Sandro într-un club de noapte unde obişnuiam să mergem de câţiva ani buni. Sprijinită cu coatele de tejgheaua barului, savurând cu înghiţituri mici primul daiquiri dintr-o lungă serie, mă uitam la prietenul meu care-o pornea deja la vânătoare. Sandro era capabil să facă să danseze până şi ultimele anchilozate, transformându-le în nişte făpturi sexy şi graţioase. Mie îmi lua întotdeauna ceva mai mult timp decât îi lua lui până să intru în ringul de dans, fiindcă ştiam că, odată pornită, n-aveam să mă mai opresc decât atât cât să mai dau pe gât un păhărel, ca să rămân în transă. Şi eram în momentul ăla când mă întrebam, ca de fiecare dată, dacă să mai stau sau să mă duc. De ce oare veneam acolo în fiecare weekend şi mă ameţeam în halul ăla? Mi-am înghiţit ultima picătură de cocktail, privirea începea să mi se înceţoşeze, timpanele îmi erau înecate în volumul asurzitor al muzicii electro – perfect, eram gata –, nu mai trebuia decât să-mi trosnesc gâtul şi să pornesc. Fără să mă uit la nimeni, am trecut de bariera de trupuri ţopăitoare şi m-am dus ţintă în mijlocul ringului. Din clipa aia, nu mai eram eu însămi, eram doar mişcare, sudoare, descătuşare, uitam de orice stare sufletească. Pierdeam controlul. O abandonare de sine pentru a mă goli. Dansam cu îndârjire, ţinând ochii mai mult închişi, intram într-o

dimensiune paralelă care mă absorbea cu totul. O transă de care nu ajungeam să mă satur şi care-mi dădea iluzia că sunt cu totul liberă. Uneori, simţeam nişte mâini plimbându-mi-se pe corp – respingeam scurt avansurile necunoscuţilor, neacceptându-le decât pe cele ale lui Sandro. Sandro îmi garanta liniştea – era cel care-i ţinea la distanţă pe toţi împiedicaţii ăia care căutau o aventură de-un weekend –, iar mie îmi făcea o plăcere imensă să dansez cu el. Cele câteva minute pe care ni le ofeream arătau, cu siguranţă, ca nişte demonstraţii de forţă, amândoi lăsam dansatorii profesionişti din noi să se exprime fără rezerve, fiind mult prea transpuşi pentru a ne mai păsa de impresia pe care le-o făceam celor din jur. Uneori, într-o străfulgerare de luciditate, îmi venea în minte chipul lui Aymeric, şi-mi ziceam atunci că, dacă m-ar fi văzut în starea aceea, ar fi turbat. Nu mi-ar fi displăcut să-i dau aşa o lecţioară. De obicei, la coadă la toaletă, nimeream între fete pline de insolenţa tinereţii, care se uitau la mine ca la o băbătie. Când mă vedeam în oglindă, le înţelegeam privirea dispreţuitoare; cu machiajul curs, cu fruntea lucind de transpiraţie, cei aproape patruzeci de ani pe care-i aveam îţi săreau, pur şi simplu, în ochi. Urmarea: de fiecare dată mai ceream încă un pahar, ca să uit mai uşor şi ca să le arăt că, la capitolul rezistenţă, n-aveau nicio şansă în faţa mea.

Duminică la prânz. Condiţia fizică îmi permisese, desigur, să acaparez scena până în zori, numai că vârsta nu-mi mai permitea să mă

refac doar cu patru ore de somn, spre deosebire de fătucile pe care le sfidasem toată noaptea şi care erau probabil proaspete şi drăgălaşe, ca scoase din cutie. Cu chiu, cu vai, am reuşit să mă dau jos din pat, am tras draperiile, orbită de soarele acela de sfârşit de iarnă, apoi m-am luptat cu dorinţa imediată de a mă vârî la loc sub plapumă, la adăpost. Picioarele, grele ca de plumb, abia m-au dus până la baie. Sprijinită de marginea chiuvetei, am făcut inventarul. Arătam, într-adevăr, ca naiba; ochii încercănaţi, cu resturi de rimel, ridurile mai adânci ca de obicei şi faţa lividă. Singurul remediu: să nu mai lâncezesc atâta şi să mă bag la duş.

*

Era o vreme splendidă, am deschis fereastra şi am tras masa lângă mine. Sigur, era încă destul de rece afară, dar poate că aerul proaspăt avea să îndepărteze acea senzaţie ciudată de vid cu care mă trezisem. Cu părul înfăşurat într-un prosop de frotir, am luat un mic dejun copios, plin de vitamine. Apoi, hotărâtă să scot toxinele din mine, mi-am pus nişte haine sport, mi-am tras bascheţii în picioare şi am ieşit trântind uşa. Cu căştile în urechi, am luat-o uşurel la trap, fără să forţez, căutând doar să transpir. M-am închis în capsula mea muzicală, uitând de durerea din muşchii anchilozaţi şi îmbâcsiţi de otrăvuri după excesele din ajun, nişte excese ritualice pe care aveam să le reiau peste mai puţin de opt zile.

Eram obosită, dar trebuia cu orice chip să mă

golesc, să mă descarc de energia negativă şi nesănătoasă, ca să mă reîncarc cu unde pozitive. Uşor de zis, greu de făcut. Eram atât de dusă, încât nu vedeam pe nimeni în jur, de parcă Parisul ar fi fost părăsit de toţi locuitorii săi. Alergam, singură şi neştiută de nimeni, ţinându-mi cât mai la distanţă întrebările, îndoielile. Simţeam însă crescând în mine o nelinişte surdă, nedefinită. Era ca un viciu, prin felul ei de-a se iţi în orice clipă şi din ce în ce mai des, fără a o putea combate. Alergatul m-a dus până în Grădina Luxembourg. Mi-era sete, aşa că a trebuit să mă opresc. Mi-am cumpărat o sticlă de apă de la un vânzător de ocazie. Am găsit un loc unde să mă aşez, lângă bazinul artezienei, şi mi-am băut sfertul de litru în câteva minute. Am simţit, în sfârşit, că mi s-a mai atenuat senzaţia de gură încleiată pe care-o aveam de când mă dădusem jos din pat. M-am uitat la copiii care-şi împingeau vaporaşele în apa din bazin, mi se păreau toţi nespus de drăgălaşi. Mulţi îşi dăduseră căciulile jos din cap, luaţi de valul vremii frumoase şi al acelei primăveri precoce – să te ţii guturaiuri a doua zi, când o să se trezească –, soarele acelui început de martie era foarte înşelător.

*

La fel ca sâmbetele, duminicile mele semănau foarte mult între ele; cum-necum, ajungeam mereu să asist la acele scene de familie sau dintre prieteni şi să mă întreb ce făcea oare Aymeric în momentele acelea. Mi-am scos telefonul din

buzunar şi, pentru a mia oară în acel weekend, am recitit ultimul lui SMS, cel pe care mi-l trimitea în fiecare vineri seara, pe la ora 19, când stătea blocat în trafic pe centură, iar eu îmi ţineam ultima oră. De fiecare dată, îmi scria cam acelaşi lucru: „Mă gândesc la tine, mi-e dor de tine, să ai un weekend frumos, te sărut, pe luni! A”. Uneori, pomenea de seara noastră de dinainte, îmi spunea cât de tare iubea trupul meu, îmbrăţişările noastre, râsetele noastre. Duminicile şi le petrecea acasă sau la prieteni, alături de copiii săi, punându-şi cu bucurie şi cu plăcere, mai mult ca sigur, costumul de tată de familie perfect – ceea ce probabil că şi era. Asta îmi dădea duminicala mea strângere de inimă, o strângere de inimă familiară. Cu ea măcar eram obişnuită. Vorbeam foarte rar despre viaţa lui de familie şi încă mai rar despre cea de cuplu, voiam să ştiu cât mai puţine lucruri în privinţa asta – ştiam deja destule –, voiam să stau cât mai departe de cealaltă viaţă a lui, ca să nu mă trezesc cuprinsă nici de gelozie, nici de vreun sentiment de vinovăţie. Şi totuşi, erau o mulţime de întrebări care nu-mi dădeau pace… Avea într-adevăr probleme cu nevastă-sa? Bănuia ea ceva? Se culca des cu ea? Era oare la fel de volubil cu ea ca şi cu mine? Mai ieşeau împreună în oraş? Se lipea de ea ca să-i simtă parfumul de pe gât, înainte de-a începe s-o muşte uşor de lobul urechii? Era cu ea acelaşi bărbat amuzant, tandru, uşor autoritar, se purta cu ea la fel de capricios ca şi cu mine? Se prefăcea oare, ca să întreţină un mit în sânul familiei? Bineînţeles, mi se-ntâmpla uneori să ţip,

să urlu, să-mi vină să fac ţăndări totul în jur. El stătea fără să scoată o vorbă, cât ţinea furia mea. Când simţea că am terminat, îmi spunea, calm, „te iubesc”. Iar eu mă înmuiam din nou.

*

Strigătul unui copil m-a trezit la realitate; era momentul să pornesc spre casă, altfel m-aş fi amărât cu gânduri negre toată ziua. Am început să mă lupt cu mine însămi ca să mă smulg din acea tristeţe duminicală. Când mă pregăteam să fac drumul întors în fugă, ca să mă sleiesc total de puteri, mi-a tăiat elanul telefonul mobil, care a început să vibreze. Era Aymeric. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Mă uitam la ecran încremenită, cât pe-aci să ratez apelul. Am răspuns până la urmă, dar destul de rezervată, cu un *alo* scurt.

— Hortense, mi-a fost teamă că n-o să răspunzi.

Avea o voce normală, nu vorbea în şoaptă, nu părea îngrijorat, trist sau speriat.

— Totul e-n regulă? S-a-ntâmplat ceva?

— Nimic deosebit. Voiam numai să-ţi aud glasul.

— Ah…

Braţele mi s-au făcut grele ca de plumb. Puteam număra pe degetele de la o mână apelurile de acest fel mai ales într-o zi de duminică. Concentrată asupra lui, uitam cu totul de cei din jur.

— Cum te distrezi?

— Sunt în Grădina Luxembourg.

— Cu cine?

I se trezea instinctul de proprietate. Dacă eu trebuia să-l aştept, el, pe de altă parte, trebuia să-mi respecte independenţa şi libertatea. În ciuda geloziei pe care i-o stârnea, ştiam precis că treaba asta mă făcea şi mai atrăgătoare în ochii lui… Am început să mă rotesc în loc, coregrafiind fără să vreau uşurătatea pe care el mi-o insufla, cu mâinile încleştate pe mobil de parcă l-aş fi strâns la piept pe Aymeric, pentru a nu-i da voie să dispară.

— Singură, trebuia să mă refac, am ieşit aseară cu Sandro.

— Aha… şi nu te-a deranjat nimeni?

Îmi plăcea la nebunie când era gelos, trebuie să recunosc. Dar n-avea de ce să-şi facă griji. Culmea ironiei, îi eram fidelă.

— Eh, dacă vrei să ştii…

M-am oprit, lăsând un moment de suspans înainte de a râde de posesivitatea lui. Până la urmă, s-a luat şi el după mine.

— Ştii că mă enervezi când faci chestia asta.

— Da, ştiu, dar îţi şi place, recunoaşte.

— Mi-e dor de tine, Hortense.

Un val imens de bucurie m-a luat pe sus, făcându-mă să zâmbesc cum rar mi se-ntâmpla.

— Şi mie de tine.

— Aş vrea să fiu acolo, cu tine.

Simţeam în vocea lui furia reţinută şi oboseala.

— Trebuie să te las, zise el după câteva secunde de tăcere.

— Bine, te pup.

— Şi eu. Pe mâine.

A închis. Acele câteva minute au fost de ajuns ca să-mi risipească gândurile negre. Parcă ar fi avut un radar pentru fazele de deprimare. M-am întors acasă, înseninată.

3

Lunea dimineaţa ne-o începeam cu o şedinţă. Şedinţă era cam mult spus, pentru cele două ore în care, cu o cafea în faţă, treceam în revistă, fără nicio grabă, problemele de planificare, de orar sau pregătirile pentru următorul spectacol. În ziua aceea, am ajuns veselă nevoie mare, aflată încă sub impresia telefonului-surpriză al lui Aymeric, cu o idee foarte clară pentru *ordinea de zi*.

— Cucu! am ciripit eu, aruncându-le o pungă cu chestii luate de la o patiserie.

— Eşti un înger! îmi zise Sandro, trimiţându-mi o bezea.

— Mersi, se mulţumi să spună Bertille, cu legendara-i delicateţe în glas.

Figura ei morocănoasă nu mi-a tăiat elanul. O făcea destul de des, aşa că eram obişnuită. M-am uitat totuşi întrebătoare la Sandro. El a ridicat din umeri: nu ştia mai multe ca mine. După câteva minute, stăteam înghesuiţi toţi trei în jurul biroului, cu o cafea în mână şi cu un fursec în gură. Eu am vorbit prima:

— Bun, ca să începem frumos săptămâna, aş vrea să discutăm despre stagiile de pregătire din vara asta.

Zâmbeam cu privirea în gol, imaginându-mă deja la Conac.

*

După ce preluaserăm şcoala, iniţiasem, încă din primul an, aceste întâlniri, eu ocupându-mă de organizarea lor: înscrierile, rezervările camerelor, repartizarea în diferite ateliere şi plata – o parte mergând în vistieria Conacului, pentru cheltuielile de întreţinere, cealaltă în cea a şcolii. Majoritatea participanţilor erau dansatori de scenă – oameni trecuţi prin mâna lui Auguste – care aveau nevoie de o mică redresare, într-o atmosferă destinsă, însorită şi fără fasoane. La primele două sesiuni ne fuseseră gazde maică-mea şi taică-meu. N-am să uit niciodată cât de bucuroşi fuseseră să-şi vadă căsoiul invadat de dansatori şi de muzicieni. Se ocupaseră până şi de gemenii lui Bertille (care nu puteau lipsi!), fericiţi să se joace de-a bunicii. După moartea lor, continuasem acel obicei. Dorinţa mea cea mai arzătoare: să fac din treaba asta o tradiţie. Întreaga proprietate se transforma în spaţiu de dans; la cursurile propriu-zise, foloseam pe rând studioul, dar eu animam şi câteva sesiuni în aer liber, iar seara ne strângeam cu toţii în jurul piscinei, ca să ne distrăm şi să petrecem. Întotdeauna se găsea cineva care să scoată o chitară sau un saxofon. Muzica se înălţa în noapte, sub cerul înstelat. Puteam să stau până-n zori, cu un pahar în mână, dansând desculţă în grădină. Oare câte răsărituri de soare prinseserăm? Ritmul

era prietenos, adaptat fiecărui participant, ţinând cont de nevoile corpului său ori de ceea ce voia să îmbunătăţească. Fiecare se trezea când dorea, în funcţie de programul pe care şi-l făcuse pentru ziua respectivă. Nici Sandro, nici eu nu ne ocupam de atelierele de dimineaţă, ele îi reveneau lui Bertille, matinala, ca mamă devotată de familie ce era. Totul era astfel conceput încât să redeştepte plăcerea simplă şi primară a dansului. Cuvintele de ordine: reîncărcarea bateriilor, odihna, regenerarea corpului, reconectarea la emoţie, departe de constrângerile agendei şi de tumultul parizian. Organizam inclusiv cursuri de gătit: Stéphane cobora atunci printre noi şi se înstăpânea peste plite şi cuptoare, învăţându-i pe cei dornici să se hrănească mai bine cum să aibă grijă de ei înşişi. Abia aşteptam să mă văd acolo! Aproape că număram deja zilele.

*

— Hortense! Hortense! Mai eşti cu noi?

Vocea tăioasă a lui Bertille m-a readus brusc la Paris, în prezent. Văzându-i faţa încruntată, am avut o presimţire rea.

— Scuze, eram deja acolo! i-am zis eu veselă, sperând că buna mea dispoziţie avea s-o contamineze.

După mutra ei deloc amabilă, am înţeles că nu prea reuşisem.

— Auzi, e foarte bine că ai deschis subiectul cu chestia de la vară…

— De ce? Ai să-mi propui vreo idee sau vreun plan?

— Da, chiar voiam să discutăm. Hai să fim cu capul pe umeri. Ar trebui s-o cam punem în cui.

Am simţit că mă sufoc. Bertille tocmai mă trăda, pronunţând un verdict fără drept de apel. *Împotriva cui*? *Împotriva mea…*

— Cum? Dar… Dar de ce?

Hotărârea asta neaşteptată mă termina.

— Îmi pare rău, dar încearcă să mă-nţelegi. Nu e înţelept să ţinem şcoala închisă toată vara, după spectacol. Sigur, stagiile alea din iulie, la ai tăi, erau o chestie genială, dar, între noi fie vorba, nu-s o chestie profi, ne ţinem mai mult de petreceri decât de altceva. Gata, nu mai suntem la vârsta aia.

A continuat fără a-mi lăsa timp să-i dau vreo replică.

— Suntem plini până peste cap de cereri de stagii la Paris, am putea avea un public interesant, mai variat şi care ne-ar aduce mai mult profit. Am ştiut de la bun început că o să fie o chestie temporară…

— Da, sigur, am îngăimat eu.

— Nu e o pedeapsă, te asigur. Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor. Stai un pic şi gândeşte-te, şi după aia spune-mi ce crezi. Mai ales că mă bazez pe tine pentru noile programe de vară.

Ce cred eu, *Bertille*? *Tocmai mă privezi de una dintre cele mai mari bucurii ale mele invocând continuitatea şcolii*, *de parcă tu ne-ai conduce*, *deşi până acum conducerea a fost întotdeauna*

colegială. Ce vrei să-ţi spun?

— Ai dreptate.

— Aş putea să vin pe la tine, în august? mă întrebă Sandro. O să-mi lipsească minivacanţele alea din Provence.

Nu ştiu cum, dar am găsit puterea să-i zâmbesc. Nici măcar Sandro nu părea şocat de ideea lui Bertille. Poate că aveam eu o problemă…

— Mă bucur că eşti de acord… La drept vorbind, stagiile nu sunt decât o primă etapă, eu aş vrea să vă propun altceva, continuă ea, vizibil încurajată de calmul meu.

Oare ce mai urma? Bertille părea surescitată de acele proiecte noi. Niciodată n-o mai văzusem aşa de entuziasmată, aproape că strălucea. Cu ce drept să-i fi tăiat eu elanul? Chiar dacă n-aveam decât o singură dorinţă, aceea de a-i striga în gura mare că nu eram deloc de acord, era mai bine totuşi s-o ascult în linişte.

— Te ascult, am reuşit eu, cu chiu, cu vai, să articulez.

— De ce n-am mai angaja încă un prof? Am putea să ţinem mai multe cursuri. Să avem mai mulţi elevi.

Eram siderată. Până atunci, fuseserăm foarte mulţumiţi cu structura aceea restrânsă pe care ne-o creaserăm. Niciodată, dar absolut niciodată, nu fusese vorba de altceva, nici de vreo schimbare de scară.

— Poate că te grăbeşti un pic, hai să ne mai gândim, nu zici c-ar fi mai bine?

Luă o figură nedumerită.

— Hortense, eu am mai încercat să-ţi spun, dar eşti tot timpul pe fugă. Între cursuri şi… Aymeric, e imposibil să se discute serios cu tine.

Se uită la mine sfidător, ştiind cu certitudine că n-aveam niciun argument cu care să contraatac. Am strâns aşadar din dinţi şi i-am făcut semn să continue.

— Trebuie să ne propunem un obiectiv serios. Cu experienţa noastră, sunt sigură c-o să ne descurcăm excelent. De cinci ani conducem şcoala asta cu succes, e vremea să trecem la o treaptă superioară de viteză! Trebuie să fim serioşi şi să avem ambiţie, pentru binele elevilor noştri şi al nostru. Trebuie să creăm o dinamică, să le arătăm celorlalte şcoli că existăm şi că nu pot să nu ţină cont de noi.

Ochii îi luceau, vocea îi era plină de hotărâre.

— Hai că-mi place! se entuziasmă Sandro, sărind de pe scaun.

— Ei, ce zici, Hortense? Nu spui nimic?

Bertille nu-şi dădea seama cât de brutală era pentru mine decizia ei de a opri stagiile. Parcă cineva îmi trăgea cu ciocanul în cap, băgându-mă tot mai adânc în pământ. Trebuia totuşi să reacţionez. Sandro şi cu ea avuseseră întotdeauna mai multă ambiţie ca mine, plus capacitatea de a se proiecta în viitor. Poate că nu strica să mă mai maturizez şi eu un pic.

— E genial! m-am simţit obligată să răspund.

— Chiar? Excelent! Mi-era teamă c-o să te superi! Gândiţi-vă ce v-ar plăcea să faceţi şi discutăm cât de curând. Vreau să batem fierul cât

e cald!

— Bine.

Sandro îşi freca mâinile, pregătit deja să se pună pe treabă. În ce mă priveşte, am lăsat baltă toate obiecţiile, trebuia să ţin pasul cu ei şi să mă mobilizez cumva, oricât de descurajată mă simţeam. La urma urmelor, poate că Bertille avea dreptate.

*

În seara aceea, mă pregăteam să plec de la şcoală după ce mai bine de o oră mă ocupasem cu hârţogăraia. Eram obosită şi în continuare descurajată de planurile de extindere ale lui Bertille şi Sandro. Mă forţam să particip la discuţii, mimând entuziasmul, dar îmi dădeam seama că prietena mea nu se lăsa păcălită, ne cunoşteam destul de bine una pe cealaltă. Trebuia să mă adun şi, mai ales, să găsesc în mine o modalitate de a mă implica de-adevăratelea, fără tot acel joc de teatru. Deocamdată, nu-mi doream decât un singur lucru: să mă văd cu Aymeric şi să mă gândesc la altceva. Chiar când să plec, am văzut că aveam zece apeluri pierdute de la el, într-un interval de douăzeci de minute. Mă enerva când făcea aşa. Ştiam precis că nu era nicio urgenţă, nicio dramă. Când putea să mă sune… pleca de la ideea că sigur eram şi eu disponibilă pentru el. Aşa că suna până când îi răspundeam. Nu-i păsa că aveam şi eu o viaţă a mea, o muncă. De data asta – dar cu o floare nu se face primăvară! – lăsase un mesaj

după ultima încercare: „Hortense, sună-mă!” Cam laconic mesajul. Laconic, dar cu un conţinut total neobişnuit: să-l sun! A răspuns imediat:

— Ah! În sfârşit! îmi zise el vesel. Unde eşti?

— La şcoală, încă n-am plecat. De ce?

— Perfect! Ai la tine o rochie şi nişte pantofi cu tocuri înalte?

— Cred că aş putea să fac rost. Dar de ce?

— Vin să te iau în douăzeci de minute. Ziceam că chiulim. Ne aşteaptă douăzeci şi patru de ore pe care să le petrecem ca doi porumbei, la Lille... sau aproape douăzeci şi patru de ore, pentru că, trebuie să recunosc, a trebuit să-mi aranjez şi o întâlnire de lucru în zonă, pentru mâine-dimineaţă, dar atunci tu o să fii la o şedinţă de masaj, ţi-am făcut deja programare. Ei, ce zici, îţi convine planul meu?

Am rămas fără glas. Nu mai simţeam nici urmă de oboseală. Voiam un singur lucru, să sar în braţele lui, să fie deja lângă mine şi, mai ales, să fim amândoi departe, chit că asta ne-ar fi putut crea unele probleme... Brusc, am observat privirea curioasă a lui Sandro, care stătea lipit cu spatele de uşa biroului.

— Lasă-mă să mă pregătesc.

— Ajung cât pot de repede, să fii gata, nu vreau să pierd niciun minut din timpul nostru.

Închisese deja. Năucă, mă uitam lung la telefon, zâmbind.

— Ceva mişto? mă întrebă Sandro încetişor.

S-a prins că se întâmpla ceva şi îl distra să mă vadă atât de derutată.

— Ia povesteşte-i tu lu’ nenea Sandro, zise el, dându-se mai aproape de mine.

M-am executat fără să mă las rugată şi a doua oară, parcă văzându-l deja pe el, ameţită de fericire.

— E o surpriză foarte drăguţă, chestia asta pe care ţi-a propus-o. Îţi prinde bine să stea mai mult cu tine, e clar că treci printr-o perioadă ceva mai grea…

Clarviziunea lui m-a lăsat mască.

— Nu te mai mira aşa! Oricine te poate citi, eşti ca o carte deschisă.

Remarca lui îmi stoarse un mic zâmbet jenat.

— Asta cam aşa-i… îmi pare rău dacă am fost ţâfnoasă…

Îmi măturăscuzele cu o mişcare din dosul mâinii.

— Bun, dacă am înţeles bine, preiau eu ştafeta mâine. Aşa-i?

Am sărit de gâtul lui şi l-am strâns în braţe. El s-a legănat cu mine cu tot, bine dispus. Eram deja departe, fericirea mă copleşea. Îmi venea să chiui de bucurie, la gândul orelor care mă aşteptau.

— Şi, Hortense, nu-ţi face griji. Mă descurc eu cu Bertille, bine?

Bine că era el acolo, că mie nici măcar nu-mi dăduse prin cap.

— De mine e vorba?

Nenorocire. Plecarea mea putea s-o înfurie. Sandro îmi dădu drumul din braţe, dar nu înainte de a-mi face cu ochiul, complice, apoi se apropie de ea. Ea ridică din sprânceană, a neîncredere,

cunoscându-ne mult prea bine pe amândoi ca să nu adulmece că puneam la ceva cale.

— Ce matrapazlâc ticluiţi voi acolo?

— Eh, mai nimic, mâine îi ţin eu locul.

Bertille se încordă ca un arc, mai împietrită la faţă ca o statuie.

— La care dintre ore?

— La o parte din ele. De celelalte te ocupi tu!

— Bravo, domnule! strecură ea cu o voce caustică.

Ca s-o îmblânzească, Sandro îşi puse palmele mari pe umerii ei.

— Drăguţul ei i-a făcut o surpriză. Trebuie să le dăm o mână de ajutor. Apropo, n-ai şi tu prin dulap o rochie ceva mai sexy?

Bertille s-a scuturat cu o smucitură şi s-a apropiat de mine, ţintuindu-mă cu un deget ameninţător.

— E prea mult, Hortense! Tu crezi că se poate să ni se rupă în paişpe de câte ori are câte o toană Aymeric? La Sandro şi la mine nu te gândeşti? Avem şi noi o viaţă! Şi-apoi, dac-o ţinem tot aşa, şcoala asta n-o să se dezvolte niciodată!

— Nu crezi că exagerezi? E cam din scurt, ce-i drept, dar nu uita că şi eu trag din greu, la fel ca voi. Ce, ţi se pare că nu muncesc destul? Şi-apoi, chiar n-am de ales! E singura ocazie să petrec şi eu ceva mai mult timp cu el, doar n-o să strici totul!

— Şi la ce scuză te-ai gândit pentru elevii tăi? Nu e vina noastră că el te vede numai pe fugă fiindcă-şi înşală nevasta! Şi în ce hal, să nu mai zic!

Răutatea ei m-a făcut să mă dau câţiva paşi

înapoi. Faptul că se folosea de viaţa dublă a lui Aymeric ca să mă rănească şi ca să mă învinovăţească pentru lipsa mea de implicare în treburile şcolii, din ultima vreme, mi se părea o chestie extrem de facilă şi de laşă. Nici nu-şi imagina cât strângeam din dinţi în faţa ei, ca să evit conflictele.

— Asta-i lovitură sub centură, Bertille.

— Ba nu, e purul adevăr! Cineva trebuie să te trezească la realitate, măcar din când în când!

— Hei! Calmaţi-vă, fetelor! interveni Sandro. Hortense, du-te să-ţi faci bagajul, iar tu, Bertille, las-o-n pace!

— Păi, sigur, apăr-o! Ce aberaţie! şuieră ea, furioasă.

Bertille plecă trântind uşa biroului în urma ei. Eu am rămas ca năucă, stupefiată de ceea ce se-ntâmpla.

— Hai, du-te! insistă Sandro. Nu-l face pe Aymeric să te-aştepte. Şi n-avea grijă, c-o s-o calmez eu. Du-te, vorbim mai târziu.

Brusc, mă cuprinse un sentiment de vinovăţie.

— Şi cu elevii…

— Lasă, mă descurc eu.

Exact ce voiam să aud. L-am strâns din nou în braţe, recunoscătoare, după care am dat fuga la vestiar să-mi iau lucrurile. Am scotocit prin dulap până am dat de o rochie şi de nişte încălţări de dans cu tocuri, pe care le folosisem la un spectacol. Înainte de a ieşi din şcoală, am aruncat o privire prin geamul sălii lui Bertille. În ciuda mişcărilor ei pline de graţie, îi puteam citi pe chip

urmele furiei, nici vorbă să se fi calmat. Asta era, aveam să rezolv problema la întoarcere.

Cu geanta pusă pe cap ca să nu mă ud, am zbughit-o prin ploaie şi puţin a lipsit să nu alunec pe trotuarul plin de apă. M-am redresat în ultimul moment, dar glezna m-a săgetat scurt, cât să nu uit de ea. M-am strecurat apoi în maşina lui Aymeric. Eram în sfârşit la adăpost. El mi-a şters picăturile de apă de pe frunte şi de pe obraji şi m-a privit câteva secunde bune. După care s-a încruntat, circumspect.

— Nu vrei să mergem?

— Ba cum să nu?! Am avut nişte contre cu Bertille. Ştii cum e ea… Dar puţin îmi pasă, vreau să profităm la maxim de ocazia asta.

Şi l-am sărutat.

* * *

Sprijinit cu nonşalanţă de tăblia de la căpătâiul patului, cu braţele încrucişate la ceafă, Aymeric se uita la mine cum mă dezbrăcam de hainele pe care le purtasem peste zi. Îi simţeam privirea şi mă jucam cu el. Mă jucam profitând de trupul meu mlădios şi de puterea de atracţie pe care acesta o avea asupra lui. Mă prefăceam că-l ignor, dar ştiam precis că asta-l făcea să mă dorească şi mai tare. Rămasă numai în desuuri fine, am trecut dezinvoltă din cameră în baie.

În oglindă, cu buzele strânse a neîncredere, mi-am ridicat părul, dezgolindu-mi ceafa şi mimând nehotărârea. M-am machiat, arcuindu-mi exagerat

de mult spatele, conştientă de efectul hipnotic al feselor şi şoldurilor. Cu o clipă mai devreme, Aymeric era gata să mă ia pe sus şi să mă întindă pe pat. Acum, în încăpere se lăsase un frig ca de la poli. Ce-am văzut mi-a confirmat temerile: greutatea *alor lui* stătea să-i strivească ecranul mobilului. M-am dus mai aproape, dar nu a avut nicio reacţie. M-am aşezat lângă el şi m-am uitat peste umărul lui. Trei apeluri pierdute, de *acasă*. Mi-am mascat nedumerirea, apoi mi-am trecut mâna prin părul lui, cu tandreţe. Voiam să-l liniştesc, ca să mă pot bucura de el pe de-a-ntregul.

— Pot să te-ajut cumva în privinţa conştiinţei?

— Îmi pare rău, zise el.

— Eu încă n-am terminat cu pregătirile, poţi să uiţi de mine o vreme. Du-te jos şi fă ce ai de făcut, şi după aia vino înapoi, bine?

N-aveam de ales, trebuia să-i sune, aşa că nu-mi rămânea decât să sacrific câteva minute din timpul pe care urma să-l petrec cu el. Mi-era îngrozitor de greu, dar aşa mergeau lucrurile între noi. Îmi împărţeam iubitul cu familia lui, iar în seara aceea chiar că nu puteam să fac nicio criză, de vreme ce el era cu mine, într-un loc de vis. Aymeric m-a sărutat pe gât, s-a ridicat şi, probabil ca să-şi facă curaj, a tras aer adânc în piept. Eu n-am schiţat niciun gest. Înainte de a ieşi pe uşă, mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Când termin, totul o să fie bine, da?

I-am zâmbit împăciuitoare.

— În ce mă priveşte, totul o să fie OK, te

asigur.

— Atunci şi în ce mă priveşte.

*

Camuflată în spatele perdelei de la geam, îl urmăream de la etaj cum se fâţâia încolo şi-ncoace prin curtea interioară. Vorbele lui Bertille încă îmi mai răsunau în urechi. Brusc, am trecut la o cu totul altă stare de spirit. Faptul că-l vedeam sunându-şi nevasta mă scârbea pur şi simplu, mă sleia de puteri. Cine eram eu, la urma urmelor? O femeie cu care se culca de două ori pe săptămână, o femeie pe care-o aducea pe ascuns într-un hotel de lux. Cum de ajunsesem atât de jos? Nu mai aveam, practic, niciun pic de respect pentru mine însămi... Fusesem atât de proastă încât să cred că într-o bună zi avea să vină la mine definitiv şi total, când el nu-mi promisese niciodată nimic de genul ăsta. Trebuia de fiecare dată să interpretez toate semnele în favoarea mea pentru a mă convinge că povestea noastră însemna totuşi ceva. Mă iubea, iar eu, fascinată de declaraţiile lui, n-ajungeam nici să judec lucrurile la rece, nici să-i pun sentimentele la îndoială. Totul era un pretext pentru a-i găsi lui scuze... *Îndoiala*...

*

De ce-i cedasem oare singura dată când avusesem curaj să-l părăsesc? De ce mă răzgândisem, acceptând să mă trezesc iar şi iar în

aceeaşi singurătate, aceeaşi culpabilitate şi acelaşi dezgust de sine?

După un an şi jumătate de stat cu el – cu intermitenţele de rigoare, desigur –, mă cam săturasem de situaţia noastră; timpul trecea, iar Aymeric nu se hotăra în niciun fel, ocolindu-mi mereu întrebările. Dar uite că nu reuşeam să pun piciorul în prag, adică să-l părăsesc. Să-l uit, să trag o linie peste tot ce trăiam împreună şi să zic stop, atât de aproape de perfecţiune erau momentele petrecute cu el, atât de tare îl iubeam. Într-o zi, când ne întâlneam să luăm împreună prânzul, explodasem. Era o vreme splendidă, dar clandestinitatea noastră nu ne dădea voie să ne bucurăm de soare şi să stăm la o masă afară, ca orice cuplu normal. Când să intru în braseria unde aveam întâlnire, mă răsucisem pe călcâie până să mă observe el şi mă ascunsesem într-un ungher de unde puteam să-l văd, pentru ultima dată. Aşteptasem acolo, în umbră, ştiind că până la urmă avea să mă sune, ceea ce s-a şi întâmplat. Avusese tupeul să mă tragă de urechi pentru că întârziam, pentru că nu eram deja acolo, uitând că mi-era interzis cu desăvârşire să-l sun. Îl anunţasem atunci că n-aveam să mai vin, iar el intrase în panică, aproape urlând în telefon, fără a-i mai păsa de anonimatul nostru. Insistase să ne mai vedem o dată, fluturând ca pe un steag puterea iubirii noastre.

— Povestea noastră nu duce nicăieri, îi replicasem eu. De ce să mai continuăm? Eu, una, m-am hotărât, o întâlnire cu tine n-are ce să mai

schimbe.

Îl văzusem ieşind în trombă din restaurant. Mărşăluia în sus şi-n jos pe trotuar, ca un leu în cuşcă. Cu inima frântă, mă împotrivisem din răsputeri dorinţei de a mă arunca imediat în braţele lui şi de a-l implora să uite ce-i spusesem mai devreme. Dar nu aveam dreptul s-o fac.

În săptămânile următoare se dedase unei veritabile hărţuiri; mă suna fără încetare, umplându-mi până la refuz mesageria vocală, îmi trimitea SMS-uri din oră-n oră, mă căuta chiar şi la numărul de telefon al şcolii. Eu aveam grijă să mă întorc acasă cât mai târziu, însoţită de Sandro, de teamă să nu m-aştepte cumva Aymeric. Eram nonstop în alertă, ştiind că nu mă puteam baza pe mine, dacă ajungeam faţă în faţă cu el. De bine, de rău, reuşeam să-mi ţin orele, dar nu mai mâncam nimic, noaptea nu mai dormeam deloc sau aproape deloc, plângând ceasuri întregi de dorul lui, până-mi secau toate lacrimile. Stăteam aşa, pe întuneric, ascultându-i iar şi iar mesajele, declaraţiile de iubire în care-mi spunea că nu putea trăi fără mine, că trecea prin chinurile iadului. Suferinţa aceea pe care mi-o impuneam îmi era necesară, aveam nevoie să-i aud vocea disperată. Apoi, într-o bună zi, nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Sandro îmi mărturisise că discutase cu el după ce acesta sunase de nu ştiu câte ori la şcoală. Îi zisese să mă lase în pace. Aymeric se conformase – probabil pentru prima dată în viaţa lui. Cred că atunci suferisem cel mai tare, sufocându-mă la gândul că-l pierdusem pentru

totdeauna. Aşa că lăsasem garda jos şi mă întorsesem la obiceiurile de dinainte. Aymeric se strecurase imediat prin breşa creată, dispariţia lui de pe radar fusese voluntară, o strategie pentru a mă îngenunchea mai repede. Într-o seară, la o oră târzie, am auzit trei bătăi în uşă: era el. Fusesem şocată de figura lui pământie, de ochii afundaţi în orbite. Începusem să tremur din cap până-n picioare.

— Pleacă, îi şoptisem eu.

El împinsese uşa şi se năpustise asupra mea, eu n-avusesem nici forţa, nici dorinţa de a-l respinge. Făcusem dragoste chiar acolo, pe podea; o îmbrăţişare brutală, dureroasă, răvăşitoare. Şi aşa o luaserăm de la capăt.

*

Nu mai vorbiserăm niciodată despre faza aia. Mă hotărâsem să am şi mai multă răbdare, să nu-l presez inutil. Nu mă mai simţeam în stare să-l ameninţ sau să-l părăsesc din nou – asta era situaţia şi eu o acceptasem. Când eram împreună, luam ce-mi dădea el şi făceam tot posibilul pentru ca momentele acelea ale noastre să frizeze perfecţiunea. Viaţa mea era în întregime dedicată păstrării lui lângă mine. Renunţasem definitiv să cer de la el mai mult decât putea să-mi ofere. Uneori, îmi apăreau în gând imagini ale soţiei lui, deşi habar n-aveam cum arăta. Aveam grijă, de fiecare dată, să mi le scot din minte cât mai repede şi să le alung cât mai departe. Când

simţeam că mă sufocă gelozia, îmi aminteam sau mă convingeam că eu eram cea care câştigase iubirea soţului ei. Mi-ar fi plăcut s-o urăsc, dar mi-era imposibil. Când sentimentul vinovăţiei îmi sfâşia inima de-mi venea să urlu de durere, îmi aminteam de toate sacrificiile pe care le făcusem. Aş fi vrut să-l iubesc mai puţin pe Aymeric, dar şi lucrul ăsta mi-era imposibil. Eram ca o drogată. O drogată cu el, incapabilă să renunţe la doza ei.

Văzând că terminase cu acasă, m-am smuls din lanţul acelor amintiri dureroase. Înainte de a scufunda camera în întuneric, am aruncat o ultimă privire în oglindă; mă făcusem frumoasă pentru bărbatul pe care-l iubeam şi aveam să petrecem împreună o seară minunată. Toate celelalte – cealaltă viaţă a lui, nedumerirea şi veninul lui Bertille, care mi se păreau acum nişte chestii lipsite de importanţă – le-am dosit în cel mai ascuns cotlon al minţii mele. Aymeric mă aştepta jos, la piciorul scării. După zâmbet şi după figura-i destinsă, am ştiut că în orele care urmau avea să fie al meu şi numai al meu. Cu atât mai rău pentru mândria mea!

*

Stăteam cuibărită în scobitura umărului său, iar el se juca cu degetele mele pentru a-şi ascunde tulburarea. Trona peste noi o tăcere grea, eram deja trişti, scurtul nostru moment de fericire se apropia de final. Impresia din ajun că ne aşteptau zile întregi de desfătare – din lipsa experienţei de

viaţă, în cazul meu – se estompa de la o oră la alta. Entuziasmul ni se risipise. Când oare aveam să mai putem evada amândoi?

— Ce s-a-ntâmplat ieri cu Bertille? Din cauza escapadei noastre v-aţi certat?

Am oftat, obosită dinainte de ceea ce mă aştepta la întoarcere. I-am povestit în linii mari discuţia aprinsă pe care-o avusesem cu Bertille, omiţând, evident, remarca ei referitoare la situaţia noastră, dar şi rezervele mele legate de schimbările pe care voia să le facă în şcoală. Atunci când îi zisesem lui Aymeric despre acele schimbări, el se arătase mai degrabă entuziasmat, aşa că nu mai îndrăznisem să-i spun că eu gândeam exact contrariul, de teamă să nu-l dezamăgesc. M-am rezumat la consecinţele pe care ele urmau să le aibă asupra organizării cursurilor. Apoi m-am răsucit spre el, rămânând în continuare lipită de trupul lui, şi l-am mângâiat pe obrazul nebărbierit.

— Iată-ne întorşi la viaţa reală. Îmi pare rău.

Mi-a sărutat mâna, apoi încheietura mâinii.

— O să găsesc eu ceva ca să ne ierte. Lasă-mă numai să mă gândesc…

La ora 16.45 eram amândoi în birou. Ţinuse să vină cu mine ca să amâne cât mai mult momentul despărţirii. Cât eu mă schimbasem şi-mi făcusem încălzirea, el îşi verificase mailurile. Reuşiserăm să nu ne întâlnim cu nimeni, colegii mei erau încă la ore. Brusc însă, uşa se deschise, iar Bertille încremeni când dădu cu ochii de noi.

— Ah… ai ajuns?

M-am dus şi am pupat-o pe obraz; n-aveam chef să încingem iarăşi un turnir verbal, nu voiam decât linişte.

— Da, ai încheiat cu munca pe azi, ne-am întors mai devreme ca să te scap de ultimele mele ore.

— Bună, Bertille, ne întrerupse Aymeric. Ce plăcere să te văd! Ce mai faci?

Veni lângă noi şi îi dădu un pupic, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Foarte bine, îi răspunse ea, distantă.

El continuă, pe acelaşi ton extrem de amical:

— Voiam să-ţi mulţumesc că i-ai ţinut locul lui Hortense, îmi pare rău că a fost aşa din scurt, dar numai atunci mi-am putut fixa o întâlnire de lucru…

— Stop! Nu vreau să ştiu mai mult.

Aymeric dădu din cap cu aerul unuia care a priceput mesajul. Ea se duse să-şi ia o sticlă de apă, fără să mai adauge nimic.

— Vreau să te întreb o chestie, se aventură Aymeric.

Ea se încruntă, neîncrezătoare.

— Te ascult…

— Crezi că Stéphane ar avea o masă pentru noi, toţi, joi seară? De nu ştiu când n-am mai ieşit împreună la o cină! Vă invit eu!

Găsise o modalitate de a-i face să ne ierte, şi era o idee foarte bună, cel puţin aşa speram. Bertille a zâmbit, mai mult pentru ea decât înspre noi. Apoi mi-a aruncat o privire în care am detectat un fel de nedumerire. Ce mesaj încerca oare să-mi

transmită?

— Ar trebui să se poată…

— Îi spun eu lui Sandro, am adăugat.

Aymeric mă încurajă clipind liniştitor din ochi.

— Hortense, îmi zise ea, ceva mai îmbunată. Ar trebui să te duci, fetele sunt deja la vestiar.

— Ai dreptate.

I-am făcut semn din cap lui Aymeric să vină după mine, iar el s-a executat.

— Mulţumesc că te-ai întors, îmi strecură ea când ieşeam din birou.

M-am uitat la ea peste umăr şi i-a zâmbit cu gura până la urechi.

— N-ai de ce.

— Pe joi! îi zise ea lui Aymeric.

Odată ieşiţi pe hol, m-a prins de mijloc cu braţul.

— Hai că ne-am scos, nu zici? îmi şopti el, mândru nevoie mare.

L-am sărutat uşor pe buze.

— Mulţumesc, a fost atât de bine…

Mă sărută şi el de câteva ori, mărunt.

— N-am niciun chef să plec.

Păi, *rămâi*, îmi venea să-i strig. *De ce n-o părăseşti odată*, *dacă pe atât de greu fără mine*? Speranţa, aceeaşi blestemată de speranţă care nu-mi dădea pace. Mi-am muşcat limba ca să nu stric totul tocmai la sfârşit. Nu era nici locul, nici momentul să cer mai mult. Am reuşit să-i arunc doar un zâmbet maliţios.

— Chiar trebuie să mă duc la oră, m-aşteaptă fetele!

Într-adevăr, elevele mele măcăneau în sală de zor. Sandro apăru ca prin farmec şi-l bătu pe Aymeric prieteneşte pe spate.

— Dacă ai două minute, mai bine ai sta s-o vezi. E pur şi simplu divină, în ultima ei coregrafie.

— Lasă omu-n pace, i-am zis eu, jenată de acel compliment.

— Nu, pe bune! Ia arată-i!

Aymeric făcu mutra aia a lui de copil răzgâiat căreia îmi era imposibil să-i rezist. Oboseală? Dă-o-ncolo de oboseală! Sandro avea să mi-o plătească.

— OK. Poţi să te uiţi. Dar mă laşi să-mi văd de treabă.

Un ultim sărut, o ultimă apăsare a mâinii lui pe mijlocul meu, o ultimă privire drăgăstoasă şi gata, m-am smuls de lângă el. Cu Sandro, măcar ştiam că Aymeric nu risca nicio apostrofare. Dimpotrivă, râdeau şi glumeau amândoi. Fetele mele îşi făcuseră încălzirea cât mă aşteptaseră şi au sărit una după alta să mă pupe.

— Sunteţi gata să vă băgaţi cu mine, măcar la prima parte a dansului? Ştiu că doar de-o lună am început să lucrăm la treaba asta, dar putem să încercăm şi sunt sigură c-o să vă placă. E dreptul vostru să renunţaţi, dar să vă simţiţi bine e musai.

Cele mai încrezătoare trecură pe poziţii, încurajându-le şi pe celelalte să li se alăture. Se dădu apoi drumul la muzică. Adoram când Aymeric mă privea, îmi plăcea la nebunie când îmi urmărea trupul în mişcare, ştiam că asta mă făcea şi mai senzuală, oboseala şi suferinţa dispăreau cât ai clipi. Fetele m-au dat gata, mă uitam la noi în

oglindă, îmi plăcea imaginea de grup de acolo. Zâmbeau toate, se simţeau bine, exact cum voiam. Ce fericire să asişti la aşa ceva! Ce împlinire!

— Continuaţi fără mine, le-am zis după ce s-au aliniat frumos în spatele meu. Eu o să mă uit la voi.

Am fost atentă la braţele lor, la mâini, la picioare, la ritmul în care se mişcau, la graţia indispensabilă, în ciuda laturii hiperenergice a coregrafiei. Punctele slabe şi cele tari ale fiecăreia dintre ele mi-au permis să stabilesc cu mai multă precizie rolurile pe care le-ar putea primi, ca şi ceea ce aveam de lucrat în săptămânile următoare. Privirea mi s-a intersectat cu cea a lui Aymeric, se uita captivat, încuviinţând din cap la comentariile lui Sandro fără a mă scăpa din ochi. Oare ce-şi spuneau? Când a venit momentul săriturilor, nişte sărituri pe care încă nu le stăpâneau, elevele s-a retras pe marginile sălii. M-au lăsat să execut seriile de piruete, care m-au făcut să mă strâmb de durere – glezna, iarăşi glezna –, apoi s-au strâns din nou în cerc pentru ultimele mişcări.

— Sunteţi geniale! le-am felicitat eu, mândră de ele. Haideţi, două minute pauză şi o luăm de la capăt.

Am luat de pe bară un prosop şi m-am şters pe faţă, extenuată. Am simţit privirea lui Aymeric aţintită asupra mea, am ridicat ochii. El a mimat atunci un „te iubesc” care mi-a tăiat răsuflarea. *Speranţa*... Apoi mi-a făcut semn că trebuia să plece, şi-a lipit două degete de buze, mi-a trimis o bezea, eu am şoptit „pe joi”, şi a dispărut.

4

La restaurant am ajuns însoţită de Sandro – Aymeric era în eternul lui contratimp. Bertille, în spatele tejghelei, încasa banii clienţilor. De îndată ce avea un moment liber, dădea o mână de ajutor în sală. Acolo, la bar, era la fel de în elementul ei ca în sala de dans. Se făcuseră trei ani de când Stéphane luase acel restaurant. Visa să aibă o afacere a lui şi aşteptase ca şcoala să înceapă să funcţioneze la întreaga capacitate pentru a-şi vedea în sfârşit de visul lui. El şi Bertille îşi băgaseră toate economiile în depozitul de garanţie şi, mai ales, în lucrările de amenajare. Când îl închiriaseră, localul era o dărăpănătură. Câte lacrimi de disperare nu vărsase Bertille pe umerii noştri, ai lui Sandro şi ai mei! Cu muncă şi cu perseverenţă, Stéphane făcuse din acea magherniţă un loc minunat, extrem de primitor, după chipul şi asemănarea sa. Un bistrou în adevăratul înţeles al cuvântului, cu dale de gresie pe jos, cu faianţă albă în zona de gătit, cu lemn, cu mult roşu, cu inox, cu o bucătărie deschisă înspre sală şi chiar şi cu un butuc de măcelărie. De cum intram acolo, eram fascinată de zgomotul cratiţelor de alamă. Stéphane îşi asuma latura lui de gavroche parizian, îndrăgostit de mâncăruri simple şi de produse de calitate.

Bertille şi-a ridicat nasul din casa de marcat şi ne-a cadorisit cu un zâmbet radios. Era bucuroasă să ne vadă, semn că lucrurile reintrau încet, încet

în normal. Pe de altă parte, eram conştientă că ea şi cu mine trebuia să avem la un moment dat o discuţie cu cărţile pe masă. Trebuia spart buboiul. Legat de Aymeric, bineînţeles. Dar şi legat de şcoală. De la o vreme, mă tot înţepa, cum că nu mă implicam destul. Trebuia să-mi iau inima-n dinţi şi să-i spun ce rezerve aveam în privinţa proiectelor ei, liniştind-o în acelaşi timp în privinţa seriozităţii cu care aveam de gând să muncesc. În fine... o discuţie care sigur n-avea să aibă loc în seara aceea. Sandro şi cu mine ne-am cocoţat pe taburete, la tejghea, în timp ce ea ne pregătea câte un pahar cu vin alb. L-a strigat apoi pe soţul ei, iar acesta a ridicat capul de la pianul său şi ne-a făcut bucuros cu mâna. S-a întors şi le-a dat câteva ordine celor din spatele lui, după care a venit la noi. L-a pupat pe Sandro, acelaşi tratament aplicându-mi-l apoi şi mie.

— Ei, Hortense, ai venit singură? s-a mirat el.

— Vine şi el cât de curând.

Am luat câte o gură de vin, vizibil încântaţi cu toţii de ideea acelei seri.

— Na, că vorbeam de lup, mormăi Bertille.

Într-adevăr, Aymeric îşi făcea intrarea. Văzându-i figura preocupată, l-am întrebat din priviri dacă se-ntâmplase ceva, dar el mi-a dat de înţeles că totul era în regulă. A dat mâna cu băieţii şi s-a aplecat peste tejghea ca s-o pupe pe Bertille. După care m-a sărutat şi pe mine, fără nicio reţinere. Restaurantul lui Stéphane era singurul loc public din Paris unde nu-i era teamă că o să fim văzuţi împreună.

— Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme! îi aruncă Stéphane. Ai avut mult de muncă?

Aymeric nu se mai mira de întrebările total aiurea ale soţului lui Bertille, care avea supărătoarea tendinţă de a uita situaţia în care ne găseam.

— Destul de mult, se mulţumi să-i răspundă Aymeric.

Sandro râse în barbă, Bertille oftă, exasperată.

— În orice caz, pentru mine e o încântare să vă fac de mâncare în seara asta!

Aruncă o privire înspre bucătărie şi se încruntă.

— Bun, mă duc la treabă. Draga mea, ne vedem mai târziu.

A plecat fluierând încetişor, după care l-am auzit cum îi mustra pe cei de la plitele de gătit: „Bravo, băieţi, două minute v-am lăsat şi s-a ales praful!” Privirea plină de dragoste şi de tandreţe pe care i-a aruncat-o Bertille m-a emoţionat peste poate. Simţind mâna lui Aymeric mângâindu-mă pe spate, m-am întors spre el, iar el mi-a zâmbit.

— Te simţi bine?

— Da, sunt fericită că suntem împreună aici, în seara asta. Tu?

— Sunt OK, nu-ţi face griji.

Bertille ne-a făcut semn s-o urmăm. Cu paharele în mână, am făcut slalom printre mese pentru a ne instala, în cele din urmă, la masa care ne fusese rezervată. În aşteptarea mâncării, Aymeric a întrebat-o ce-i mai făceau copiii. Spre marea mea mirare, ea i-a răspuns mai întâi amabil, apoi cu tot mai multă însufleţire. În fond, era

singurul capitol unde vorbeau aceeaşi limbă, Aymeric reacţionând la sfert de cheie când venea vorba de teme, de înscrierea la liceu, de cine stă cu copiii seara – pe scurt, de tot ce avea legătură cu viaţa de familie, pe care o cunoştea foarte bine şi pe care o trăia el însuşi, în cealaltă viaţă a sa. Mă simţeam foarte ciudat să mă văd exclusă, să nu fiu pe aceeaşi lungime de undă cu ei şi să-mi dau seama că nimic n-avea să se schimbe vreodată. Bertille, deşi nu-l întreba nimic concret despre copiii lui, îl făcea să vorbească întruna despre ei. Era destul de subtilă ca să nu calce în străchini. De ce făcea acum chestia asta? Încerca oare să-mi transmită un mesaj? Degeaba se obosea. Ştiam foarte bine că avea o familie, un soţ, copii şi că Aymeric avea, la rândul lui, soţie şi copii. Ascultându-i doar cu o ureche, în timp ce discutam cu Sandro tot felul de fleacuri, deveneam conştientă de un lucru: Bertille îmi tolera situaţia, dar nu mi-o aproba – de fapt, nu mi-o aprobase nicio clipă.

Niciodată, până mai deunăzi, nu mersese până la a mă înfrunta direct. Acum însă, îmi dădeam seama că de trei ani încoace ţinea în ea, se abţinea, făcându-mă chiar să cred că-l plăcea pe Aymeric. Îmi aminteam cum stătuse ca de piatră când îi explicasem totul. Fusesem oarbă sau poate că preferasem să închid ochii, ca să mă protejez, ca să nu văd adevărul. Un adevăr care acum mi se părea cât se poate de limpede. Cum putea ea, femeie măritată, mamă de familie, inflexibilă ca dreptatea însăşi, să accepte ca eu să fiu amanta

unui bărbat însurat? Probabil că întotdeauna se punea în pielea soţiei lui Aymeric; chiar şi acum, când vorbea cu el, se întreba pesemne unde era *ea*, ce ştia *ea*, simţea pesemne suferinţa *ei*, în niciun caz pe a mea. Felul în care i se adresa lui Aymeric nu era decât o politeţe de faţadă. În realitate, nu-l suporta, îl detesta, nu simţea pentru el decât dispreţ. Mai ales în acest moment când el îşi punea brusc mâna pe coapsa mea, sorbindu-mă din ochi: l-a fulgerat, pur şi simplu, cu privirea. Aymeric nu şi-a dat seama de nimic, n-o cunoştea la fel de bine ca mine. Am simţit că mă sufoc de furie; cine era ea ca să ne judece? Ea, care a avut norocul să întâlnească la douăzeci şi cinci de ani un bărbat drăguţ, atent, şi să nu mai trebuiască să-şi bată capul după aia... Credea oare că fusese alegerea mea să mă îndrăgostesc de un bărbat care nu era liber, dar care mă iubea? Bertille era adulată de soţul şi de copiii ei, nu era singură niciodată. Îmi dădeam seama că nu era uşor nici pentru ea chiar în fiecare zi, dar asta nu-i dădea niciun drept să mă judece pe mine. Să mă socotească o ticăloasă egoistă chitită să distrugă o familie, şi încă atât de stupidă încât să sper că într-o bună zi el o să-şi părăsească nevasta pentru mine, mi se părea de-o banalitate năucitoare. Dar de ce tocmai acum să-şi arate pe faţă dezacordul? De ce n-o făcuse mai devreme? De ce răsucea cuţitul în rană? De ce mă umplea de rahat? Sigur, ştiam foarte bine că viaţa mea nu era de invidiat, că, la limită, era o nenorocire şi o mizerie. Dar era viaţa mea.

Obosisem. Rolul de confidentă în toată povestea asta îl jucase, de la bun început, Cathie; din partea lui Bertille nu simţisem niciodată vreun interes deosebit.

Poate şi pentru că-i ştiam prea bine părerile tranşante, judecăţile neînduplecate. În seara asta însă, se întâmpla ceva ciudat: oricât de asasine se voiau privirile lui Bertille când se aţinteau asupra lui Aymeric sau când îmi erau adresate mie, în ele nu se citea decât tristeţe.

— Doamnelor şi domnilor, voilà! răsună ca o trâmbiţă vocea lui Stéphane.

Ne-a pus pe masă farfuriile şi s-a aşezat alături de noi.

Aymeric s-a aplecat spre mine:

— Te văd cam gânditoare. Îmi ascunzi ceva?

M-am lipit o clipă de umărul lui, el m-a sărutat pe păr.

— Nu, totu-i OK… mă gândeam şi eu…

— La ce?

Spre marea mea uşurare, n-a mai trebuit să-i răspund; Sandro a deschis subiectul cu privire la petrecerea verii.

— Bun, Hortense, o să facem stagiile de vară în frumoasa noastră capitală, dar asta nu înseamnă că n-o să tragem o tură şi prin Sud, este?

— Corect! întări, veselă, Bertille. Avem nevoie de soare!

Abia m-am abţinut să nu-l iau pe Sandro în braţe şi să-i mulţumesc că destinsese atmosfera. Avea, fără să-şi dea seama, un veritabil dar de a dezamorsa conflictele mocnite. Pe toate feţele

înfloreau acum zâmbete, inclusiv pe cea a lui Aymeric, fiindcă şi el putea să treacă pe-acolo vreo două zile, ca în fiecare an.

— Eu o să fiu acolo toată luna august. Tu când închizi aici, Stéphane? Fixăm în funcţie de tine, ca să vă păstrez camerele libere.

Cum a venit vorba de Conac, eu, una, am uitat de toate celelalte, mai ales că Stéphane deschisese încă o sticlă de vin. Bertille părea să-şi fi retras ghearele şi făcea acum planuri ambiţioase, imaginându-şi cu cine aveam să mai petrecem acolo. Din acel moment, cina noastră a luat o turnură la care nici nu mai speram. Toată lumea turuia într-un tămbălău cât se poate de simpatic, tăindu-şi vorba unii altora, glumind, Bertille ajungând chiar să-i spună bancuri lui Aymeric. Ai fi jurat că uitase de orice prejudecăţi. Până la urmă, am început să cred că fusesem eu paranoică, aşa că am savurat fiecare secundă a acelei petreceri. Râdeam amândouă, ciocneam paharele înainte de fiecare înghiţitură. Stéphane şi Aymeric au vorbit surescitaţi despre munca lor, părând că n-o să se oprească niciodată. Sandro o făcea pe prostul, povestindu-ne abracadabrantele lui aventuri amoroase, de râdeam toţi cu lacrimi. Clienţii de la celelalte mese s-au întors cu totul spre noi când patiserul restaurantului ne-a adus deserturile; cinci Pavlove minunate, „în onoarea balerinelor”, ne-a precizat el. Moment în care Sandro, ridicându-se în picioare, a zis că şi el era balerin, executând apoi trei mişcări de samba. Lumea a aplaudat, a ovaţionat, Stéphane şi-a felicitat angajatul şi pe

artistul serii noastre, apoi s-a dus să ia o sticlă de rom ascunsă în spatele tejghelei, ca digestiv de final. Totul reintrase în normal, iar eu petreceam seara minunată la care visasem, alături de prietenii mei şi de bărbatul pe care-l iubeam; doar Cathie şi Mathieu lipseau ca să fiu complet fericită. M-am agăţat de acele clipe ca de colacul meu de salvare, cât să cred în continuare că viaţa pe care o duceam merita să fie trăită, cât să mă mai iluzionez cu ideea că eram fericită. Aymeric şi cu mine ne-am căutat din priviri, în aceeaşi clipă.

— Îţi mulţumesc că ai avut aşa o idee, i-am murmurat eu.

— N-ai de ce, tocmai am petrecut un moment minunat, îmi face extraordinar de bine să mai trăim şi noi, împreună, nişte clipe normale.

Ne-am înfrânat cu greu dorinţa de a ne săruta. O descărcare de dorinţă ne-a fulgerat pe amândoi. Aymeric a râs în barbă, apoi s-a întors la discuţiile cu ceilalţi.

— Mă întorc, i-am şoptit eu la ureche.

M-a lăsat să plec, dar nu înainte de a mă mai mângâia o dată pe coapsă. Ajunsă în dreptul scării, m-am uitat la el, cuprinsă brusc de un soi de amărăciune. *Te înşeli*, *Aymeric*, *asta nu-i viaţă normală*. *Ceva mai târziu*, *după ce vom face dragoste*, *tu o să stai un sfert de oră ca să te dezmeticeşti*, *apoi o să-ţi dai cu parfum şi o să te duci să dormi lângă soţia ta*, *în vreme ce eu o să dorm în efluviile îmbrăţişărilor noastre*. Am pornit-o în jos pe trepte, fără a-mi lua ochii de la el.

Am ştiut imediat că era o greşeală. Pantofii mei

ameţitor de înalţi au derapat şi m-am văzut alunecând, de parcă m-aş fi privit din afara corpului. Degeaba am încercat să mă redresez, mâinile mele n-au găsit nimic de care să se agaţe, nimic în afară de aer. Căderea a părut să dureze o veşnicie. Până la urmă s-a sfârşit, dar calvarul meu a continuat, căci mi-am simţit glezna – blestemata aia de gleznă care-mi făcea figuri de câteva săptămâni – sucită, întoarsă, flectată într-un unghi cu totul nefiresc. N-a mai rezistat. Am regretat pe loc că-mi anulasem programarea la kinetoterapeut. Mi s-a părut că aud un pârâit, ca atunci când sfâşii o bucată de pânză, apoi am urlat de durere. Mi-am încheiat căderea fix pe noadă, izbindu-mă în acelaşi timp cu capul de perete. Am rămas în acea poziţie o bună bucată de vreme, cu o mână lipită de treapta de sus şi cu cealaltă de perete. Undeva, departe, s-au auzit târşâituri de scaune pe podea şi nişte voci îngrijorate. Am ridicat capul şi am înţeles că mă rostogolisem pe scară aproape până jos. Deasupra, părea să domnească o confuzie totală; eram foarte ameţită, dar îi distingeam pe prietenii mei şi pe Aymeric, năpustindu-se să vadă ce s-a-ntâmplat, precum şi figura lividă, paralizată a lui Stéphane, care rămăsese sus, la parter. Primul a ajuns Sandro, care a început să înjure pe limba lui, păşind peste mine. Bertille s-a oprit pe treapta de deasupra mea, blocându-l pe Aymeric, şi m-a mângâiat uşor pe frunte.

— Mă auzi, Hortense? Spune ceva…

Tremuram din toate încheieturile şi icneam, cu ochii plini de lacrimi.

— Mă doare, am reuşit eu să îngaim. G... glezna...

S-a uitat, încremenită, la piciorul meu răsucit.

— Vai de mine... Stéphane! urlă ea. Du-te după nişte gheaţă! Aymeric, du-te şi tu cu el şi pregăteşte un scaun într-un colţ mai ferit, la bucătărie!

— Dar...

— Nu mai comenta!

Aymeric a ezitat câteva secunde, apoi s-a executat; părea complet pierdut, neştiind ce să facă sau încotro s-o apuce. L-am simţit pe Sandro scoţându-mi pantofii, m-am schimonosit de durere şi am strâns din pleoape cât puteam de tare. *Rezistă! Nu plânge!*

— Hortense, nu poţi rămâne aici. Trebuie să mergem sus. Te ajut eu să te ridici.

— Nu ştiu dacă pot să stau în picioare... Tare mi-e teamă că...

Glezna mea îşi dublase deja volumul, pielea se înroşea... Şi-apoi durerea aia... Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji, fără să le pot opri. Bertille mi-a cuprins faţa între palmele ei pentru a nu mă lăsa să-mi pierd cumva cunoştinţa.

— Uită-te la mine, mă încurajă ea cu blândeţe.

Am ascultat-o. Privirea ei mă învăluia, îmbărbătându-mă, liniştindu-mă. M-am agăţat de ea ca de un colac de salvare.

— Gata. Suntem aici, cu tine. Dar nu te putem lăsa să stai toată viaţa pe scara de la budă. Iar sus te aşteaptă Aymeric. O să te ducem la spi...

— În niciun caz! am gemut eu, gata să mă

sufoc.

Nu concepeam să-i bag în viteză pe toţi, nici să-l supun pe Aymeric la asemenea cazne. Am clătinat energic din cap, în ciuda durerii care-mi zvâcnea în tâmple.

— Mă descurc eu cumva, te asigur!

Bertille plescăi dezlipindu-şi limba de cerul gurii, semnul ei de exasperare maximă. Probabil că pricepuse motivele refuzului meu. Dar îndârjirea mea o făcu să cedeze:

— Nu e deloc înţelept ce faci, pe bune. Dar, mă rog, dacă aşa vrei tu... Te mai doare şi în altă parte?

— Nu, sunt OK... doar fundul, un pic mâinile şi... la cap. Nu m-am încurcat!

Mi-a pipăit craniul şi a găsit locul unde mă lovisem.

— Ai un cucui de toată frumuseţea. Hai, să nu mai pierdem vremea.

Sandro m-a apucat de subsuori şi m-a tras în sus. Din reflex, am pus piciorul rănit în podea. Mi-am înăbuşit urletul în umărul lui.

— N-o să reuşesc. Nu pot să merg.

— Te duc eu în spate.

În braţe nu mă putea duce. Scara fiind prea îngustă, n-avea altă soluţie. S-a întors cu spatele, iar eu mi-am petrecut braţele în jurul gâtului său. M-a ridicat ca pe un fulg, având mare grijă să nu-mi atingă piciorul. Bertille a luat-o înainte. N-am văzut nimic din urcatul scării, nici din traversatul sălii restaurantului. Durerea mă făcea să ţin ochii închişi. Nu i-am deschis decât când am ajuns în

bucătărie. Stéphane ne-a ieşit în întâmpinare şi ne-a condus, terifiat, într-un colţ mai liniştit, evitând să se uite la mine; Aymeric mă privea dezarmat – era pentru prima dată când îl vedeam pierdut cu firea şi complet depăşit de situaţie. Trebuia să-l liniştesc cumva. Numai că durerea mă înnebunea, mi-era imposibil să gândesc. Sandro m-a instalat cu infinite precauţii pe un scaun. Aymeric a venit lângă mine.

— Zău aşa, Hortense… ce-a fost în mintea ta?

La orice mă aşteptam, numai la aşa o întrebare nu.

— Chiar crezi că e momentul, Aymeric? i-o tăie Bertille. Ţine-i bine gamba până-i pregătim o pungă cu gheaţă. Nu trebuie să atingă pământul.

Aymeric s-a lăsat pe vine şi mi-a prins cu delicateţe pulpa piciorului între mâinile sale, abia îndrăznind să mă atingă.

— Nu ştiu… N-a fost intenţionat.

— Te cred, murmură el. Iartă-mă… eu…

— Dă-te de-aici, îi ordonă Bertille fără niciun menajament.

Sandro a preluat ştafeta, Aymeric s-a ridicat şi a rămas lângă mine, mângâindu-mă încetişor pe păr, liniştindu-mă cu gesturile-i tandre. I-am surprins lui Sandro privirea îngrijorată, Bertille i-a întins apoi gheaţa.

— O să-ţi facă bine, îmi zise ea.

— Ştiu, dar…

Muşcătura frigului mi-a tăiat respiraţia. Trebuia resorbit hematomul şi evitat ca glezna să se umfle prea tare. Durerea era insuportabilă, mă ardea,

parcă cineva mi-ar fi înfipt nişte lame de ras pe sub piele. Am simţit imediat că-mi dau lacrimile şi mi-am lipit faţa de mâna lui Aymeric.

— Îmi pare rău, Hortense, e vina mea, îmi spuse Stéphane.

Neaşteptata lui reacţie m-a făcut să uit pentru moment de chinul prin care treceam, mi-am scos faţa din ascunzătoare şi m-am uitat la el, stătea deoparte, rozându-şi unghiile.

— Ba bineînţeles că nu, ce tot spui acolo?

— Trebuia de nu ştiu când să pun o balustradă la nenorocita asta de scară, să nu-şi rupă cineva gâtul! Şi uite că s-a-ntâmplat! Îmi pare foarte rău… fir-ar să fie! Cum mama mă-sii?!…

Bertille se duse ţintă la soţul ei, care se învârtea în cerc, făcându-şi mii de reproşuri, şi-l mângâie uşor pe braţ.

— Stéphane, încetează, eu am fost neatentă, i-am spus eu. Adu mai bine romul ăla special al tău, că totul o să se rezolve!

Bertille s-a uitat la mine recunoscătoare.

— Uită-te şi tu, e un fleac, am continuat eu, reuşind aproape să şi râd. Mâine o să ţopăi ca un ied!

Nimeni dintre cei din jur n-a părut să mă creadă. Nimeni, în afară de Aymeric, care mi-a zâmbit, aparent liniştit. De când ne cunoşteam, făceam întotdeauna în aşa fel încât să-mi ascund momentele de oboseală, şi niciodată nu mă accidentasem serios. Sigur, din când în când mai aveam câte-o problemă pe ici, pe colo, dar nimic de amploarea asta sau care să fi impus

imobilizarea totală. Respiraţia mi s-a accelerat, frica mi se distila în vene ca o otravă. Simţeam în străfundul meu că era vorba de ceva grav. Nu fusese o simplă împiedicare pe o scară. Avea să se lase cu urmări.

— Minunat! exclamă Aymeric. O noapte zdravănă de somn o să-ţi prindă numai bine. Hai, te duc eu acasă.

Am crezut că Bertille avea să-l căsăpească pe loc; Sandro nu-şi putea ascunde stupefacţia, dar nici nu-mi dădea drumul din mână.

— Mă bucur c-o faci pe taxiul, bombăni ea apropiindu-se câţiva paşi de noi. Poţi să rămâi cu ea peste noapte?

Aymeric a pălit şi-a început să se bâlbâie. Era tot ce-mi lipsea.

— Bertille, te rog, am implorat-o eu. N-are el nicio vină, lasă-l în pace, măcar acum.

Ea nu-mi luă în seamă rugămintea şi continuă:

— Mă-ndoiesc că înţelegi, dar nu poate fi lăsată singură, trebuie ajutată să urce în pat, să-şi pună gheaţă pe gleznă, hematomul ăla trebuie şi el supravegheat… Poate că nu ştii, dar Hortense e dansatoare, glezna aia, dincolo de faptul că-i permite să-şi urmeze pasiunea, este unealta ei de muncă… Deci, Aymeric, te mai întreb o dată, poţi să te ocupi de ea noaptea asta, da sau nu?

— Bine, dar… ea tocmai a zis că nu-i chiar aşa de grav…

— Şi tu ai crezut-o? Evident, ţie nici n-are cum să ţi se pară ceva grav, dar tu n-o vezi că suferă ca un martir, că e terminată? Doar o cunoşti, ce

naiba, aşa e Hortense, vrea să nu stăm cu grija ei. Sau poate nu ştiai?

Aymeric s-a întors spre mine în căutarea confirmării, eu am lăsat capul în jos. Bertille avea dreptate. Şi da, aveam îngrozitor de mare nevoie de el în noaptea aceea. S-a lăsat pe vine lângă mine şi mi-a pus o mână pe obraz.

— Eu… Ştii că aş vrea să stau şi să am grijă de tine… dar… nu pot. E şi cam târziu… Îmi pare rău. O să te duc acasă… dar… dar…

Bun venit în realitate! Dacă şi-ar fi bătut puţin capul, ar fi găsit o soluţie ca să rămână cu mine. Doar o dată. Nu ceream mare lucru, doar ca o dată să născocească şi el o minciună convingătoare ca să aibă grijă de mine. Dar, după toate aparenţele, era un efort prea mare pentru el. Mi-am înghiţit lacrimile şi mâhnirea. M-am aplecat spre el şi mi-am lipit buzele de ale lui.

— Ştiu, trebuie să te duci la tine acasă, n-ai încotro, i-am spus eu. O să mă descurc… te asigur, nu-i mare lucru.

— Te ajutăm noi, mă întrerupse Sandro. Bertille, te duci tu cu ei în maşină?

— Sigur.

— Eu vin după voi cu scuterul.

Aş fi vrut să am puterea de a-i linişti, de a le spune că nu trebuia să stea cineva cu mine, dar îmi lipsea curajul, nu voiam şi nu puteam să rămân singură cu mine însămi. Aymeric încerca din răsputeri să-mi prindă privirea, deruta lui îmi era insuportabilă. Evident că n-avea de ales, că nu putea să rămână peste noapte, dar aveam aşa de

mare nevoie să mă ia în braţe, să mă strângă la piept, să-mi spună că totul avea să se rezolve.

— Zi-mi, ce pot să fac? îmi spuse el.

— Să mă ajuţi să mă ridic, i-am zis eu, mai sec decât aş fi vrut.

*

Întoarcerea acasă a fost, pentru mine, un adevărat drum al crucii. Am strâns din dinţi cât am putut ca să nu urlu la fiecare zgâlţâitură, accelerare sau frână. În oglinda retrovizoare vedeam, de fiecare dată, privirea îngrijorată a lui Aymeric, pe care bietele mele încercări de a zâmbi nu reuşeau să-l calmeze. Bertille a deschis rapid portiera, eu m-am târât până la marginea banchetei având grijă să nu mă ating cu piciorul de nimic, noada mea, deja dureroasă, era pusă şi ea la grele încercări. La fel de debusolat ca şi până atunci, Aymeric îi ceru voie lui Bertille să mă ajute să ies din maşină; dacă aş fi fost ceva mai în formă, aş fi pufnit în râs – un râs amar. Niciodată nu-l mai văzusem aşa de neajutorat. Şi-a întins braţele spre mine, eu m-am agăţat de ele, apoi el m-a dus ca pe o mireasă până la poarta înaltă de la intrare – pe care Sandro a deschis-o –, eu mi-am lipit obrazul de gâtul lui, el îmi murmura „iartă-mă” la fiecare pas.

— Lasă-mă jos, i-am zis eu odată ajunşi la piciorul scării.

— Dar de ce?

— Te rog…

Aymeric s-a executat, iar eu am rămas în echilibru pe piciorul valid, ajutată de mâna lui petrecută în jurul mijlocului meu.

— Du-te acasă, o să ne descurcăm. E târziu, exact cum ai zis, şi, oricum, nu poţi să rămâi peste noapte… Aşa că mai bine du-te.

— Îmi…

— Sst… ştiu, mi-ai mai zis. Sărută-mă şi fugi.

— Hai să mergem, ne întrerupse Bertille. Nu-i bine să stai prea mult în picioare.

— Ai dreptate.

Cu faţa crispată, Aymeric s-a aplecat spre mine şi şi-a apăsat cu putere buzele de ale mele.

— Te sun mâine.

I-a predat ştafeta lui Sandro, care m-a luat imediat în braţe.

— Hopa, ai tras tare cu ciocolată?

Am izbucnit în râs. Bine că era acolo, ca să mai destindă atmosfera.

— Atenţie, pornim! ne anunţă el.

I-am aruncat o ultimă privire lui Aymeric, se îndepărta fără a ne scăpa din ochi. Oare ce gândea văzându-mă îndureratăîn braţele altcuiva? Oare avea să poată dormi în noaptea aceea? Avea să-şi caute alinarea în braţele *ei*? *Nu te mai gândi*. Dusă în braţe de Sandro, cu Bertille în faţă, l-am pierdut până la urmă din câmpul vizual. O tăcere apăsătoare s-a lăsat peste noi. Sandro se concentra să nu rateze cumva vreo treaptă şi să repete isprava mea de mai devreme. Un rănit era de ajuns pentru acea seară. Aş fi vrut să-i uşurez urcuşul. N-aveam cum. Durerea aproape că mă

făcea să vărs, îmi sfărâma inima-n piept şi mă aducea până în pragul leşinului. Voiam să înceteze odată acea suferinţă, şi totuşi simţeam că nu era decât începutul.

Luminile blânde din apartament ne-au întâmpinat chiar de la intrare, faptul că mă ştiam în coconul meu m-a mai liniştit un pic. Bertille îmi aranjase pe pat pernele, plus încă nişte pernuţe. Sandro m-a depus cu grijă în acel culcuş, după care s-a prăvălit într-un fotoliu, epuizat de efortul depus. Bertille mi-a întins imediat un pahar cu apă şi un calmant.

— Am văzut că ai nişte pungi cu gheaţă în congelator, o să-ţi aduc una să ţi-o pui pe gleznă. Mai ai nevoie de ceva? mă întrebă ea.

— Mersi... Cum să zic... Aş vrea să merg la baie.

Amândoi s-au uitat la mine blocaţi, apoi au izbucnit în râs. Pentru o clipă, tensiunea aceea insuportabilă a dispărut. Ai fi zis că totul avea, într-adevăr, să se rezolve.

*

O jumătate de oră mai târziu, eram instalată pentru somn, cu picioarele ceva mai ridicate şi cu o pungă zdravănă de gheaţă pe gleznă. Mă luptam cu mine însămi să nu le arăt cât de tare sufeream.

— Duceţi-vă acasă, că sunteţi frânţi de oboseală, de-acuma mă descurc şi singură. Serios!

— Eu rămân aici şi să nu te-aud că începi iar cu negocierile, îmi răspunse Sandro. Dar tu, Bertille,

du-te liniştită acasă, la Stéphane şi la băieţi.

I-am confirmat din ochi că putea să plece. A sunat după un taxi, apoi a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Hortense, am cedat la faza cu spitalul, dar îmi pare rău, crede-mă. Trebuie neapărat să te vadă un doctor mâine-dimineaţă.

— O să văd eu.

— Ia lasă prostiile! Tu ţi-ai văzut glezna? Ce vrei? Să se agraveze totul? Cum crezi c-o să te las? Mâine la prima oră îl sun pe Auguste să-ţi aranjeze o consultaţie la doctorul lui. Să n-avem discuţii!

— Are dreptate, interveni şi Sandro. La cum se prezintă chestia aia de la picior, sunt sigur că e vorba de cel puţin o rupere de ligament.

După figura lui Bertille, mi-am dat seama că era de aceeaşi părere. Eram trei, prin urmare. Iar ei nici nu ştiau că de câteva săptămâni încoace primisem tot felul de semnale de alarmă. M-am luptat cu un veritabil atac de panică; groaza punea stăpânire pe mine, fără să-i pot opune vreo rezistenţă. M-am străduit să-mi ţin sub control bătăile inimii. Nu trebuia sub nicio formă să le arăt cât de frică mi-era.

— Să aşteptăm mai întâi părerea doctorului, bine?

Bertille s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat plină de afecţiune.

— Mulţumesc mult, i-am zis eu.

A deschis gura să spună ceva, dar s-a răzgândit. Cam intuiam eu ce subiect se pregătea să abordeze. Din fericire, hotărâse să mă cruţe.

Deocamdată.

— Mulţumeşte-i lui Stéphane din partea mea şi, înainte de orice, spune-i că n-are nimic să-şi reproşeze. A fost vina mea, am căzut fiindcă n-am fost atentă.

Mi-a zâmbit, i-a dat un pupic lui Sandro şi s-a dus la cei care-o aşteptau acasă.

De îndată ce Sandro a intrat la baie, m-am întins, strâmbându-mă de durere, în căutarea unei poziţii mai confortabile. Mi-am petrecut câteva minute contemplând tavanul, eram sfârşită, mă dureau toate, inclusiv dinţii, de cât strânsesem din ei ca să-mi ascund suferinţa. Şi totuşi, ştiam că n-o să mă ia somnul prea uşor. Aymeric uitase să-mi trimită tradiţionalul lui SMS. Seara aceea avea să fie ciudată până la capăt. Mai bine aşa, la urma urmelor, frustrarea de a nu-i putea răspunde ar fi fost prea mare; tare mi-ar fi plăcut să-i povestesc despre groaza mea incontrolabilă, despre panica ce mă cuprinsese gândindu-mă la câte aveam de tras cu glezna aia, tare aş fi vrut să-mi plâng lacrimile în braţele lui, ca să mă descarc, să mă liniştesc şi să adorm apoi, lipită de el. Aveam nevoie de el. Iar el nu era acolo.

*

Corpul meu îmi era cel mai bun aliat, cel în care aveam deplină încredere, niciodată nu mă dezamăgise. Îl întreţineam, aveam grijă de el, el era unealta cu care munceam, aşa cum îi zisese Bertille lui Aymeric, dar, mai mult decât atât, era

tot ceea ce însemnam eu. De când eram mică, el mă ajuta să fiu fericită, era arma mea de apărare împotriva tristeţii, permiţându-mi să exist, să mă exprim. Mă ajutase să trec peste pierderea alor mei, de el mă agăţasem ca să rămân în picioare, să-mi alung amărăciunea, să-mi păstrez forţele. Să mă lase baltă, să-mi arate că avea şi el slăbiciunile lui – pentru mine asta era de neconceput. Mă temeam c-o să mă pierd definitiv. Faptul că, în ultimele două ore, fusesem cărată ca un sac şi hâţânată încolo şi-ncoace era de nesuportat. Dependenţa de cineva mă oripila. N-avusesem de ales în seara asta, dată fiind starea gleznei, dar aveam sentimentul că devenisem un obiect, se discutase despre mine ca şi cum eu n-aş fi fost acolo, ca şi cum n-aş fi avut niciun cuvânt de spus. Prietenii mei erau adorabili, ştiam că nu se ocupau de mine din obligaţie sau din constrângere, dar nu acceptam să fiu tratată ca o povară inertă. Aş înnebuni să ştiu că ei ar trebui să aibă grijă de mine, să mă vegheze ca pe un om bolnav, ca pe un neputincios. Nu conta ce-avea să m-aştepte după întâlnirea cu doctorul, aveam să mă descurc fără niciun ajutor, fără să le cer nimic.

— Vreo veste, ceva, de la Aymeric?

Am tresărit – pierdută cu totul în negrele mele gânduri, niciun băgasem de seamă că Sandro ieşise din baie.

— Nu.

S-a apropiat de pat, cu o nouă pungă de gheaţă în mână.

— Îmi dai voie să ridic puţin plapuma?

— Nu fi tâmpit, dacă mă faci să râd, mă doare.

— Bine, mă abţin.

Figura lui concentrată, prea concentrată pentru el, m-a îngrijorat. Gândea la fel ca Bertille. Aymeric pierduse câteva bile albe chiar şi în ochii lui Sandro. Şi avea să-i fie tare greu să le recupereze. N-aveam niciun interes să polemizez pe acea temă, eram şi aşa destul de abătută.

— Acum încearcă să dormi, îmi zise el. Eu o să mă întind pe canapea, strigă-mă dacă ceva nu-i în regulă.

— Cum e? l-am întrebat eu arătând cu capul spre gleznă.

— N-arată prea bine.

5

Sandro m-a trezit luni dimineaţă. Auguste venea să mă ia într-o oră. Nu se întrezărea nicio ameliorare la orizont şi, colac peste pupăză, braţele şi coapsele îmi erau acoperite de nişte vânătăi care mai de care mai spectaculoase. Eram extrem de obosită; torturată de dureri şi de griji, nu reuşisem să aţipesc decât în zori.

*

Auguste ne aştepta pe trotuar, lângă taxi. Ne-a venit în întâmpinare, cu bastonul în mână – baston care nu-i era de niciun folos, dar care se asorta cu aerele lui de dandy; de fapt, îşi păstrase acest obicei de pe vremea când încă mai preda. Bătrânul

acela, a cărui cochetărie era legendară, ştia întotdeauna să-şi pună în valoare graţia şi silueta longilină. Am simţit cum mă chircesc un pic în faţa ochilor lui mari. Dumnezeu e martor, întotdeauna ne spusese să avem mare grijă şi să ne ferim de „acrobaţii”, indiferent că e vorba de muncă sau de viaţa noastră privată. M-a măsurat din cap până-n picioare, rezultatul pesemne că nu era strălucit, figura lui părea jumătate mâhnită, jumătate amuzată. Apoi, fără să-mi mai acorde vreo atenţie, i se adresă lui Sandro:

— Mă ajuţi s-o urc în maşină şi te duci imediat la şcoală. Vă ţin eu la curent.

Bine că era Auguste, fiindcă în faţa lui nu îndrăzneam să fac vreo criză; iarăşi aveam senzaţia că eram lăsată pe tuşă şi că nu eram în stare de nimic. L-am strâns tare de braţ pe Sandro, care abia s-a abţinut să nu pufnească în râs. M-a ajutat să mă strecor pe bancheta din spate, gratificându-mă cu un clipit încurajator din ochi, apoi a trântit portiera. L-am văzut prin geam râzând cu Auguste, apoi acesta din urmă s-a urcat în faţă. Mă simţeam clar ca o puştoaică neascultătoare pusă la colţ.

— Sfatul meu e să dormi un pic, au fost singurele cuvinte pe care mi le-a adresat.

Apoi, nimic. Era turbat de furie. Prostia şi neîndemânarea mea îl exasperau. Felul în care bătea cu degetele în măciulia bastonului era suficient de elocvent. Dacă ar fi putut să-mi tragă una pe spinare, s-ar fi simţit mult mai bine. Enervarea nu l-a împiedicat totuşi să se angajeze

într-o discuţie plină de curtoazie cu şoferul, ignorându-mă total. Ştiam exact unde mă ducea. Sandro şi Bertille trecuseră deja pe-acolo, eu mă fofilasem de fiecare dată. Mă şi miram cum de reuşisem! S-ar fi zis că, până mai deunăzi, mă pricepusem să evit chestiile mai grave sau să rămân discretă atunci când mă accidentam. Auguste obişnuia să meargă la o veche clinică particulară de la marginea de vest a oraşului, înconjurată, după spusele celorlalţi, de un parc şi nu tocmai curată. Cum n-aveam de ales, m-am lăsat dusă într-acolo şi chiar am aţipit la un moment dat.

*

Portiera s-a deschis, iar un infirmier mi-a întins mâna pentru a mă ajuta să mă dau jos din maşină. Odată ajunsă afară, îmi vârî sub nas un scaun rulant. M-am uitat încruntată la Auguste, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet uşor sadic – râdea de mine, ca pedeapsă pentru neatenţia mea. M-am supus şi m-am prăbuşit în scaun, bombănind.

— Ne vedem mai târziu, după radiografie.

A pornit-o în fruntea cortegiului, fluierând. Infirmierul l-a urmat, împingând scaunul rulant. Auguste a fost întâmpinat de un bărbat în vârstă, cu nişte laţe de păr lungi şi albe, dacă ăsta era super-doctorul lui însemna că încăpusem pe mâna unui savant nebun! Cei doi au ţinut-o o vreme tot într-o îmbrăţişare şi o efuziune, fără a-mi da nicio atenţie. Pe cât de vetust mi se păruse exteriorul

clinicii, pe atât de sclipitor de nou era interiorul, de o modernitate impresionantă din punct de vedere medical. Spre marea mea mirare, nu mi-au făcut doar o radiografie la glezna dreaptă, ci mi-au examinat-o şi pe cea stângă, fără a uita nici de braţe şi de şolduri. Parcă eram un cobai. Când radiologul a considerat că-mi luasem doza maximă de raze, i-a zis infirmierului să mă ducă în biroul profesorului. În tot acest timp, nu mi-au dat nicio informaţie despre starea piciorului rănit. Simţeam că explodez. Pe de altă parte, puteam eu să zic ceva? De pe culmile tehnologiei moderne am coborât, brusc, în secolul trecut, în momentul în care am intrat în biroul savantului nebun, unde mă aştepta Auguste. Încăperea, pe lângă faptul că puţea a apă de colonie ieftină, se scălda în propria-i decrepitudine. Probabil că nimic nu se schimbase – şi nici nu fusese schimbat – de vreo patruzeci de ani. Profesorul nu i-a lăsat timp şoferului meu să închidă uşa în urma noastră; s-a ridicat rapid, a înşfăcat radiografiile puse pe genunchii mei şi i-a spus că poate să plece.

După ce a pus dosarul pe birou, a împins fotoliul rulant până la patul de consultaţie, care doar printr-o minune se mai ţinea în picioare. Bătând uşor cu mâna-i zbârcită în vinilinul vechi şi scorojit – cearşaful steril de unică folosinţă era probabil prea scump –, mi-a făcut semn să mă cocoţ acolo, apoi a dus fotoliul într-un colţ. Îi puteam vedea hainele de sub halat; părea la fel de cochet ca Auguste, dacă apreciai pantalonii de catifea, vestele de lână şi papioanele. M-am întins

pe pat. Fără a-mi adresa în continuare niciun cuvânt, mi-a examinat glezna minute întregi, când mârâind, când mormăind în barbă, când pufnind de parcă ar fi avut gaze la stomac. A examinat-o apoi şi pe cealaltă, îndoind-o, răsucind-o în toate părţile, mergând chiar până la a-mi ridica gamba şi a se asigura de supleţea ei. Abia m-am abţinut să nu-i zic de la obraz că ştiam să fac şpagatul în aer, dar că acum, neîncălzită cum eram şi accidentată, îmi cerea un pic cam mult. După aceea s-a întors la partea rănită, scoţând întruna acele zgomote din gât şi din gură, care mai aveau un pic şi-mi făceau greaţă. A palpat-o uşor, am strâns din dinţi. M-am uitat întrebătoare la Auguste, care mi-a făcut semn să stau liniştită. Unde naiba aterizasem? Sandro şi Bertille ar fi putut să-mi explice un pic înainte! Savantul nebun s-a dus să scotocească într-un dulap, de unde a scos o pereche de cârje pe care mi le-a întins. Mormăind mai departe în barbă, s-a aşezat la birou şi a aprins aparatul pentru cititul radiografiilor, o sculă de pe vremea lui Matusalem. Nu ştiam cum se merge în cârje, dar m-am descurcat şi eu cum am putut, băgând de seamă, în acelaşi timp, că profesorul mă urmărea cu atenţie. Când am reuşit, în sfârşit, să mă aşez în fotoliul de lângă cel al lui Auguste, eram leoarcă de transpiraţie. Prietenul său mut, totuşi doctor, îmi studia clişeele cu atenţie, eu preferam să mă uit în altă parte, în niciun caz la ceea ce părea a fi articulaţia mea.

— Eh, fată dragă, văd că nu faci lucrurile doar pe jumătate, zise el în cele din urmă, cu o voce

ursuză.

Am ridicat capul. Se uita la mine pe deasupra ochelarilor, din spatele biroului său, cu un aer reprobator. În ciuda bonomiei sale comice, mă îngrozea – sau, mai degrabă, viitorul lui diagnostic mă terifia. Mi-era frig, mă dureau toate, tremuram. Dacă mi-aş fi pierdut şi puţinul control pe care-l mai aveam asupra mea, aş fi intrat în convulsii. În câteva secunde avea să mi se hotărască viaţa. S-ar fi putut alege praful de toate. Cum de fusesem atât de inconştientă? Să nu fiu atentă tocmai la mine!

— E chiar aşa de grav? l-am întrebat eu cu o voce şovăielnică.

Auguste şi-a pus mâna pe mâinile mele, crispate pe genunchi. Temerile mi se confirmau.

— Te-ai simţit slăbită în ultima vreme?

Am lăsat capul în jos.

— Spune-mi, mă încurajă el cu blândeţe. Nu e un interogatoriu, trebuie pur şi simplu să ştiu.

Am oftat, obosită să mai lupt. În halul în care eram, nu mai puteam să mint.

— De vreo două luni încoace, poate chiar mai bine de două luni, am făcut periodic întinderi la gleznă, iar când fac salturi, mai ales la aterizare, simt un fel de săgetare, nu mă mai ţine la fel de bine ca înainte. E cam şubredă… ah, şi era să uit, la începutul săptămânii trecute mi-am sucit-o, am alunecat într-o baltă.

— Şi, bineînţeles, n-aţi mers să vă vadă niciun kinetoterapeut, aşa-i? Ce să mai vorbim de mers la urgenţe azi-noapte!

Am încuviinţat din cap. *Profesorul* a dat cu

pumnul în masă, s-a uitat exasperat la Auguste, apoi m-a gratificat şi pe mine cu acelaşi gen de privire.

— Voi, dansatoarele, sunteţi toate la fel, când vă doare ceva, nu vă ascultaţi corpul... parcă v-ar plăcea să suferiţi! Să-ţi spun ceva, de două luni de zile faci entorsă după entorsă! O să-mi zici că nu-i mare brânză! Când naiba o să-nţelegeţi că pentru a continua să dansaţi, trebuie să mai faceţi şi câte o pauză şi să vă îngrijiţi?!

Apoi, când chiar nu mă mai aşteptam, a explodat şi mai tare, de m-am chircit toată în scaun:

— De patruzeci de ani asist numai la comportamente total iresponsabile! Am ajuns să cred c-o faceţi special, de parcă ar trebui să vă doară ceva ca să dansaţi! O tâmpenie! Sunteţi nişte nebune patentate! Dar tu!... Tu chiar eşti culmea! Chiar stau şi mă-ntreb dacă meriţi să mai fi pusă pe picioare, dacă nu cumva, odată însănătoşită, o să faci tot ce poţi ca să te sinucizi!

Acuzele, observaţiile, beştelelile acelea ale lui răsunau în mine într-un mod ciudat, deschideau o rană dureroasă, o rană pe care nu voiam nici măcar s-o văd, darămite s-o analizez. Îmi era de-ajuns cât auzisem, trebuia să ştiu verdictul.

— Ce am, de fapt? O entorsă mai zdravănă, nu? Cât de grav poate să fie?

Profesorul a izbucnit în râs – un râs necruţător – şi m-a fulgerat cu privirea.

— Teoretic, da, ai dreptate, o entorsă, ca toate cele pe care le-ai avut în ultima vreme, nu-i cine

ştie ce chestie. Dar ar fi trebuit să le acorzi atenţia cuvenită! Atunci poate că n-ai mai fi ajuns aici! Începând de azi, ai trecut la chestii serioase. Foarte serioase! Ţi-ai rupt două ligamente, eşti la nivelul doi plus. Există trei niveluri, drăguţa mea, asta ca să-ţi faci o idee despre cât de grav e! Aşa că trebuie să-ţi bagi minţile-n cap, măcar acum. Fiindcă, dacă mai continui aşa, o să ajungi la instabilitate cronică. Iar asta înseamnă operaţie!

Am rămas mută, complet mută. Nici nu mai respiram. Operaţie. Imobilizare, poate definitivă. Renunţarea la dans. Ce-aş mai fi fost fără *el*? Nimic. Nimeni. Pământul se căsca sub mine, iar eu cădeam, cădeam tot mai jos, într-un hău întunecat, fără scăpare. Brusc, mi s-a înceţoşat vederea.

— Felicitările mele! Te aşteaptă două luni şi jumătate de arest la domiciliu, o să porţi zi şi noapte o atelă în următoarele şase săptămâni, o să mergi în cârje şi o să faci la şedinţe de recuperare până o să-ţi iasă pe nas... Astea o să-ţi prindă foarte bine şi o să-ţi fie şi învăţătură de minte.

Probabil că m-am făcut albă ca varul, îmi venea să vomit, să-mi dau pumni în cap. Era numai vina mea. Tocmai mă sabotasem. Tocmai mă distrusesem. Eu singură. Fără ajutorul nimănui.

— Hai, să nu mai pierdem vremea! Trebuie făcută atela, ca să-ţi mai ia din durere.

*

Odată glezna prinsă şi fixată, durerea a mai scăzut în intensitate. Mi s-au dat nişte cârje, iar

savantul nebun, al cărui nume tot nu-l aflasem, ne-a escortat până la taxiul care ne aştepta afară.

— Fată dragă, am încredere în tine, să fii cuminte! Lasă-l pe bărbată-tu să pună osul la treabă pentru copii! N-o să moară din atâta lucru!

De unde-o mai scosese şi pe-asta? Pentru el, bineînţeles, vârsta mea însemna automat căsătorie şi viaţă de familie. Fără să ştie, savantul nebun tocmai îmi dăduse lovitura de graţie. De parcă n-aş fi fost şi-aşa la pământ. Trebuia să mă descurc singură, fără să aştept niciun ajutor de la alţii. Cât despre Aymeric, el avea deja o familie de care să se ocupe. Eu veneam abia după aia.

— Bine, vă mulţumesc, i-am răspuns eu îngândurată.

Apoi n-am mai zis nimic. L-am lăsat pe Auguste să-l salute de plecare, iar eu m-am urcat în maşină, pe bancheta din spate. Dacă tot îi ştia atât de bine pe dansatori, sigur n-avea să se supere nici pentru muţenia mea, nici pentru lipsa mea de politeţe. Închisă între zidurile clinicii, nu realizasem că petrecusem acolo întreaga zi. Aymeric încercase ore întregi să mă prindă la telefon. Speram să mai încerce o dată înainte de a se duce acasă. De astă dată, Auguste s-a aşezat lângă mine. Pedeapsa se încheiase. Încasasem destule. Primii kilometri au fost parcurşi într-o tăcere de mormânt, eu mă uitam pe geam, neluându-mi ochii de la drum. Ca să nu încep să mă gândesc, ca să nu-mi imaginez cum aveam să arăt în următoarele săptămâni şi să mă pregătesc pentru îngrozitoarele consecinţe ale imobilizării, m-am hotărât să deschid totuşi gura:

— Îl ştii de mult?

— De zeci şi zeci de ani, el mi-a salvat genunchiul, permiţându-mi să dansez în continuare, până la o vârstă înaintată.

— Deci chiar e bun? l-am luat eu uşor peste picior.

A râs.

— Ştiu că e greu de crezut, dar da, e unul dintre cei mai buni.

— Nu, nu e greu de crezut… E pur şi simplu un tip original.

— Ştii ce ai de făcut, nu?

M-am uitat în sus ca să nu-mi dea lacrimile, după care l-am privit ţintă în ochi. Chipul lui era impregnat de o nesfârşită blândeţe.

— Ascultă-l, nu face prostii.

Am reuşit să zâmbesc – amar.

— Nu văd cum aş putea să nu-l ascult.

— Ştii foarte bine la ce mă refer, nu întinde coarda. Ia-o uşurel… nu strica totul. Câteva săptămâni nu sunt mare lucru. Merită să le sacrifici.

— Ştiu…

— Eşti o dansatoare minunată, o profesoară apreciată, adorată de elevi. Dacă eşti înţeleaptă, dacă ai grijă în sfârşit de tine şi de corpul tău, o să vorbim în curând despre povestea asta ca despre o amintire neplăcută şi nimic mai mult.

— Poţi să ai încredere în mine, o să fiu cuminte.

Eram sinceră când îi spuneam treaba asta, nu jucam teatru. Tocmai încasasem o lovitură de o

violenţă incredibilă. Dincolo de durerea fizică, simţeam cum mi se sfâşie inima. Nicio clipă, în toată viaţa mea, nu-mi imaginasem că s-ar putea să nu mai dansez. Era o chestie de neconceput. Abandonarea dansului însemna să mă abandonez pe mine însămi. Să-mi lipsesc trupul de esenţa mea, de raţiunea existenţei mele. Fără dans, eram o cochilie goală. Lucrurile erau cât se poate de clare. N-aveam de gând să-mi pun în primejdie echilibrul, viaţa întreagă. Nici nu concepeam aşa ceva. Eram direct responsabilă de starea în care ajunsesem, aveam să fiu direct responsabilă şi de vindecarea mea. Ceea ce nu însemna că avea să fie şi uşor, dar asta era altă problemă, trebuia să-mi asum totul şi să dau impresia că mă descurc, ca să nu sâcâi pe nimeni.

Mi-a vibrat mobilul, un mesaj de la Aymeric: „Unde eşti? Răspunde-mi”. Eu: „Sunt cu Auguste într-un taxi, am fost la doctor, ajung acasă în jumătate de oră. Mă suni?” Răspuns: „Nu. Trec pe-acolo”. Ideea că aveam să-l văd, chiar şi pentru scurt timp, a desfăcut imediat menghina care-mi strângea inima gata s-o sfărâme. Aveam nevoie de respiraţia lui, de căldura braţelor sale ca să mă conving că totul avea să fie bine în următoarele săptămâni, că în curând aveam să scap de orice sechele. Am simţit privirea lui Auguste asupra mea, l-am privit în ochi. Mi-a zâmbit, încurajator.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi spui.

— Nu, e OK... Ah, ba da! Aş vrea să-mi faci un serviciu.

— Te ascult.

— Ai putea să le dai dumneata vestea cea mare lui Sandro şi lui Bertille?

— Chiar mă gândeam să trec pe la şcoală şi să le spun ce-i cu tine.

— Mulţumesc mult. Zi-le c-o să-i sun în weekend şi… să stea liniştiţi, că o să aibă destul de tras.

— Nu-ţi prea place să deranjezi lumea.

— Fac şi eu ce pot.

M-a prins de mână, privind în gol. Apăsarea lui pe mâna mea era aproape ca a unui tată pe mâna fiicei sale. Sau ca a unui bunic binevoitor şi neliniştit.

— Hortense, profită de acest timp ca să te limpezeşti…

— Ce vrei să spui?

— Nu prea pari în apele tale, în ultima vreme… Sincer să-ţi spun, eu nu te mai recunosc… Când trec pe la şcoală şi te văd… parc-ai fi o fantomă care bântuie pe culoare, aşa, năucă. Ruptă de realitate… de parcă n-ai şti încotro s-o apuci… Ţi-ai pierdut frenezia…

Îmi venea, dintr-odată, să mă arunc în braţele lui şi să plâng, să-mi descarc tot amarul, pentru ca el să mă consoleze. N-am schiţat însă niciun gest.

*

Am reuşit fără prea multe dificultăţi să trec de poarta înaltă de la intrare, dar când am dat cu ochii de scară, m-au luat transpiraţiile. Ce fusese în capul meu de-mi luasem o locuinţă la etajul şase,

într-o clădire fără ascensor?! Să-mi întreţin musculatura şi silueta… *Strălucită idee*… Am inspirat profund şi mi-am început ascensiunea şontâc-şontâc, ajutându-mă de cârje; gâfâiam ca la antrenamentele mele cele mai serioase, dar eram atentă la fiecare mişcare, nu era nicio grabă; strângând din dinţi, ţineam cât mai la distanţă durerea din braţe, din piciorul valid, din tâmple, în timp ce fruntea mi se umplea de broboane de sudoare. Ajunsă la etajul al treilea, mi-am acordat o scurtă pauză, sprijinindu-mă cu spatele de perete, cu ochii închişi. Am auzit nişte paşi pe scară, am oftat de oboseală, n-aveam niciun chef să mă întâlnesc cu vreun vecin, să-i dau explicaţii, nu voiam decât să fiu lăsată în pace.

— Hortense?

Un zâmbet mi-a luminat chipul: Aymeric.

— Ce… mama mă-sii! şuieră el.

A urcat până la mine. Mă simţeam complet ameţită, parcă pe o altă lume, probabil în pragul leşinului.

— Ei… nu credeam să vii atât de repede.

M-a prins de bărbie, fără niciun menajament. Examinarea aceea ritualică n-a fost în măsură să-l liniştească. Dimpotrivă, părea tot mai îngrijorat. Pesemne că n-arătam prea bine.

— În ce hal eşti… Şi plângi, tu care plângi atât de rar…

Nici nu-mi dădusem seama. Îngrijorarea lui a fost ca un electroşoc care m-a trezit.

— E de la oboseală, stai liniştit. Să ştii că nu-i nimic grav. O nenorocită de entorsă, atât.

— Te duc eu până sus.

Încerca deja să mă apuce de mijloc, dar l-am respins.

— Nu, n-ai cum.

— De ce? Nu mă crezi în stare?

Tocmai îl rănisem pe macho-ul din el. Atitudinea lui m-a cam mâhnit.

— Eu o să mă sprijin de tine, tu o să-mi duci cârjele şi o să fie perfect.

M-a ascultat fără chef şi mi-a luat cârjele, iar eu mi-am trecut o mână în jurul gâtului său. Niciunul n-am mai scos niciun cuvânt. Pâş-pâş, am ajuns până la pat şi m-am aşezat, în sfârşit. După lacrimi, am dat-o pe râs nervos.

— Cum ar fi acuma să-mi dau seama că am uitat să iau pâine!

Aymeric însă nu râdea. Faţa lui dură era ca tăiată în marmură. A început să se învârtă în loc, ca un leu în cuşcă.

— Ce ai?

— Nu-mi place să te văd aşa, mi-o tăie el scurt.

Nu-mi venea să cred; mă agresa. M-am repliat imediat, nemaigăsind în mine niciun strop de răbdare.

— Nici mie, îţi dai seama! i-am răspuns eu, la fel de sec.

— Înnebunesc când te văd în halul ăsta!

Nu reuşeam să pricep nicicum ce era cu furia aia. Parcă el ar fi fost fleaşcă de transpiraţie, sleit de puteri, cu un picior beteag şi supărat pe tot universul.

— Pot să te rog ceva?

— Ce?

— Poţi să-mi aduci, dacă nu te superi, un pahar mare cu apă?

Excedat, şi-a lăsat sacoul pe un fotoliu şi a făcut ce i-am cerut. După ce-am golit paharul, aproape că mi l-a smuls din mână şi s-a dus din nou la bucătărie, fără a-şi putea ascunde exasperarea. Nu era în stare nici măcar să se prefacă – un mic efort acolo, pentru mine, ca să mă susţină.

— Cât timp o să stai cu chestia aia?

— Nu ştiu exact, dar două luni şi jumătate sunt în arest la domiciliu.

S-a întors brusc şi a parcurs într-o clipită distanţa care ne despărţea.

— Aşa de mult? Păi, de ce?

— E mai înţelept aşa.

S-a uitat la mine cu o figură ironică.

— Şi mai ziceai că nu e nimic grav…

— Chiar nu e, crede-mă. Toţi dansatorii se accidentează, nu sunt o eu o excepţie de la regulă…

— Dar cine e doctorul ăsta? Unde l-ai găsit?

Eram sleită de puteri şi trebuia să justific totul. Am oftat, de lehamite. Ceva îmi spunea că, dacă voiam linişte, n-avea niciun rost să-i descriu exact cine era savantul nebun.

— Ortopedul lui Auguste e un foarte bun…

— De unde ştii? Ai mai fost vreodată la el?

— Ştiu, şi cu asta, basta. Auzi, mi-ajunge cât am tras pe ziua de azi. M-au analizat pe toate părţile.

— Aşa, şi? Care-i diagnosticul?

— Ţi-am zis, am o entorsă într-un stadiu mai avansat. Şi a spus că e mai bine să-mi iau toate măsurile de precauţie ca să evit operaţia.

— Operaţia! Asta mai lipsea!

A început din nou să se fâţâie nervos încolo şi-ncoace.

— Ce-o să faci acuma? Cu şcoala? Cu noi? Şi în timpul zilei? Cum o să te descurci?

Nu mai puteam, simţeam că-mi ies din minţi, îmi răsucea cuţitul în rană, mă termina.

— Gata! am ţipat eu la el.

S-a oprit pe loc şi s-a uitat lung la mine, vizibil uluit de reacţia mea. A lui era însă disproporţionată, ca să nu spun suprarealistă. Trebuia neapărat să mă trezesc din acel coşmar în care Aymeric urla la mine. Eu eram cea îndreptăţită să fie un ghem de nervi. Nu el. Şi încă un ghem de nervi care se revărsau asupra mea. Ca să-mi trag un pic sufletul, mi-am trecut mâinile peste faţă şi mi-am dat părul pe spate. După care mi-am înfipt privirea, cu siguranţă distrugătoare, în privirea lui. Exact când se pregătea să deschidă gura, i-am tăiat-o scurt:

— Linişte, Aymeric! Să nu mai aud o vorbă. Doar nu sunt o puştoaică pe care s-o tragi de urechi! Cum o să mă descurc în zilele următoare? O să mă gândesc luni la asta. Am căzut acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore, şi abia ce-am venit de la clinică. Sunt epuizată, aproape că n-am închis un ochi toată noaptea, mă doare, şi-o să mă mai doară încă o bună bucată de vreme. E

frustrant, sunt de acord cu tine. Dar tu mai pui şi sare pe rană. Nu-nţeleg ce ţi-a căşunat aşa pe mine! Crezi că am căzut intenţionat?

— O să fie iad curat! izbucni el.

— Iad pentru cine?

Ne-am înfruntat din priviri. Pentru prima dată de când eram împreună, îl detestam. Aş fi vrut să am puterea de a-l da afară, dar, aşezată în pat, eram în poziţia celui slab, în vreme ce el mă domina cu întreaga lui statură, puternic, viguros, strivitor. Tăcerea a fost întreruptă de soneria telefonului său. Vizibil agasat, s-a dus în celălalt colţ al camerei şi şi-a luat mobilul din buzunarul sacoului. Înainte de a răspunde, mi-a făcut semn să nu scot niciun sunet. Tupeul lui m-a lăsat cu gura căscată, asta pe lângă faptul că m-a rănit foarte tare.

— Ăăă… unde sunt?

Vedeam cum îşi storcea creierii să găsească un răspuns; întotdeauna prevedea totul, întâlnirile noastre erau întotdeauna programate, codificate, numai că în seara asta venirea sa aici se datorase unui impuls de moment. Aş fi vrut să urlu, să-i arăt că eram acolo, că existam. Şovăiala lui n-a durat prea mult, cu o voce mult mai blândă, s-a redresat, dovedindu-şi încă o dată stăpânirea de sine pe care i-o ştiam.

— La o întâlnire de lucru, în oraş… nu, nu mai trec pe la birou după aceea… OK, te sun când sunt în maşină, nu mai durează mult.

Apoi a închis.

— Trebuie să plec.

— Ştiu, nu sunt surdă.

A ridicat ochii în tavan şi şi-a pus sacoul. După aceea s-a întors lângă mine şi a oftat, încurcat.

— Bun, deci…

— Îţi mulţumesc pentru vizită. N-aş vrea să întârzii din cauza mea. Weekend plăcut!

M-a sărutat pe frunte.

— Să nu crezi că mie mi-e uşor, îmi şopti el.

Cinismul lui, lipsa lui de implicare, egocentrismul lui m-au paralizat. Înainte de a închide uşa în urma sa, mi-a aruncat o privire sumbră, de mi-a îngheţat sângele în vene.

— Pe luni!

L-am auzit coborând scările în grabă. M-am lăsat pe spate şi, ajutându-mă de piciorul valid, m-am răsucit pe-o parte, afundându-mi capul în pernă. Aymeric nu fusese el însuşi, altfel nu-mi explicam. Ce păţise oare? În urmă cu doar câteva zile mă lua într-o escapadă în doi, acum parcă era alt om. Duritatea lui era de neînţeles. Practic, mă socotea vinovată pentru tot ce se-ntâmplase. Pentru prima dată în trei ani de zile, aveam nevoie disperată de sprijinul lui, oricât de mic ar fi fost el; aş fi avut nevoie să fie lângă mine, iar el îmi arăta că nu e în stare de aşa ceva. Toată tărăşenia asta îmi demonstra că nu puteam aştepta nimic de la el şi, Dumnezeule mare, ce tare mă durea, mai tare chiar decât glezna – de care, la urma urmelor, nici nu-mi păsa prea mult. Limitele cuplului nostru mi s-au arătat mai limpede ca oricând. De fapt, eram noi oare un cuplu? Singurătatea mă asfixia. Privirea, care-mi rătăcea în gol, s-a oprit asupra

fotografiei alor mei, de pe noptieră. La vederea chipurilor lor zâmbitoare, am simţit cum mi se pune un nod în gât; nu era zi să nu-mi fie dor de ei, dar astăzi parcă-mi lipseau şi mai tare; lacrimile, lacrimi adevărate, de durere şi de frică, lacrimi grele, din cele care-ţi brăzdează obrazul, care lasă urme, cele dintâi lacrimi cu adevărat eliberatoare, mi-au ţâşnit din ochi, fără să le pot opri. Aş fi dat tot ce-aveam ca să mai fiu fetiţa de cândva, cu genunchiul julit şi sângerând după o căzătură în curtea Conacului cu pietricele rămase în rană. Voiam să mai am acea senzaţie. Mama m-ar fi aşezat, suspinând, pe un scaun din bucătărie, după care s-ar fi dus să ia nişte vată şi nişte soluţie cu mercurocrom, eu aş fi urlat cu vocea mea de copil „nu, mamă, o să usture”, tata ar fi venit şi el, cu clarinetul, şi ne-ar fi cântat, mama l-ar fi lăsat câteva minute, după care l-ar fi luat la rost, „gata, dragă, că iar începe fata să danseze”, iar eu chiar asta aş fi făcut, aş fi sărit de pe scaun şi aş fi dansat în jurul mesei, închipuindu-mi că sunt o prinţesă, fără să bag de seamă că mama îmi oblojise deja rana de la genunchi. Aş fi vrut să fiu cu ei acasă, pentru că, seara, mama m-ar fi bandajat, apoi eu m-aş fi pitit sub cuvertura de pe patul meu. Ei m-ar fi îngrijit, mi-ar fi alinat sufletul. Acum însă, singurul meu balsam erau amintirile. Insuficient pentru a uita că n-aveam să mai dansez câteva săptămâni bune, pentru a uita că relaţia mea cu Aymeric, o relaţie a cărei natură mi-era de neînţeles, părea să se fi distrus definitiv.

* * *

Sandro şi Bertille au apărut duminică seara, cu braţele încărcate de cumpărături, plus câteva gustări pregătite de Stéphane şi o sticlă de vin roşu. M-au obligat să rămân în pat, iar ei au pregătit cina. În străfundul meu, eram încântată să-i văd şi să stau la masă cu ei, aveau să mă mai scoată din gândurile mele negre, deşi trebuia să fiu foarte atentă cum mă port, ca să nu intre la idei. În timpul cinei, i-am făcut să râdă povestindu-le ce-am păţit cu savantul nebun, fiecare depănând apoi propriile păţanii. La un moment dat, am observat că Bertille se uita la mine cu atenţie.

— Ce-i?

— Aymeric a mai dat vreun semn?

— Ăăă… nu, după vizita de vineri.

Aşteptasem un semn de viaţă din partea lui, un mesaj, ceva, dar nimic; tăcere totală. Sigur, nu mă suna niciodată în weekend, dar, date fiind împrejurările şi scena pe care mi-o făcuse, mă aşteptasem să se manifeste în vreun fel.

— Vine mâine-seară, nu? se nelinişti Sandro.

— Sigur.

Am zâmbit larg, poate chiar prea larg, dată fiind figura neîncrezătoare a lui Bertille.

— Care vasăzică, totul e bine în cea mai bună dintre lumile posibile, comentă ea, sceptică.

După care schimbă o privire cu Sandro şi amândoi luară, brusc, o mutră serioasă. Cam intuiam următorul subiect de discuţie.

— Trebuie să discutăm ceva cu tine…

— Ştiu, vreţi să vorbim despre şcoală…

Bertille s-a uitat la mine cu o față tristă.

— Te-ai prins, şopti Sandro, cu o figură la fel de mofluză.

Mă gândisem întruna la asta în ultimele douăzeci şi patru de ore, ştiam că n-aveau încotro, dar s-o auzi spusă în faţă era mult mai violent decât s-o gândeşti. Şcoala mergea cu motoarele în plin, zece luni din douăsprezece, iar acum ne apropiam de finalul anului, aşadar de momentul spectacolului şi al înscrierilor. Ei doi nu puteau suplini absenţa mea. Cineva trebuia să-mi ţină locul la ore, să se facă stăpân pe dulapul meu de la vestiar, să ocupe spaţiul pe care-l lăsam vacant, să vadă dacă-mi prelua sau nu coregrafiile pe care le pregătisem, iar eu n-aveam niciun cuvânt de spus. Iată încă o urmare. Mă accidentasem din nebăgare de seamă, acum trebuia să mă dau deoparte, conştientă că nimeni nu era de neînlocuit. Ce altceva puteam face decât să-mi asum greşeala şi să-i încurajez? I-am liniştit cât am putut:

— Mi se pare normal. Şi eu aş face la fel în locul vostru.

De uşurare, umerii li s-au lăsat în jos.

— Aveţi vreo soluţie? Vreo idee?

— L-am rugat pe Auguste să ne obţină nişte informaţii. Ai vreo preferinţă anume?

Am stabilit cu ei, în linii mari, portretul candidatului ideal, încercând să fiu cât se poate de metodică, de cumpănită şi să-mi las deoparte propriul ego.

— Sper că n-o să vă ia prea mult pân-o să

găsiţi pe cineva. Să-mi ziceţi şi mie, când o fi.

— Am vrea să vii şi tu la discuţii, ni se pare o chestie obligatorie.

Bertille se gândise deja la toate.

— Nu ştiu ce să zic… în fond, voi trebuie să vă descurcaţi în următoarele două luni cu noul prof.

— Să zicem… pe de altă parte însă, sunt orele tale, elevii tăi.

— Om vedea, am oftat eu.

Preţ de câteva minute, peste noi s-a lăsat tăcerea, eu m-am lăsat moale pe spătarul canapelei, cu privirea în gol, acordându-mi dreptul de a fi tristă. Şi fără a mai căuta să mă ascund. Îmi puteam permite lucrul ăsta. Măcar în această privinţă.

— O să treacă rapid, ai să vezi, mă încurajă Bertille.

— Sper. Mi-e aşa de ciudă că n-am fost atentă! Acum toată lumea are de tras.

— Ei! Nu-ţi face griji, o scoatem noi la capăt!

Foarte bine. *Asta vă şi doresc*. *Dar eu*, *eu cum o* s-*o scot la capăt*?

I-am condus până la uşă, neluându-le în seamă protestele. Sandro m-a îmbrăţişat, Bertille m-a strâns şi ea la piept. După care s-a uitat în ochii mei.

— O să fie ciudat fără tine.

— O să fiţi ocupaţi până peste cap, n-o s-aveţi timp să vă plictisiţi de mine!

— Dar o să treci din când în când să ne vezi, nu?

Nu ştiu dacă mă vor ţine curelele să văd şcoala

funcţionând fără mine. *Deci*, *nu*, *nu prea cred c-o să trec*.

— Sigur! Fiţi convinşi că vin să vă trag nişte cârje pe cocoaşă dacă nu merge treaba bine!

Am reuşit să-i fac să râdă. Mi-au mai dat câte un pupic de despărţire şi au plecat. Am lăsat totul cum era şi m-am băgat imediat în pat.

6

Luni după-amiază, am sunat-o pe Cathie să-i spun ce-am păţit. Simţeam nevoia să-i aud vocea blândă şi liniştitoare. Numai cu ea puteam vorbi.

— Nu trebuia să fii la cursuri, la ora asta? mă luă ea fără nicio introducere.

Touché...

I-am povestit ultimele mele păţanii, iar ea m-a ascultat fără să mă-ntrerupă. Chiar şi după ce-am terminat, a rămas tăcută încă o bună bucată de vreme.

— Sărăcuţa de tine, şi cum rezişti? Cred că eşti complet scoasă din circuit, îmi zise în cele din urmă, încetişor.

— Cam da, trebuie să recunosc.

— Vrei să vin la tine? Mathieu se poate descurca şi fără mine câteva zile.

Propunerea ei era tentantă, dar mi se părea indecent să-i cer să-şi abandoneze soţul şi copilul ca s-o facă pe infirmiera cu mine, mai ales pentru o simplă entorsă. La patruzeci de ani, puteam şi eu să am grijă de mine...

— Nu! Mă descurc fără probleme. Nu-ţi face

griji. Poate ţi s-a părut că sunt deprimată, dar asta numai fiindcă e prima zi. Mâine totul o să fie mult mai bine!

— Mda… Măcar Aymeric o să se poată ocupa un pic de tine?

După tonul pe care-l avusese, părea mai mult decât sceptică. Cum să-i fi explicat, fără s-o neliniştesc sau s-o enervez, că modul lui de-a avea grijă de mine consta în a mă convoca prin SMS la restaurant, mai pe seară?

— Sigur, ne vedem în curând!

*

Chelnerul de la restaurantul nostru obişnuit s-a grăbit să-mi vină în întâmpinare.

— Ce-aţi păţit? Pot să vă ajut?

— Mulţumesc, sunteţi drăguţ. Mă descurc. Aduceţi-mi mai bine ceva de băut, am nevoie de un întăritor! i-am cerut eu, cu un zâmbet crispat.

Coborâtul scării de acasă îmi consumase întreaga energie, atât de tare mă concentrasem să nu cad în nas. La un moment dat, fusese cât pe-aci să pic în fund şi numai demnitatea mă oprise s-o fac. Mă vedeam obligată să-mi reduc deplasările la minimum şi chiar dacă-mi venea să trag o raită pe la şcoală, trebuia să stau blândă, doar n-aveam să mă angajez tocmai atunci într-o cursă cu obstacole atât de periculoasă. În seara aceea însă, mai trebuia pusă la socoteală şi pulsaţia dureroasă din gleznă. Fusesem neascultătoare. Scoaterea atelei şi contorsionarea gambei ca să-mi trag pe mine

nişte blugi foarte strâmţi nu se dovediseră o idee prea bună. Drăcuşorul din mintea mea îmi şoptise că pantalonii de yoga n-aveau să fie pe placul lui Aymeric.

*

— Au intervenit nişte chestii la birou, se mulţumi să-mi spună Aymeric ceva mai târziu, când îşi făcu apariţia cu două pahare de vin în mâini.

S-a aşezat la masă şi a luat meniul. Înainte de a începe să-l studieze, s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit, vizibil satisfăcut.

— Arăţi excelent!

După mai puţin de trei minute, îl striga pe chelner, să ne ia comanda.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine să mai ieşi un pic, bănuiesc că în weekend n-ai scos nasul afară.

— Aşa-i. Mersi că ţi-ai bătut capul.

În timpul mesei, am avut impresia că-l regăseam pe cel care mă cucerise. Era volubil, surâzător, fermecător şi sedus. Mă distrau ochii lui care mi se uitau, saşii, în decolteu, la fel şi mângâierile lui apăsate pe mână. Practic, se purta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă m-aş fi aşteptat la nişte scuze pentru comportamentul lui de acum două seri, aş fi rămas cu buza umflată. Îl cunoşteam însă foarte bine; era prea mândru ca să-şi ceară iertare.

*

Pe drumul până la mine acasă şi-a pus de mai multe ori mâna pe coapsa mea, zâmbind. Tandreţea lui îmi făcea bine, mă calma. Încetul cu încetul, uitam de orice resentimente. Poate că el avea dreptate? N-avea niciun rost să ne mai certăm, iar în privinţa stării mele, îi repetasem de nu ştiu câte ori că nu era nimic grav, aş fi fost ridicolă să-i cer acum să mă ţină sub un clopot de sticlă, în aşteptarea unei ameliorări.

*

— În sfârşit, am încercat eu să glumesc, odată ajunşi în apartamentul meu.

Aymeric mi-a pus cârjele într-un colţ, în timp ce eu mă debarasam de geaca de piele şi de geantă. Când m-am întors spre el, sprijinindu-mă de spătarul canapelei ca să nu-mi forţez glezna, i-am descoperit o privire goală, pe care nu i-o ştiam.

— Vii? i-am spus eu, întinzându-i mâna.

Mi s-a părut că descifrez pe chipul lui un fel de blazare, dar mi-am alungat imediat din minte acea impresie. Îl ştiam totuşi mai întreprinzător. A venit spre mine, iar când a fost suficient de aproape, l-am cuprins de mijloc trecându-mi mâinile pe sub sacoul lui. L-am mângâiat pe spate, căldura, parfumul lui m-au făcut să-l doresc, voiam să simt atingerea trupului său. L-am sărutat, lipindu-mă şi mai strâns de el. Mi-a răspuns fără prea mare tragere de inimă. Şi-a trecut mâna prin părul meu

şi şi-a dezlipit buzele de ale mele.

— Hortense, abia te ţii pe picioare.

S-a desprins de mine şi a pus între noi o distanţă care mi-a dat furnicături pe spate. N-avea chef de mine şi mi-a arătat-o fără niciun fel de menajamente.

— Să fim cu capul pe umeri.

Cu capul pe umeri? *Aymeric*, *doar nu eşti o brută*. *Ce te-a apucat*?

În trei ani de zile, întâlnirile în care nu făcuserăm dragoste puteau fi numărate pe degetele de la o mână. Brusc, mă simţeam urâtă, incapabilă să stârnesc o cât de mică dorinţă în el, împuţinată, redusă la zero. Am făcut apel la toate resursele mele de disimulare ca să nu-i arăt cât de tare mă rănea refuzul lui.

— Te las să te odihneşti.

— Cum vrei.

Ca să mă distrugă complet, m-a sărutat pe frunte.

— Ne vedem joi, somn uşor.

Mi-a trimis un sărut din vârful degetelor şi a plecat trântind uşa în urma lui. Grăuntele de îndoială începea să încolţească, reamintindu-mi de starea neplăcută prin care trecusem în urmă cu câteva zile. Aymeric se schimbase. Aveam impresia că-şi pierduse pur şi simplu interesul pentru mine, din cauza unei accidentări fără importanţă. Nu. Era imposibil. Doar mă iubea, mi-o spusese de atâtea ori. Dar cum să scap de acea senzaţie, când el nici măcar nu se gândea să-mi dea o mână de ajutor?

*

Joi dimineaţă, am luat un taxi şi m-am dus până la şcoală. Auguste fusese de o eficienţă extraordinară în preselecţia pe care o făcuse. Aveam o zi întreagă la dispoziţie, cu Sandro şi Bertille, să găsim înlocuitorul ideal. Pe drum, am făcut un mic antrenament de simulare a bunei dispoziţii. N-aveam voie să întunec atmosfera, eram şi-aşa destul de vinovată pentru situaţia creată. Fără elevi, holul era pustiu, iar în şcoală domneau o linişte şi o pace de neînchipuit. Mă simţeam uşurată că nu trebuia să asist la efervescenţa ei obişnuită fără a mă putea implica şi eu. Poate părea ciudat, dar gălăgia veselă a fetelor, zarva lor zglobie ar fi fost o agresiune pentru mine, care de câteva zile trăiam ca un pustie. În depărtare, într-una dintre sălile de dans, se auzeau vocile lui Sandro şi Bertille. M-am îndreptat într-acolo fără să mă uit în jur. *Rămâi concentrată. Nu ridica privirea, ca să nu te înmoi. Astăzi am o misiune de îndeplinit. De ce-i atât de lung culoarul ăsta? Nu te gândi cum era înainte, când îl parcurgeai dintr-un capăt în altul ţopăind. Rămâi concentrată. În sfârşit, am ajuns...*

— Cucu!

Tocmai aranjau într-un colţ o masă şi nişte scaune.

— Hei! Salut!

M-am dus la ei, destul de nesigură pe cârjele mele, care alunecau uşor pe parchet. M-au

îmbrăţişat amândoi, iar Sandro m-a ajutat să mă aşez, cu mii de precauţii. L-am adorat văzând cu câtă grijă se ocupa de mine, dar m-am simţit din nou o nevolnică.

— Cum îţi e? mă întrebă Bertille.

— Bine! Cum mi-a zis ieri kinetoterapeutul, îi ofer corpului meu o mică vacanţă!

— Da, văd că nu mai poţi de plăcere, mă luă ea peste picior.

Am izbucnit în râs, fiindcă într-adevăr, cu o zi înainte, chiar îmi venise să sar la gâtul terapeutului când îmi zisese treaba asta. Ce nu ştia el, şi nici n-avea să afle vreodată, era că aveam realmente de gând să fac nişte exerciţii suplimentare ca să-mi menţin în formă piciorul valid, braţele şi abdomenul, fiindcă masajele lui la ceafă nu-mi erau de prea mare folos. Doar n-aveam să stau aşa, ca o meduză. Iar consumul de energie era bun şi ca să-mi mai descarc din nervi şi din încordare.

— O cafea? îmi propuse Sandro.

— Da, mersi. Pot să fac şi eu ceva? N-aş vrea să stau cu fundul lipit de scaun în timp ce voi vă agitaţi pe-aici!

— Stai liniştită, bem şi noi o cafea cu tine.

Sandro a dispărut cinci minute şi s-a întors cu trei cafele. Mi-a întins apoi o sacoşă mare de plastic pe care nici n-am văzut de unde a scos-o. Elevele mele, după ce aflaseră luni că m-am accidentat, s-au apucat să vină care cu scrisori, care cu cărţi ilustrate sau, cele mai mici, cu desene, ba chiar şi cu ciocolate Galak – ştiau că ăsta era micul meu viciu.

— Sunt nişte scumpe… Cum se descurcă? am întrebat eu, emoţionată până la lacrimi.

— De minune, dar o să-ţi ducă dorul… Dacă ai fi văzut ce criză au făcut adolescentele tale când au aflat vestea! Am crezut c-o să surzim!

Nu m-am mai putut uita la ei. Brusc, mă simţeam demoralizată, incapabilă să ţin piept tristeţii. Îmi lipseau nespus puştoaicele mele.

— O să fie bine, Hortense, îmi zise încetişor Bertille, ca să mă liniştească. Îmi pare rău, dar acum trebuie să ne apucăm de treabă.

— Ai dreptate, o să văd mai târziu ce cadouri mi-au pregătit aici.

Am tras o gură zdravănă de aer, ca să-mi revin.

— Bun, am vrea să mai discutăm despre o chestie la care ne-am gândit, îmi spuse Bertille.

Din acel moment, am ascultat-o explicându-mi că ea şi cu Sandro îşi ziseseră că era poate momentul să recruteze pe cineva în perspectiva măririi capacităţii şcolii. N-am scos o vorbă, maşinăria se pornise fără ca eu să pot face ceva.

— Am vrea să ştim ce părere ai, îmi ceru în cele din urmă Sandro.

Mi-am ţinut firea cât am putut de bine.

— Sigur, aveţi dreptate… Mă întreb cum de nu ne-am gândit la asta mai devreme! E o bună ocazie… Şi-apoi, nu se ştie niciodată, dacă n-o să fiu complet refăcută pentru stagiile de vară, o să aveţi cu cine să lucraţi…

Au părut complet derutaţi de această ultimă frază. Aproape că nici mie nu-mi venea să cred că

o spusesem.

— Cum adică? vociferă Sandro. În două luni şi ceva o să fii complet refăcută! La vară o să fii în formă maximă!

— Şi dacă nu? Mai bine să fim prevăzători.

Ziua a trecut cu viteza luminii, candidaţii s-au perindat fără ca printre ei să găsim perla rară pe care o căutam; simţeam că lipsea acel plus sufletesc care te face să ai încredere în persoana respectivă, chit că acea persoană nu trebuia decât să-mi ţină un timp locul. Iritarea lui Bertille era din ce în ce mai palpabilă. Nu mai aveam de văzut decât un singur candidat.

— Nu credeam c-o să fie atât de greu să găsim pe cineva! pufnea ea.

Deşi nu recunoşteam cu voce tare, ne pierduserăm orice speranţă. În sală a intrat o tânără.

— Scuzaţi-mă că am întârziat, eu sunt Fiona.

Toţi trei am întors capul spre acea ultimă candidată. Era leoarcă de transpiraţie, cu hainele complet alandala, total nepregătită să epateze. În schimb, degaja o prospeţime şi o spontaneitate care mi-au plăcut pe loc. Până şi Bertille a părut, dintr-odată, mai relaxată în prezenţa ei. S-a prezentat. A fost nostim, o pornea în toate direcţiile, avea o sumedenie de idei, era conştientă că-i tânără – douăzeci şi cinci de ani –, dar avea o dorinţă reală de a progresa. Privirea sa vioaie şi dinamismul său i-au cucerit pe cei doi parteneri ai mei, care au început imediat să discute cu ea. Eu m-am retras, observându-i ca dintr-un glob de

sticlă, cuprinsă de o vagă senzaţie de decalaj. Fermecătoarea Fiona era candidata ideală pentru a-mi ţine locul şi a ni se alătura în cadrul şcolii. Aptitudinile ei de dansatoare au confirmat că era, din toate punctele de vedere, persoana pe care o căutam. Degaja o emoţie puternică, iar asta mă mişca profund. Cu siguranţă că talentul său era cel care mă tulbura, dar tare aş fi vrut să fiu în locul ei. Când s-a oprit, ne-a zâmbit larg şi n-a spus decât un „gata”. După care s-a dus să aştepte verdictul nostru pe hol, luptându-se cu nişte ditamai sacoşele. M-am aplecat deasupra mesei şi am schimbat rapid o privire cu Bertille, pe a cărei faţă a înflorit un zâmbet cum rar îmi fusese dat să văd.

— Sandro, du-te după ea, ea e profa de care aveam nevoie, am zis eu.

Cincisprezece secunde mai târziu, se întorcea ţinând-o de mijloc pe Fiona, care avea figura unei fetiţe în dimineaţa zile de Crăciun. Sandro şi cu mine am lăsat-o pe Bertille să-i prezinte formele de angajare şi să discute cu ea despre salariu, după care am intervenit eu:

— Eşti pregătită să începi? am întrebat-o pe Fiona.

A sărit în sus de bucurie. I-am schiţat rapid maniera mea de lucru şi un portret global al fiecăreia dintre grupele pe care le aveam, ea mă asculta atentă, concentrată şi serioasă. Din când în când, sărea uşor pe loc, semn că înţelegea perfect ce-i explicam.

— Am încredere în tine, Fiona, o să faci treabă bună cu puştoaicele mele. Şi nu uita de drăgălaşii

mei de joi, sunt foarte importanţi. Dacă ai întrebări, mă suni, nicio problemă.

— Mersi, Hortense…

Bertille a intervenit din nou, pentru a stabili câteva chestiuni legate de orar, după care Fiona a plecat, mulţumindu-ne fierbinte pentru încredere. Îmi plăcea de ea. Mă fermecase şi pe mine, nu puteam să neg. Bertille şi Sandro aveau o parteneră de toată isprava pentru lunile următoare.

— Nici că se putea mai bine, declară Bertille. O să ne prindă bine un pic de sânge proaspăt! Ai să râzi, dar îmi aminteşte de tine atunci când ne-am întâlnit…

Odată întoarsă acasă, m-am prăbuşit pe pat, frântă de oboseală şi cu moralul la pământ, în ciuda satisfacţiei de a fi găsit omul potrivit. Şcoala se schimba. Mă prefăcusem entuziasmată, dar riscul de a strica ceva ce funcționase până atunci perfect mă neliniştea tot mai tare. Noile ambiţii ale lui Bertille veneau din dorinţa ei de a se consacra trup şi suflet şcolii, gemenii săi erau de-acum adolescenţi şi nu mai aveau aşa mare nevoie de ea, afacerea lui Stéphane mergea foarte bine, iar ea voia să se simtă şi mai împlinită ca femeie. Era normal. Aveam amândouă aproape patruzeci de ani, dar adevărul era destul de simplu: ea şi cu mine nu eram în aceeaşi situaţie, nu trăiam aceeaşi criză a celor patruzeci de ani. Ce puteam să fac? Cum să scap de melancolia care mă asedia, de impresia de stagnare? Întinsă pe pat, mă simţeam sfârşită, şi fizic, şi psihic. Cum mai

puteam eu să mă mobilizez mental şi să găsesc motivaţia necesară pentru a mă pune din nou pe picioare, când nici măcar nu mai eram sigură că o să am un loc al meu în noua şcoală? Eram eu în stare să mă mai bag în aşa o poveste? Îmi doream oare aşa ceva? Apelul de la Aymeric mi-a întrerupt firul gândurilor.

— Bună, am şoptit eu. Ce faci?

— Bine, bine, voiam doar să te anunţ că diseară schimbăm restaurantul, am făcut rezervare în altă parte, e un loc simpatic, discret, liniştit... M-am gândit că o să-ţi placă.

Cuvintele *discret* şi *liniştit* mi-au provocat o uşoară strângere de inimă.

— Eşti drăguţ că vrei să schimbi, dar…

— Dar ce?

Era peste puterile mele să mă mai lupt încă odată cu scara clădirii unde locuiam, dar, în timp ce-i explicam lucrul ăsta, am simţit că-l nedumeream.

— Cum adică eşti frântă? îmi zise el. Doar nu faci nimic toată ziua!

Am strâns pleoapele cu putere, sufocată de agresivitatea şi de lipsa lui de consideraţie.

— E clar că-n momentul ăsta, prin comparaţie cu tine, nu prea mă spetesc muncind, i-am strecurat eu, ironică.

A lăsat să planeze câteva secunde de tăcere, după care a oftat din rărunchi.

— OK, facem cum zici tu.

— Pe curând.

Am închis, tremurând. Mi-au trebuit câteva

minute să mă calmez. Ce se-ntâmpla cu noi, în fond? Angoasa mă strângea din nou de gât, dar tot nu-mi venea să cred. Trebuia să fac tot posibilul pentru ca seara să decurgă perfect. Târşâindu-mi piciorul, am făcut puţină ordine prin casă, apoi mi-am scos din dulap o rochiţă uşoară, ca să pot sta desculţă, deşi, când mă uitam în jos, nu-mi vedeam decât atela, apendicele ăla care-mi urâţea corpul. După aceea m-am aranjat cu aceeaşi grijă ca de obicei, ştiind exact ce-i plăcea.

Când l-am văzut în pragul apartamentului meu cu braţul plin de trandafiri, speranţa mi-a renăscut.

— Iartă-mă, m-am purtat ca un mitocan.

Nu i-am răspuns nimic, doar am luat buchetul şi m-am cuibărit la pieptul lui. Degeaba mă supărasem, aşteptând mai mult de la el; tot ce voiam era să fim din nou împreună. Să ne întoarcem la viaţa noastră de dinainte de momentul căderii. M-a luat în braţe şi a pornit-o spre canapea.

— Parcă ziceai că eşti obosită. Nu mai sta în picioare. M-a lăsat jos, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat uşor, nici n-am avut timp să-l trag spre mine că deja se ridica.

— Hm, ce apetisant, comentă el, văzând pe masă platoul cu preparate japoneze pe care-l comandasem ceva mai devreme.

Am cinat în tăcere, după care mi-am întins picioarele pe canapea şi m-am lipit de el. M-a mângâiat pe umăr, distrat.

— Nu vrei să ştii de ce n-am vrut să ies în seara asta? Probabil că nu te interesează, dar…

— Ba da, ba da, sigur că da! Ia zi!

— Astăzi am fost la şcoală.

— Serios? Reîncepi munca? mă întrebă el, brusc înveselit.

— Ce ai, ai înnebunit? i-am replicat eu, aruncându-i o privire neagră. Cum crezi că aş putea dansa? Nu, m-am dus să văd cine mă înlocuieşte, tocmai…

— Aha… şi?

I-am povestit despre mărirea capacităţii şcolii şi despre Fiona, iar el, pentru prima dată, a părut chiar interesat.

— Nu pari prea încântată, mi-a zis el, văzându-mă probabil bosumflată.

— Nu ştiu ce să zic…

M-am îndreptat de spate, ca să-i înfrunt privirea. El se uita la mine cu o figură dubitativă.

— Ce e?

— Trezeşte-te la realitate, mă boscorodi el. E foarte bine să vezi lucrurile la o scară mai mare, ia trenul din mers… Nu ştiu ce-i cu tine. Nu mai lupţi, nu mai dansezi…

— E o chestie provizorie… Sau ai uitat?

— Da, aşa e… Iartă-mă, dar când te văd aşa neajutorată… mă îngrijorezi, asta-i tot.

Ce voia oare? Să-mi facă un duş rece? Să mă distrugă complet? S-a uitat la ceas, nepăsându-i câtuşi de puţin de proasta mea dispoziţie. Am încremenit. Nu-mi venea să cred că-mi făcea una ca asta.

— Hortense, trebuie să fug.

Mi-am muşcat limba ca să nu-i strig: „Nu se

poate! Aşa de repede?” S-a ridicat de pe canapea, fără niciun gest de tandreţe pentru mine, şi s-a dus să bea un pahar mare de apă.

— Am cam rămas în urmă cu treburile la serviciu, de vreo zece zile încoace, se justifică el.

— Aha…

— Trebuie să merg acasă şi să mai lucrez.

Acasă… Niciodată nu folosea cuvântul ăsta când vorbea de domiciliul său. Am încasat-o în plină figură, nici n-o văzusem venind, palma aia, scatoalca aia năucitoare. Am strâns pumnii atât de tare, încât unghiile mi-au intrat în carne. Aymeric nu şi-a dat seama de nimic, ocupat fiind să-şi pună pe el sacoul şi să scoată din buzunar cheile de la maşină. Era gata de plecare, n-avea nevoie să mai treacă pe la baie, nu mă atinsese, abia dacă mă sărutase, nu risca să păstreze pe trup vreun efluviu al îmbrăţişărilor noastre. Doar pe umărul său găsise un fir de păr şi l-a înlăturat cu un simplu bobârnac, ca pe o scamă vulgară.

— Înţeleg, am reuşit eu să şoptesc.

Proptindu-mă în mâini, am izbutit să mă ridic în picioare. El s-a apropiat de mine, cu un surâs satisfăcut pe buze, şi m-a prins de mijloc.

— Mulţumesc, zise el.

„Pentru ce?” îmi venea să-i strig. Pentru masă? Pentru că n-am făcut o criză? Pentru că-l lăsam să se ducă liniştit *acasă*? M-a mângâiat pe obraz şi m-a sărutat din vârful buzelor. Unde erau oare săruturile noastre pătimaşe, sălbatice, înfierbântate, mistuitoare?

— Noapte bună, murmură el. Ne vedem luni,

mă ocup eu de rezervare.

Ne întorceam aşadar la restaurant, fiindcă aşa voia el. Încă un sărut distrat şi s-a dus. A plecat fără să se uite în urmă. Cu mâinile bălăngănindu-mi-se pe lângă corp, am rămas stoică, ca să nu spun năucă, vreo câteva secunde bune. După care m-au apucat pandaliile: îmi venea să sparg tot ce era prin casă, să urlu până m-auzeau vecinii, până-mi rupeam corzile vocale, voiam să izbesc cu pumnii şi cu picioarele, să distrug, să demolez totul în jur. Voiam să-mi urlu în gura mare singurătatea, durerea. Aş fi vrut să dansez ca să exprim tot ceea ce mă sfâşia pe dinăuntru. Ca să scot din mine tot ce mă rodea, ca să-mi scuip afară regretele. Tare mi-ar fi plăcut să pot da timpul înapoi! Nu ca să evit accidentarea, ci ca să nu-i cedez niciodată lui Aymeric, să nu mă îndrăgostesc niciodată de el, să nu-mi las niciodată viaţa în mâinile lui, să nu trebuiască niciodată să mă sacrific pentru el. Ce naiba avea de gând cu mine? Mă abandona, mă lăsa pe marginea drumului pentru că nu mai eram cum voia el? Simţeam că deveneam o ghiulea legată de piciorul lui, ceva de care nu reuşea să scape. Crezuse oare că eram jucăria lui? Era capricios ca un copil. Cum mi se descărcaseră bateriile, nu-mi mai dădea nicio atenţie. Oare chiar mă iubea?

Sau mă iubea doar pentru ceea ce reprezentam? Să nu fi fost oare pentru el decât o profesoară de dans aflată la dispoziţia lui, pentru că viaţa lui *acasă* nu mai era nici nostimă, nici sexy?

*

Zilele următoare mi le-am petrecut închisă în casă, cu draperiile trase, anulându-mi chiar şi şedinţele de kinetoterapie – deşi îmi erau de un oarecare folos. Nu voiam să văd pe nimeni. Lui Cathie i-am trimis doar nişte SMS-uri, ca să nu trebuiască să discut cu ea, mai ales că la ultima noastră convorbire telefonică simţisem că intrase un pic la bănuieli; şi nici nu voiam să mă trezesc cu ea la uşă, fiindcă o ştiam în stare de aşa ceva. Temerile mi se confirmau: lăsând deoparte faptul că ne întâlneam atât de greu şi că nu ne puteam afişa în văzul lumii, aveam pentru prima dată o problemă – minoră, dar suficientă pentru a da peste cap rutina cuplului nostru ilegitim. Iar Aymeric nu-şi asuma nicio responsabilitate, nereuşind nici măcar să facă faţă situaţiei. Nu era capabil nici să mă susţină cât de cât, nici să aibă grijă de mine. Parcă l-aş fi plictisit, pur şi simplu. Simţeam că înnebunesc, că duc o viaţă deşartă, că mă sufoc. Când o nouă criză de furie dădea să mă sugrume, puneam mâna pe telefon, hotărâtă să-l sun, ca să-i cer explicaţii, să-i spun să vină imediat. Reflexele mele de amantă îndrăgostită până peste cap intrau atunci din nou în funcţiune, spunându-mi că trebuia să-l protejez, iar şi iar, să-l protejez eu pe el. Să am grijă de el. Să nu-l pun în vreo primejdie. Să-l ajut să-şi asume responsabilităţile pe care le avea faţă de familia sa. Şi eu? Ei bine, eu treceam, ca întotdeauna, pe planul al doilea. Mi-

a dovedit-o din nou luni, printr-un simplu mesaj: „Am mult de lucru, nu ne putem vedea diseară, te sărut. A”.

*

Joi dimineaţă, m-am trezit înspăimântată, dormisem îngrozitor de prost, un somn agitat, plin de vise urâte, pe care nu mi le mai aminteam, dar care-mi lăsaseră un gust amar. Pe telefon am găsit un mesaj de la Aymeric, în care-mi spunea să ne vedem *neapărat* la restaurantul nostru obişnuit, la ora 20.30. *Hai că-mi place*!

Ceva mai târziu, beam o cafea aşezată în fotoliul din faţa ferestrei, privind tabla zincată a acoperişurilor pariziene şi gândindu-mă cu groază la ce-mi rezerva întâlnirea din acea seară. O groapă şi mai adâncă? Momente insuportabile de tăcere? Reproşuri? Indiferenţă? O nouă umilire? Telefonul a ţârâit scurt. Oare ce voia să-mi spună, că-i părea rău sau că avea lucruri mai bune de făcut? Am răsuflat uşurată văzând că era o fotografie a grădinii de la Conac trimisă de Cathie. Liliacul era înflorit, la fel şi pomii fructiferi. Fără să ştie, îmi trimisese o mică gură de oxigen. Am sunat-o, fără să mai stau pe gânduri.

— Ştiam eu că n-o să rezişti când o să vezi liliacul!

Comentariul ei m-a făcut să râd, mă cunoştea perfect.

— Ce mai faci, Cathie, draga mea?

— Totul e bine pe-aici, ca întotdeauna, cum

bine ştii. Dar tu?

Mă blagosloveam în toate felurile pentru ideea mea spontană de-a o suna. Trebuia s-o mint şi asta nu-mi plăcea deloc.

— E greu cu atâtea restricţii... Pe la Conac ce mai e?

— Nimic deosebit. Am trecut azi-dimineaţă să aerisesc, e o vreme splendidă. A început sezonul, ce mai! Aş putea să stau acolo cu ai mei, în weekend?

— De câte ori să-ţi mai spun? Casa e a voastră când vreţi voi, ştii foarte bine.

— Mersi, ştiu, dar nu mă simt bine când sunt aici fără tine.

— Mathieu şi Max ce mai fac?

— Excelent...

Eram doar pe jumătate atentă la veştile pe care mi le dădea despre mica ei familie, dar nu pentru că nu mă interesau, dimpotrivă, îmi era nespus de dor de ei toţi, ci pentru că simţeam un fel de tentaţie irezistibilă.

— Ce-ai zice dacă aş veni şi eu? am întrerupt-o eu.

A stat fără să spună nimic câteva secunde, apoi:

— Vorbeşti serios?!

— Nu ştiu, acum mi-a venit ideea. Mi-ar fi mult mai bine în arest la domiciliu cu voi, la Conac, decât închisă în apartamentul ăsta de patruzeci de metri pătraţi. Mor de plictiseală, cred c-o să înnebunesc dacă nu ies un pic la aer!

— De acord cu tine! Haide, ce mai stai?!

Eram atât de surescitată, încât abia mă abţineam să nu izbucnesc în râs.

— Când vii? se entuziasmă Cathie.

— Habar n-am... O să văd ce trenuri sunt, dar înainte mai am două, trei chestii de pus la punct.

— Ce bine c-am trecut pe la Conac! Dacă tot sunt aici, o să-ţi pregătesc şi camera.

— Nu! O fac eu când ajung. Lasă-mi plăcerea asta!

— Sigur. Dac-ai ştii ce mă bucur că vii încoace!

— Şi eu.

Un înger a trecut pe deasupra noastră.

— Hortense?

— Ce-i?

— Chiar vii?

Am stat două secunde să mă gândesc.

— Cred şi eu! Hai, te pup!

Am închis. Tremuram ca o frunză, de surescitare şi de frică. Nu-mi venea să cred. Fusese de-ajuns un telefon ca să mă gândesc în sfârşit la mine, ca totul din jur să înceapă să danseze. Aş fi vrut să am valiza pregătită, să fiu deja în tren, să fiu acolo... acolo, acasă. Dorul de părinţi nu mă slăbise o clipă, n-aveam să-i aduc înapoi ducându-mă la Conac, dar aveam să fiu lângă ei. Trebuia să-mi fac ordine în viaţă, trebuia să văd cum stăteau lucrurile şi, în primul rând, să mă îndepărtez de Aymeric, chiar dacă gândul de a fi departe de el mă îngrozea. Pe de altă parte, nu puteam pleca fără să mai trec o dată pe la şcoală.

* * *

La ora 13 ajungeam la şcoală, ca să mâncăm împreună de prânz. Când am auzit vocea lui Sandro şi muzica lui Bertille, fiecare în sala sa de dans, am simţit gelozia strângându-mi pântecul ca într-o gheară. Mult prea preocupată de purtarea lui Aymeric, uitasem de lucrurile care-mi lipseau. Dar el era acolo, exact acolo, impregnat în trupul meu – el, dansul, vibraţia după un ritm anume, exprimarea prin gesturi, prin înlănţuirea mişcărilor, bucuria de a-ţi simţi muşchii încordaţi, de a-i învăţa şi pe alţii arta ta, de a-ţi vedea elevii evoluând, dedulcindu-se şi ei la astfel de plăceri. Cât ai pocni din degete, dansul îmi fusese luat şi mă trezisem goală pe dinăuntru. Când am intrat în birou, am rămas o clipă blocată, înlocuitoarea mea era acolo. Şi se simţea deja în largul ei. În curând n-avea să mai fie înlocuitoarea, ci partenera mea.

— Bună, Fiona, am zis eu încet.

Ea şi-a ridicat privirea din orarul pe care tocmai îl studia şi a căscat ochii mari.

— Hortense!

A sărit vioaie de pe scaun.

— Vino aici să te-aşezi! Nu sta în picioare!

— Mersi, sunt OK şi vreau să arunc un ochi pe la cursurile lor.

— Înţeleg.

Mi-am pus pe scaun geanta şi bluzonul şi mi-am sprijinit cârjele de perete. Aveam nevoie de ele, dar deja nu le mai suportam şi în niciun caz nu voiam să umblu cu ele prin şcoală, mă simţeam şi-aşa destul de deprimată, înainte de a ieşi din

încăpere, m-am întors spre ea:

— O să-mi povesteşti la masă ce mai fac elevele mele?

— Cu mare plăcere!

Am pornit-o de-a lungul culoarului, uitându-mă la fotografiile agăţate pe pereţi – instantanee din spectacolele ultimilor cinci ani, momentele de glorie ale lui Auguste –, apoi m-am abătut pe la vestiar şi m-am aşezat pe o bancă. Până mai ieri, locurile astea făceau parte din viaţa mea de zi cu zi, erau ca o anexă a apartamentului meu. Participanţii la cursurile de dimineaţă erau adulţi, aşa că nu era prea mare dezordine. Totuşi, câteva lucruri de adolescenţi – body-uri, espadrile, jambiere – zăceau pe ici, pe colo. Când oare aveam să mai port şi eu aşa ceva, să iau parte din nou la viaţa frenetică din şcoală? Mi-am dat seama că nici pentru spectacolul de sfârşit de an nu mai puteam să mă implic, îmi ieşisem complet din mână. Era clar că fusese o hotărâre bună să mă ţin departe de toate astea, masochismul nu-şi avea niciun rost. Nu era mai bine să nici nu mă mai gândesc la chestiile astea?

Câteva minute mai târziu, intram în sala de dans a lui Bertille. M-am strecurat într-un colţ, ea era concentrată la ceea ce făcea, dar m-a observat şi mi-a aruncat un zâmbet discret. De multă vreme nu mai stătusem s-o admir. Graţia şi delicateţea ei m-au hipnotizat. Le-a spus elevelor să treacă la mişcările de întindere a articulaţiilor, după care a venit la mine.

— Hai şi tu, o să-ţi facă bine.

— Nu, nu vreau să deranjez…

— Doamnelor, avem o invitată de onoare.

Toate dansatoarele s-au întors spre noi, mă cunoşteau şi mi-au făcut cu mâna semne de încurajare.

— Nu te lăsa rugată!

— OK!

M-am întins şi, câteva secunde bune, am stat fără să mă mişc, cu mâinile pe lângă corp şi palmele întoarse spre podea, fremătând din cap până-n picioare. Plăcere în stare pură. Mi-am imaginat zgomotul surd al tălpilor atingând din nou pământul după un salt. Aş fi dat orice să fiu la bară, să ridic gambele una după cealaltă şi să le întind, trăgând de ele în toate părţile, după care să mă lansez într-o piruetă şi să redescopăr acea senzaţie de imponderabilitate, cât timp eram în aer. Pumnii mi s-au încleştat, faţa mi s-a crispat. Bertille şi-a pus o mână pe mine şi, fără o vorbă, mi-a ghidat mişcările, era o senzaţie magică, încheieturile se destindeau, muşchii mi se detensionau. Graţie intervenţiei delicate a lui Bertille, trupul meu se relaxa, recăpătându-şi în acelaşi timp consistenţa. Apoi, ocupându-se în continuare de mine, le-a spus elevelor că urmau să se revadă săptămâna viitoare.

— E drăguţ că ai trecut pe la noi, îmi zise ea când nu mai era nimeni în sală. Cum te mai simţi?

— Destul de bine…

— Atunci de ce ai figura asta?

— Nu prea ies din casă.

— Aha, lipsă de ultraviolete! Dar cu moralul

cum stai?

— Merge…

— Te ţii băţoasă…

Am ridicat capul să mă uit la ea, perspicacitatea îi lucea în ochi.

— De ce n-ai venit cu mine? răcni Sandro, întrerupându-ne. În după-amiaza asta eşti a mea!

— Nu prea cred! i-am răspuns eu râzând uşurată.

*

Prânzul a decurs într-o veselie firească. M-am hotărât să mă port ca şi cum prezenţa Fionei era cât se poate de normală şi nu ne umbrea cu nimic complicitatea. În mod ciudat, nu simţeam niciun fel de rivalitate, mi se părea mai degrabă că aveam în faţă o extensie a mea mai motivată – trăisem şi eu cândva acea înflăcărare – sau că ea se aflase dintotdeauna printre noi. Privirea ei nouă, şi din exterior, ne aducea un plus de prospeţime şi nişte idei care nici măcar nu ne-ar fi trecut prin cap. Deşi te făcea clar să te simţi mai în vârstă, angajarea tinerilor avea partea sa bună! S-a discutat despre reluarea cursurilor în septembrie, se gândeau să reabiliteze nişte săli mai vechi din fundul curţii, care datau din epoca hiperactivă a lui Auguste şi pe care nu le folosiserăm încă niciodată. Nu fusese nevoie. Brusc, m-am gândit la avertismentul lui Aymeric. Dacă-mi mai plângeam mult de milă şi stăteam în continuare pe margine, aveam să fiu pusă pe linie moartă? Era oare mai înţelept să

plec? Mi-am alungat repede din minte acel gând, omul ăsta mă făcea paranoică. Cum de ajunsese atât de nociv? Fiona a plecat când am ajuns la cafea, o aşteptau elevele. Am rugat-o să le salute din partea mea, refuzându-i propunerea de a merge şi eu cu ea. N-aveam curaj să mă-ntâlnesc cu ele.

— Chiar că-i o fată bună, le-am zis prietenilor mei după ce a plecat.

Bertille însă a ţinut să dea cu bâta-n baltă:

— Bine, acum, gata cu ascunsul după deget, zi-ne ce vrei să ne zici, că doar nu degeaba ai venit aici! Îi tot dai înainte că vai, ce bine eşti, că toată lumea e bună şi frumoasă, dar eu nu cred o iotă.

Le-am zâmbit, moale.

— Nu mi-e uşor. Timpul trece parcă mai greu… dintr-odată… şi m-am gândit să mă duc în Sud şi să stau acolo o vreme, am nevoie de soare, dar vreau să mă asigur că nu vă deranjează chestia asta.

— Sigur că nu! îmi zise ea.

— Ar fi o greşeală să nu te duci, zise şi Sandro. În locul tău, eram acolo de mult!

— Te-ai gândit să stai acolo până te refaci complet? se interesă Bertille.

— Poate.

Nelăsându-mi timp să mă neliniştesc din pricina uşurinţei cu care mă lăsau să plec, Bertille a continuat:

— Aymeric ce zice?

Am simţit cum, fără voia mea, mă întunec la faţă.

— Hortense? se îngrijoră Sandro.

— Încă nu ştie… o să-i spun diseară. O să văd atunci ce zice, am spus eu ridicând din umeri, aparent indiferentă.

— Totu-i în regulă cu el? mă întrebă Bertille, a cărei ironie era evidentă.

O simţeam gata să muşte, gata să scuipe tot ce-i stătea pe inimă şi ultimul lucru din lume pe care-l voiam în acea zi era o ciondăneală din care ea să iasă, pe bună dreptate, victorioasă.

— De ce-ai vrea să nu fie totul în regulă?

A clătinat din cap, mai cătrănită ca oricând.

— Nu ştiu pe cine vrei tu să convingi, dar cu mine nu-ţi pierde vremea, am văzut ce-i poate pielea, şi încă de mult.

— Mi-am dat seama, i-am răspuns eu pe acelaşi ton.

Ne-am uitat ţintă una în ochii celeilalte.

— Uşurel, fetelor, ce v-aprindeţi aşa? ne întrerupse Sandro.

Am reuşit să râd şi m-am uitat la ceas.

— O să întârziaţi! Duceţi-vă să vă pregătiţi! Astăzi plătesc eu!

M-am ridicat şi am pornit-o şchiopătând spre tejghea, să achit nota.

— Ne vedem la şcoală? mă întrebă Sandro.

— Nu, mă duc acasă.

M-a prins în braţe şi m-a strâns cu putere.

— Să te distrezi! Şi să te întorci în mare formă.

— Poţi să fii sigur.

A venit apoi rândul lui Bertille.

— Nu putem avea aceeaşi părere chiar

întotdeauna.

Asta-i clar…

— Am înţeles foarte limpede, în ultima vreme, că ai o problemă cu Aymeric. Ce nu pricep eu e de ce ai aşteptat atâta până să-mi spui despre reţinerile tale…

— Fiindcă eşti oarbă şi surdă de cum vine vorba despre el… Ai grijă de tine! E foarte bine să mai schimbi aerul, schimbă-l cât vrei. Şcoala o să te-aştepte.

Am strâns-o în braţe şi am pupat-o.

— Te sun cât de curând.

— Aşa să faci.

Au plecat amândoi înapoi la şcoală, înapoi la elevii lor. Iar eu le-am făcut loc, bucuroasă.

* * *

Ştiam că nu procedam înţelept. Parcă încercam să-mi fac rău, punându-mi sănătatea în primejdie într-un mod cu totul nechibzuit, dar voiam nişte dovezi şi, mai ales, voiam să-l fac să sufere, să-mi distilez veninul. Prin urmare, după ce mi-am aranjat părul şi m-am machiat cu grijă, am tras pe mine rochia cu spatele gol, mi-am înşfăcat sandalele cu toc şi-am înghiţit doza maximă de calmante. Apoi, fără a mă ajuta de cârje, am trântit uşa apartamentului în urma mea, desculţă, dar cu atela montată, ca să-mi menajez cât de cât glezna. Am coborât cu prudenţă scara şi, şontâc-şontâc, m-am dus la taxi.

Nu mi-am scos atela decât în faţa

restaurantului; am ascuns-o în poşeta imensă pe care mi-o luasem şi mi-am prins cataramele la sandale, deşi ştiam cât era de periculos. La primul pas, am scăpat un geamăt de durere. Furia şi hotărârea m-au ajutat să-l fac şi pe-al doilea. Chelnerul nostru mi-a ieşit în întâmpinare:

— Vă simţiţi mult mai bine, excelent! Şi, n-o să vă vină să credeţi, dar am o surpriză pentru dumneavoastră!

— Despre ce-i vorba?

— E aici, vă aşteaptă.

Câteva clipe, am rămas blocată. El să ajungă mai devreme? Asta nu i se întâmpla niciodată. M-am dezmeticit însă rapid, ştiind că de la masa noastră mă putea vedea.

— Mulţumesc! O să mă duc la el, nu-i nevoie să mă însoţiţi.

Am pornit-o, zâmbitoare, în direcţia alcovului nostru, adunându-mi toate forţele ca să merg cât mai normal cu putinţă, lucru care se dovedea mult mai dificil decât mi-aş fi imaginat. Totuşi, am reuşit. Mă simţeam însă ca o caraghioasă. Decăzusem rău de tot, nu-mi mai respectam nici propriul corp. De ce făcusem oare aşa o tâmpenie? Am surprins privirea pătrunzătoare a lui Aymeric. Mi s-a părut că era în ea o lucire de dorinţă. Când m-am apropiat, s-a ridicat, a verificat dacă nu era prin preajmă cineva care să-l cunoască şi a făcut doi paşi spre mine. Când trupurile noastre au ajuns unul lângă celălalt, s-a aplecat şi şi-a lipit uşor buzele de gâtul meu. N-am putut să nu mă agăţ câteva clipe de el. Slăbiciunea mea m-a usturat

imediat. Brusc, mi-a venit să plâng şi m-am desprins de el ca să mă aşez. Glezna mea putea în sfârşit să se odihnească.

— Ce-i cu tine, Hortense? murmură el, îngrijorat.

— Nimic, i-am răspuns eu cu nasu-n meniu. Mi-a fost dor de tine, asta-i tot.

Îi simţeam privirea inchizitorială.

— Te-ai descurcat excelent cu ieşitul din casă, parcă ai fi tu cea dintotdeauna. Arăţi mult mai bine, e incredibil! Acum două săptămâni, nu puteai deloc să mergi!

Credea că jucăria lui îşi reîncărcase bateriile. Dar nu, se înşela, nu eram deloc mai bine şi aş fi preferat mai degrabă să mă certe, spunându-mi că nu trebuia să-mi pun sănătatea în pericol pentru el. Dar nici nu-i trecea prin minte aşa ceva. Trebuia să fiu indestructibilă, frumoasă, senzuală, oricând la dispoziţia lui. Ţinând să-mi joc până la capăt rolul pe care mi-l propusesem pentru acea seară, i-am aruncat cel mai fermecător zâmbet de care eram în stare.

— Ar trebui să te ascult mai des. Ai întotdeauna dreptate.

A râs, satisfăcut. Aymeric mă devora din priviri şi nu s-a oprit nici când chelnerul a venit să ne ia comanda.

Mă dorea, aş fi putut crede că puterea mea asupra lui era intactă. Posesivitatea cu care-mi mângâia mâna era plină de senzualitate, şi totuşi, când şi când, privirea i se adumbrea, de parcă s-ar fi gândit în altă parte. Mă speria. Oare ce avea să-

mi spună? Mi-a zâmbit, stânjenit.

— Voiam… Voiam să mă scuz pentru data trecută, chiar am avut multă treabă.

A clătinat din cap, aparent mâhnit, şi a continuat:

— Mă scoate din minţi treaba asta, crede-mă… Îmi pare rău, dar n-o să ne putem vedea în următoarele zece zile. Săptămâna viitoare sunt plecat în delegaţie, după aceea e weekendul de Paşte, iar luni e zi liberă…

Ah, *zilele libere*, *amantele sunt lăsate să se odihnească*…

— Nicio problemă, n-am nimic să-ţi reproşez.

Stupefiat, a încruntat din sprâncene. Nu se aştepta la o asemenea reacţie.

— De fapt, pică la fix, i-am spus eu, pe un ton voit detaşat.

— De ce?

— O să mă duc pentru o vreme la Conac.

Mi-a dat drumul la mână şi s-a lăsat pe spătarul banchetei.

— O să stai mult acolo?

În vocea lui se simţea o uşoară panică.

— Nu ştiu, o să văd… Nu mai pot să stau închisă între patru pereţi şi să nu fac nimic. O să mă simt mai bine acolo, până mă refac.

S-a albit la faţă, îl făceam să sufere. Exact ce voiam. Să-l înfierbânt cu toate mijloacele mele de seducţie, după care să-i trag preşul de sub picioare.

— Până te refaci? Te gândeşti să stai poate chiar două luni?

— Da! O să fie perfect, o să pot profita de timpul liber.

S-a sprijinit cu coatele pe masă şi şi-a prins capul între mâini.

— Când ţi-a venit ideea asta? întrebă el dintr-o suflare.

— Azi-dimineaţă.

Sosirea mâncărurilor comandate ne-a întrerupt. Aymeric s-a îndreptat de spate, cu o figură opacă, şi a luat o gură de vin.

— Ai dreptate să pleci, îmi strecură el după câteva înghiţituri, uitându-se ţintă în ochii mei. Trebuie să mă ocup ceva mai serios de muncă şi de toate celelalte... Le-am cam neglijat în ultima vreme.

Sfârşitul cinei s-a petrecut în tăcere, fiecare fiind frământat de gânduri care nu păreau a fi prea pozitive. El suferea, eu jubilam văzându-l că suferă. Pe de altă parte, ca răzbunare parcă, el îmi pomenea de *toate celelalte*, ştiind precis că nu exista ceva mai rău pentru mine. De ce ne chinuiam oare unul pe celălalt? Ce rost avea, la urma urmelor?

Ceva mai târziu, când parca în dreptul clădirii unde locuiam, am schimbat doar câteva banalităţi. Apoi a oprit motorul, era momentul adevărului.

— Te grăbeşti să ajungi acasă sau urci?

Drept răspuns, a deschis portiera din dreptul său. Eram vinovată, într-adevăr, pentru toată acea seară, dar povestea noastră devenea una murdară, urâtă. Când am ajuns la prima treaptă a scării, mi-am scos sandalele, glezna mă durea îngrozitor. Era

o durere pe care nu mai puteam s-o ascund. Aymeric m-a prins de mijloc.

— Sprijină-te de mine!

*

După ce am închis în urma noastră uşa apartamentului, n-am aprins lumina. El s-a lipit de spatele meu şi m-a strâns cu putere, afundându-şi faţa în scobitura dintre umărul meu şi gât. I-am cuprins şi eu braţele încleştate în juru-mi ca un corset.

— Când pleci? murmură el.

— Mâine-dimineaţă, i-am răspuns eu la fel de încet.

Aşa mi-a venit. Trebuia să plec, să plec cât mai repede. M-a strâns şi mai tare, aproape că mă durea. Şi-a lipit buzele de ceafa mea, m-a muşcat uşor, am gemut. Îl cunoşteam suficient de bine ca să-mi dau seama că încerca să-mi aţâţe dorinţa pentru a mă face să mă răzgândesc. M-a întors cu faţa spre el şi mi-a prins faţa între mâini.

— Să nu uiţi că te iubesc.

Prin declaraţia aceea îmi cerea, de fapt, să rămân, să fiu în continuare la dispoziţia lui. Dar n-aveam de gând să-i cedez. Fiindcă ştiam că aveam toate motivele să plec. Era o chestiune de supravieţuire. L-am atras înspre pat, sărutându-l cu toată puterea emoţiilor mele contradictorii; voiam să-l alung şi, totuşi, aşteptam să mă iubească. M-a dezbrăcat fără grabă, adulmecându-mi trupul, ştia atât de bine cum să aprindă în mine dorinţa. A

făcut dragoste cu mine vrând parcă să mă marcheze, să nu-l pot uita, să-l păstrez impregnat pentru totdeauna în propria-mi carne. Ştia cum să-mi strunească trupul şi plăcerea, cu care, în acea seară, se juca, de care uza şi abuza după pofta inimii. Îmi arăta întreaga sa putere asupra făpturii şi a simţurilor mele. Iar asta mă scotea din minţi, mă umplea de dezgust faţă de mine însămi; eram slabă. Abdicam, sperând în sinceritatea dragostei lui.

*

În camera scufundată în întuneric, mă studia cu o privire tristă.

— La ce te gândeşti? am şoptit eu.

— O să-mi fie dor de tine…

Credea ce spunea, o simţeam.

— Şi mie de tine, dar în ultima vreme eşti atât de ocupat şi de preocupat, că nici n-ai avea timp de mine.

— Ce prostii spui… Nu suport să te ştiu departe de mine.

Mi-a ciugulit de câteva ori buzele cu buzele lui, apoi m-a sărutat cu adevărat – un sărut răvăşitor.

— Trebuie să fug.

S-a desprins de mine şi s-a dus la baie. Îmi venea să plâng, simţeam nevoia să trag nişte haine pe mine, goliciunea mea mă deranja, îmi dădea senzaţia că nu eram pentru el decât un corp. M-am băgat până la urmă sub plapumă şi m-am înfăşurat cu ea. Curajul mi se clătina, începeam

să am îndoieli. Ce-avea să aducă această despărţire pe care eu mi-o doream atâta? Nu fusesem oare suficient de aberantă în ultimele zile? Dacă era să fiu cinstită, în ultimele ore chiar mă iubise, îmi dăduse din nou senzaţia că merita să trăiesc pentru el, încă mai tremuram după orgasmul pe care-l avusesem. Nu cumva inventam tot felul de probleme acolo unde nu exista niciuna? Oare ciopleam chiar eu ciomagul cu care aveam să fiu bătută? Pe de altă parte, în seara aceea interpretasem rolul celei care voia el să fiu, iar el îmi vorbise de *toate celelalte* pe care le neglija. Sigur, îmi spusese asta ca să mă rănească, dar nu era oare aici şi un sâmbure de adevăr? De unde grija asta subită pentru nevastă şi familie? Se întâmpla oare ceva în viaţa lui, ceva ce-mi ascundea? I-am simţit mâna pe obrazul meu, am ridicat privirea. Se lăsase pe vine lângă pat şi-mi zâmbea. De pe chipul său părea să fi dispărut orice urmă de tristeţe. Mi s-a făcut rău, aş fi vrut să-l văd chinuit de suferinţă.

— Ai dreptate cu plecatul, Hortense, chiar ţi-ar prinde bine. Să mi te întorci refăcută! Ca să fie iar ca înainte… înainte de accidentare!

Te înşeli. *Nimic nu va mai fi ca înainte*. *Nu-ţi dai seama*, *dar tocmai ai înfipt cuţitul până la plasele*.

— O să-ncerc, am murmurat eu.

S-a aplecat spre mine, iar eu mi-am petrecut braţele după gâtul lui. M-am strâns la pieptul său o ultimă oară.

— Te iubesc, Aymeric. O să-mi fie greu fără

tine.

Cedam lamentabil, însă nu-l puteam lăsa să plece fără să i-o spun.

— Nu pot să-ţi promit nimic, dar o să-ncerc să trec şi eu pe-acolo să te văd.

— Bine, am şoptit eu.

Am slăbit puţin strânsoarea, el şi-a lipit fruntea de a mea şi m-a sărutat uşor pe gură. Apoi i-am dat drumul de tot.

— Noapte bună!

S-a îndepărtat încet de pat, fără a-şi lua privirea de la mine. Apoi mi-a zâmbit şi s-a răsucit pe călcâie. Înainte de a se face nevăzut, mi-a mai aruncat o privire peste umăr.

— O să te sun.

A închis uşa fără niciun zgomot.

7

— Poţi să opreşti aici? am întrebat-o eu pe Cathie când a intrat cu maşina pe drumeagul ce ducea la Conac.

— De ce?

— Vreau să fac ultima porţiune de drum pe jos.

— Nu eşti în toate minţile!

— Ai încredere în mine, o să-mi prindă bine.

A oftat resemnată şi a oprit motorul.

— Mulţumesc.

Mi-am verificat atela şi-am pornit-o. După câţiva paşi, mi-am ridicat faţa spre cer, cu ochii închişi. Am tras adânc aer în piept. Parfumul naturii, cu aromele sale de pin, de cimbru sălbatic

şi de lavandă, mi-a insuflat oxigenul care-mi lipsea de atâta vreme. Respiram mult mai bine. Pe buze mi-a înflorit un zâmbet. Poarta mare din fier forjat se înălţa în faţa mea: am eliberat-o de lacătul cu care era încuiată. Am deschis porţile raiului. Scârţâitul lor mi-a amintit de tata şi de grija lui obsesivă de a le unge cu ulei. Le-am deschis larg, din reflex.

Fără a mai da gleznei nicio atenţie, am pornit-o pe aleea mărginită de chiparoşi, după care am tăiat-o prin grădină. Înaintam cu greu prin iarba înaltă, primăvara îşi făcuse din plin datoria, terenul era aproape o pârloagă, cu câţiva maci ici-colo. Pomii erau perfect sănătoşi, frigul de peste iarnă le făcuse bine, migdalii înfloriseră, măslinii păreau mai în formă ca oricând, cu rădăcinile lor viguroase înfipte bine în pământ. Luberonul, muntișorul ăsta care era centrul universului meu, se înălţa în faţă, dincolo de casă. Departe de a ne strivi, apropierea lui ne proteja, ne liniştea prin blândeţea formelor sale ce păreau de-a dreptul voluptuoase. Îmi plăcea la nebunie să-l privesc pe înserat, în lumina apusului; portocaliul roşcat în care se colora atunci îi dădea parcă şi mai multă blândeţe. Îţi venea să-l mângâi ca pe un trup delicat. M-am plesnit peste coapsă, brusc enervată pe piciorul meu care nu-mi dădea voie să alerg prin grădină. După aceea, mi-a venit să şi râd de mine: dacă n-aş fi căzut, dacă n-aş fi fost arestată la domiciliu şi n-aş fi simţit nevoia să fug de Aymeric şi de iubirea lui absentă, nici c-aş fi ajuns acolo. Măslinul alor mei mă chema, i-am îmbrăţişat în gând şi le-am promis că

o să vin a doua zi să-i văd. Acum era vremea să intru în casă.

Uşa de la intrare fusese întotdeauna capricioasă, a trebuit să mă împing în ea şi s-o zgâlţâi, dar a cedat rapid. Ştiam exact unde să-i trag un umăr ca să se deblocheze. Mirosul dinăuntru mi-a umplut nările: parfumul acela de casă de ţară, mirosul familiar de închis, mirosul acela liniştitor, care spune *nimic nu* s-*a clintit din loc*, *nimic nu* s-*a schimbat*, efluviul acela amintind de zilele fericite de odinioară, dar cu o uşoară tentă de foc de lemne, reminiscenţă a focurilor aprinse astă-iarnă, de Crăciun, alături de Cathie şi Mathieu. Am deschis obloanele de la ferestre, iar când am ieşit pe terasă, Cathie tocmai venea cu valijoara mea şi cu cârjele. I-am ieşit şchiopătând în întâmpinare şi le-am preluat.

— Mulţumesc, i-am zis eu, zâmbind în continuare.

M-a prins de cot şi m-a condus spre fotoliile lătăreţe de pe terasă. M-am lăsat să cad într-unul dintre ele, spre marea uşurare a gleznei mele, iar Cathie s-a aşezat lângă mine, pe braţul fotoliului.

— Cum e? mă întrebă ea, sprijinindu-şi capul de al meu.

— Deja mă simt mai bine, nici nu-ţi imaginezi.

— Am greşit. Mersul pe jos nu pare să-ţi fi făcut rău. Ba chiar aş zice că acum mergi ceva mai bine decât când ai coborât din tren.

Avea dreptate; nu prea eram în formă când ne întâlniserăm. Două ore şi jumătate, în TGV-ul[2] ăla,

2 TCV - Train à grande vitesse (tren de mare viteză). (N. tr.)

nu făcusem decât să zac, fără a reuşi să adorm, deşi peste noapte nu închisesem niciun ochi, fiind mult prea ocupată să plâng.

— Când te duci după Mathieu şi Max?

— Acum, imediat, dar tu eşti sigură că ai chef de noi în seara asta?

— Nu vreau să vă schimbaţi obiceiurile din cauza mea.

Şi-apoi, dragă Cathie, n-am mai petrecut un weekend împreună de nu ştiu când.

— Asta cam aşa-i.

M-a sărutat matern pe creştet şi s-a ridicat. Se uita la mine cu o privire blândă şi învăluitoare, care-mi umplea inima de bucurie.

— Te las să-ţi tragi sufletul, îmi zise ea. O să-mi povesteşti când o să-ţi vină.

Replica ei m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Da, fii liniştită, n-o să ai de aşteptat prea mult.

— Gata, am şters-o!

Am stat până când maşina ei nu s-a mai văzut, apoi am intrat în casă. De fiecare dată când mă întorceam aici, Conacul mi se părea mai mare decât îl ţineam eu minte. Parcă ar fi crescut odată cu mine, dar mult mai solid. Am deschis larg uşile cu geam de la salon şi de la sufragerie. Am lăsat să intre lumina în bucătărie, mama o vrusese rustică, niciodată nu cedase cântecului de sirenă al modernităţii, iar asta era valabil în cazul tuturor încăperilor. Aşa era Conacul. Totul era din lemn, patinat, desperecheat. Pe canapele şi fotolii erau macaturi şi perne în culori pastelate, calde, la fel

ca ale perdelelor de la ferestre. Am urcat apoi la etaj, unde se aflau camerele de oaspeţi.

Maică-mea şi taică-meu, cu mult înainte să am eu vreun cuvânt de spus, se hotărâseră să transforme o parte din casă în pensiune. Cum era şi logic, eu preluasem ştafeta. Aici am deschis doar obloanele şi nu m-am oprit decât în camera în care aveau să stea în weekend Cathie şi băieţii săi, fiindcă voiam să fie totul pregătit când ajungeau ei. Am scos din dulap lenjeria rezervată acelei încăperi şi am aranjat patul cel mare, apoi pe cel mic. După aceea am coborât la parter şi mi-am făcut curaj.

Ca să intru în camera *alor mei*.

M-am dus la fereastră şi am deschis-o, după care m-am întors şi m-am uitat la cuibul acela al lor. Nimic nu se clintise din loc de la plecarea lor dintre cei vii. De fiecare dată când veneam, făceam curat şi schimbam cearşafurile, folosind numai dintre preferatele mamei. Nimeni în afară de mine nu avea voie să se ocupe de acel loc şi nimeni nu dormea acolo. Mi-am trecut palma de-a lungul comodei, lăsând o urmă în praf. Am contemplat una după alta fotografiile înrămate, unde eram toţi trei, fericiţi. Una dintre ele mi-a reţinut atenţia în mod deosebit. Era imaginea iubirii adevărate, o iubire atât de puternică, încât moartea n-o putea distruge, o iubire care învinsese toate obstacolele, care le trăise pe toate, şi bune, şi rele. Oare ce gândeau ei despre fiica lor, care trăia o poveste de dragoste cu un bărbat care nu voia decât lucrurile bune, când era cu ea, fiindcă şi bune, şi rele avea deja în cealaltă viaţă a lui?

Probabil că-i întristam, dar nu mă judecau – sau, mai bine zis, nu m-ar fi judecat. Pentru ei, dragostea nu era ceva care să fie judecat, era ceva care se trăia, cu condiţia să fie sinceră. Nu fusese nevoie de prea mult timp pentru ca Aymeric să-mi întunece bucuria reîntâlnirii cu Conacul... Am mângâiat cuvertura brodată de pe pat şi am ieşit din încăpere. De cum am trecut pragul camerei mele, m-am simţit ceva mai bine. M-am lăsat absorbită de priveliştea de-afară, căci fereastra mea dădea înspre terenul cu măslini şi lavandă. Deşi pe înserat se făcea cam răcoare, am lăsat totul deschis şi m-am apucat să-mi aranjez patul. De când mă ştiam, acolo dormisem perfect, aşa că abia m-am abţinut să nu mă culc imediat.

Un claxon puternic m-a smuls din gânduri. Am ieşit şchiopătând până-n grădină, micuţa familie debarca în formaţie completă.

— Năşică! strigă Max.

Am întins braţele spre el râzând. El a venit la mine în fugă şi, dintr-un salt, mi s-a agăţat de picioare. M-am strâmbat de durere, realizând că întinsesem cam mult coarda de când coborâsem din tren.

— Ce mai faci, drăguţule?

— Bine.

— Max, las-o pe Hortense, trebuie luată cu binişorul, a făcut buba la picior, îi zise maică-sa venind lângă noi.

I-am făcut semn lui Cathie că totul era în regulă. Amuzată, a ridicat ochii spre cer. Mathieu a apărut şi el, încărcat de bagaje, de parcă s-ar fi

mutat. S-a oprit în dreptul meu, iar eu i-am dat un pupic pe obraz.

— Îmi dai voie mai întâi să duc înăuntru tot calabalâcul ăsta, ca să te pot şi eu îmbrăţişa cum trebuie?

— Te rog, simte-te ca acasă.

L-am auzit bodogănind din cauza „catrafuselor” pe care nevastă-sa îl obligase să le care.

— Păi, altfel, fiu-tu cu ce şi-ar omorî timpul şi noi ce-am mânca, dragule? îl luă ea peste picior.

Mathieu a dat drumul râsului lui gâlgâit şi molipsitor. Apoi s-a întors la noi şi m-a luat în braţe. Era o namilă de om, morocănos la prima vedere, dar în realitate un ditamai ursul de pluş, pe cât de mătăhălos, pe atât de sentimental.

— Aşa deci, te-ai întors la origini! Dacă vrei să te refaci, nimic nu-i mai bun ca o raită pe la casa părintească.

M-a pupat apăsat, de trei ori, cum se face în Sud, apoi m-a lăsat jos.

— Bun, Max, tu vii cu mine! Voi, fetelor, puneţi-vă ceva mai gros pe voi, iar noi, bărbaţii, ne ocupăm de cină şi de apetitive!

L-a cocoţat pe băiat pe umerii săi şi a dispărut în casă.

— Hai să stai jos şi să-ţi ţii glezna la aer, îmi zise Cathie. Nu ştiam că sunt opţionale cârjele…

Am râs amândouă de blânda ei dojană.

*

Priviserăm lăsarea întunericului sorbind când şi când dintr-un vin local roşu, tare, impregnat de soare. Max dormea dus. Mathieu şi Cathie îmi povesteau ce s-a mai întâmplat prin sat, ce mai făceau vecinii sau foştii noştri prieteni. Toată acea lume mi se părea apropiată, ca şi cum, în ciuda distanţei din prezent, făcea încă parte din mine. Acaparată de viaţa mea pariziană, aveam tendinţa s-o uit, dar de cum mă întorceam acolo, eram imediat chemată la ordine, spre binele meu şi spre marea mea bucurie. Mathieu şi Cathie au început apoi să mă cocoloşească – văzându-mă îngheţată sloi, m-au învelit cu o pătură. Când eram la Conac, mi-era foarte greu să-mi imaginez viaţa între patru pereţi. Prin urmare, mi se părea o chestie destul de aiurea să spun „haideţi înăuntru”, chiar dacă simţeam că îngheţ. Ei însă, deşi obişnuiţi cu temperaturile blânde din zonă, erau rezistenţi la orice tip de vreme, făcând faţă la fel de bine şi frigului, şi căldurii. Parcă şi-ar fi putut regla corpul în funcţie de condiţiile meteo.

— Cât o să stai? mă întrebă Mathieu.

— Păi…

— Las-o, omule, în pace, că abia a ajuns! îl întrerupse nevastă-sa.

— Vreau doar să ştiu câte seri o să mai băgăm aşa, pe-afară!

— Dacă simţi nevoia să stai între patru pereţi, îţi dau cheile apartamentului meu de la Paris, i-am replicat eu râzând.

— Mai bine mor! Cum poţi trăi în colivia aia?

Mathieu se născuse aici şi aici avea să fie

îngropat.

În pământul acestei câmpii. Era literă de lege. Fugea de oraş, de lume, de tot ce putea semăna a aglomeraţie. Ar fi putut trăi într-o cabană din adâncul pădurilor canadiene, avea toate caracteristicile unui negustor de blănuri de sălbăticiuni, fiind el însuşi un pic sălbatic. Chiar şi oamenii din zonă, care îl cunoşteau totuşi, se temeau un pic de el, mai ales când era în toane proaste! El prefera compania copacilor, chiar şi când îi făcea surcele. Cathie se îndrăgostise de el în liceu, „până peste cap”, vorba ei de-atunci. Câte ore nu stătusem lângă ea în timp ce-l sorbea din ochi suspinând, din celălalt capăt al curţii, fără a îndrăzni să se apropie de el! După care se îmblânziseră unul pe celălalt – ea, frumoasa şi delicata dansatoare de balet clasic, el, viitorul tăietor de lemne înnebunit după albine.

— Nu, serios acuma, reluă el. Rămâi aici peste vară sau te duci înapoi curând?

— O să mă duc eu şi înapoi, la un moment dat. Dar deocamdată n-are nimeni nevoie de mine la Paris…

Cathie se încruntă.

— Ce categorică eşti! şopti ea.

Păzea, *începe dansul*.

— Tocmai am mai angajat pe cineva, şcoala o să-şi mărească de-acum capacitatea.

— Şi…

Știam foarte bine unde bătea Cathie. *Hai*, *Hortense*, *spune-le*!

— Aymeric… cum să zic…

Mathieu scoase un mormăit, parcă era fratele mai mare pregătit oricând să mă apere. Niciodată nu zisese ceva despre Aymeric, dar era clar că nu veneau de pe aceeaşi planetă. Cât despre Cathie, ea se abţinea.

— Sunt multe lucruri de limpezit în privinţa lui şi...

Erau curioşi, fără a fi indiscreţi, aşa că m-am hotărât să le spun adevărul, un adevăr uşor îndulcit, pentru început:

— Vreau să stau ceva mai departe de el, am nevoie de un pic de distanţă. Entorsa asta e un pretext perfect! am conchis eu, prefăcându-mă veselă şi împăcată.

— Cât o să mai aştepţi? se îngrijoră Cathie, cu o voce blajină, lipsită de orice urmă de agresivitate.

Mi-am luat paharul de vin şi am băut o gură, captivată brusc de noaptea întunecată.

— A fost o idee bună să vii aici, îmi zise Mathieu după câteva minute de tăcere. În weekendul ăsta o să facem o mică inspecţie prin grădină şi prin casă.

Ştia destule cât să-şi facă o părere, nemaipunând la socoteală că genul ăsta de discuţie îl stânjenea. Aşa încât, pentru el, cea mai bună soluţie era să se întoarcă la ceea ce-i plăcea. El se ocupa, peste an, de întreţinerea întregului domeniu. Începuse s-o facă de pe vremea când încă mai trăiau mama şi tata, în urma unei înţelegeri. Când taică-meu se simţise prea bătrân ca să se mai ocupe de toate, îi propusese lui

Mathieu să preia el această sarcină, în schimbul dreptului de a se folosi după bunul plac de teren şi de o dependinţă. Mathieu acceptase bucuros propunerea, el şi Cathie neavând cum să cumpere ceva mai mare decât căsuţa lor de ţară. Şi-n plus, chiar dacă stătea toată ziua pe-afară, tot nu se sătura. Singurul moment când probabil că a regretat acea înţelegere a fost ziua când ai mei au murit: el a fost cel care i-a găsit în pat, adormiţi pentru vecie. N-am discutat niciodată despre lucrurile astea, dar din acea zi am devenit şi mai apropiaţi, prietenia noastră transformându-se într-o relaţie ca-ntre fraţi.

— Totu-i OK?

— Da, chestiile obişnuite, nimic altceva, stai liniştit, ţi-aş fi zis dacă era ceva!

În momentul acela m-a apucat o criză irepresibilă de căscaturi. Oboseala mă îngenunchea.

— Gata, mergem la culcare, decretă Cathie.

Peste câteva minute, când soţul ei era deja sus, m-a strâns la pieptul ei.

— Somn uşor. Şi lasă, că le discutăm noi pe toate.

— Mulţumesc.

Mi-a dat apoi drumul şi a pornit-o spre etaj. Înainte ca silueta ei să se facă nevăzută, mi-a mai făcut un mic semn cu mâna. Am stins luminile şi m-am dus în camera mea. Mi-am scos trusa de toaletă din valiza pe care o lăsasem într-un colţ. Aveam aici o întreagă garderobă, aşa că de la Paris plecam întotdeauna doar cu strictul necesar,

schimbându-mi parcă pielea după locul în care trăiam. Când m-am băgat sub plapumă, am oftat de bine ce era. Ce bine că eram acolo, în patul meu, în camera mea! De parcă simplul fapt de-a fi acolo îmi lua o greutate de pe umeri. Aveam sentimentul că eram departe de toate, că plecasem din Paris de secole. Totul rămăsese undeva în depărtare, în mod ciudat, glezna mă chinuia mai puţin, ştiam că mă obişnuisem cu durerea, dar parcă şi ea scăzuse în intensitate. Sigur, era protejată cu atelă şi trecuseră deja două săptămâni de când se refăcea, dar şi eu, pe dinăuntru, mă simţeam mai bine, poate mai liniştită, mai în siguranţă de când eram aici, mai puţin chinuită de îndoieli. Cathie şi Mathieu aveau această putere de a linişti. Simplitatea lor, prezenţa lor afectuoasă mă ajutau să scap de încordare. Iar când le mărturisisem că situaţia cu Aymeric era ceva mai complicată mă simţisem chiar uşurată. Doar lor mă puteam confesa fără a mă teme de reacţii extreme. De fapt, exact de asta aveam nevoie: să ştiu că puteam vorbi fix când aveam chef şi că eram ascultată. Când pleoapele stăteau să mi se-nchidă, mi-am dat seama că-mi lăsasem telefonul în salon. De când coborâsem din tren nici nu mă mai uitasem la el! L-am lăsat unde era.

Weekendul s-a scurs printre râsete, citit de poveşti şi jocuri cu Max, bucătăreală şi sporovăit ca-ntre fete cu Cathie, plus turul grădinii şi al casei alături de Mathieu pentru a vedea cum mai stăteau lucrurile pe-acolo. Conacul nu se prezenta rău

deloc, chiar dacă trebuiau avute în vedere câteva lucrări de reîmprospătare, în următoarele luni. Acestea mai puteau aştepta până la încheierea sezonului, dar nu mai mult. Pentru evitarea oricărei degradări, câteva trebuiau musai făcute înainte de începerea iernii. Duminică dimineaţă, pe când îşi termina micul dejun, Mathieu m-a anunţat că era vremea să punem apă în piscină, iar eu n-am putut decât să fiu de acord cu el. Date fiind temperaturile mai mult decât plăcute, chiar ne puteam oferi o bălăceală în zilele următoare. Aşa că Mathieu şi-a luat fiul cu el şi s-a pus pe treabă. Când am văzut-o pe Cathie cum îi urmărea cu privirea pe băieţii ei iubiţi, m-am emoţionat până-n adâncul inimii. La un moment dat, s-a întors spre mine, cu un surâs timid pe buze.

— Ce-i?

— Am văzut că n-ai îndrăznit să intri până acum în sala de dans.

— Măi, să fie! Ce tare eşti! i-am spus eu râzând.

Frustrarea de a n-o putea utiliza mă înfrâna, de-aia amânasem acel moment. *Teama de a nu suferi prea tare*...

— Vrei s-o deschidem împreună? Pot să vin cu tine...

Propunerea ei m-a scăpat de povară. Singură, mi-ar fi fost imposibil să înfrunt amintirile legate de acel loc.

— Oh, da, ar fi super!

Câte ore petrecuserăm oare acolo amândouă, antrenându-ne? Adunate, însemnau luni întregi, şi

asta fără a le pune la socoteală pe cele când ne duceam acolo doar ca să ne defulăm!

— Stai să iau cheia.

Mi-au trebuit mai puţin de cinci minute să ajung în sufragerie şi s-o înşfac din bufet. Când m-am întors, Cathie m-a măsurat cu o figură ciudată:

— Auzi, tu nu trebuia să faci nişte şedinţe de kinetoterapie?

— Ups…

Am rânjit, jenată. Ea a făcut ochii mari, la fel de mari ca atunci când fiul ei făcea vreo prostie.

— Ce-i cu tine? Nu te-ai dus să le faci?

— Am fost o dată şi după aia m-am oprit…

— De ce? Ai înnebunit? Ce-i în capul tău? Ei, lasă, că nu scapi tu aşa uşor… Mâine, ca să ştii, ai programare.

— Pot să mă descurc şi singură, nu crezi?

— Da’ ce, eşti kinetoterapeut? Nu! Deci faci cum zic eu, punct! Dacă trebuie, merg cu tine.

— Nu, cred că pot să conduc şi eu, doar să nu fie prea departe.

— Bun, s-a aranjat! Acum, hai la sală!

M-a luat de braţ şi am pornit-o amândouă de-a lungul casei. Pe drum, mi-am lipit obrazul de umărul ei, zâmbind, cu inima într-adevăr uşoară pentru prima dată după atâtea săptămâni, poate chiar luni.

— Îţi mulţumesc, draga mea Cathie, îţi mulţumesc că te ocupi de mine, i-am zis eu în şoaptă.

— Ceva îmi spune că sunt prima care o face.

Am strâns-o mai tare de braţ. Eram în faţa sălii

„mele” de dans. Am stat un timp pe loc, după care am intrat.

Tata restaurase şi reamenajase o dependinţă veche şi dărăpănată, unde pusese să fie instalate nişte ferestre imense, dar având grijă să păstreze glicina bătrână de o sută de ani, care făcea umbră şi răcoare în miezul verii. Voia un spaţiu unic, în care să dansezi cu natura sub ochi, dar fără să suferi de căldură. Un an întreg se chinuise tata cu renovarea interiorului. Rezultatul era fantastic. Cum aş fi putut uita mândria lui când m-a poftit să intru pentru prima dată acolo…? Aveam cincisprezece ani, iar taică-meu îmi punea la picioare visul vieţii mele şi admiraţia sa. Impresionată peste poate de toată munca lui şi de frumuseţea sălii, ţinusem să dansez pentru el. Mama era şi ea de faţă, bineînţeles. Alesesem ca muzică o piesă pentru clarinet, deşi nu eram obişnuită să dansez pe genul acela de compoziţii. Clarinetul era însă pasiunea lui. Aşa că improvizasem. Era modul meu de a-i spune *mulţumesc* şi, mai ales, *te iubesc*. Înţelesesem în acea clipă cât de privilegiată fusesem să am parte de o asemenea copilărie şi de o asemenea adolescenţă, şi cât de răsfăţată eram de ai mei. În timpul dansului, nu mă putusem abţine să nu-i observ pe furiş: mama stătea încleştată de braţul lui taică-meu, în timp ce pe frumosu-i chip îi curgeau lacrimi de bucurie; el, cu ochii sclipind, o strângea, la rândul lui, de umăr. Dumnezeule, ce-i mai sclipeau ochii… Iubirea lor se scurgea parcă în mine. Când piesa se încheiase, fugisem la tata şi

mă prinsesem de gâtul lui, strângându-l cu toată acea energie care-mi făcea inima să vibreze. Şi-i şoptisem: „Tată, tăticul meu drag”.

*

De aceea, când am trecut pragul sălii, cu Cathie ţinându-mă în continuare de mână, şi am văzut-o îmbătrânită, cu pereţii împânziţi de crăpături şi coşcoviţi din loc în loc, am avut o strângere de inimă. Taică-meu avusese grijă de ea până-n ultimul moment. Ultima pensulă cu vopsea o dăduse în iarna de dinaintea dispariţiei lor. Din motive de economie, sala nu era încălzită peste iarnă; rezultatul, umiditatea intrase în pereţi. Păianjenii se cuibăriseră prin toate colţurile, pânzele lor uriaşe zebrau fiecare fereastră, mirosul de praf te asfixia, dar nu praf din ăla subţire, ci praf al delăsării şi părăsirii. M-am desprins încetişor de Cathie şi am făcut câţiva paşi, inspectând cu atenţie fiecare centimetru pătrat. În oglinda mare de pe perete, în ciuda mizeriei care o acoperea, m-am văzut pentru prima dată cu atela, duşmana mea cea mai bună, iar şocul a fost pe măsura imaginii jalnice pe care o descopeream. Şortul şi puloverul vechi şi lălâu atârnau pe mine ca nişte trenţe. Bineînţeles, aveam o culoare cadaverică, dar şi corpul, corpul meu de care eram atât de mândră, arăta tot aşa, alb ca varul, slăbit, golit de orice vitalitate, de orice lumină. Sala de dans se dovedea a fi la fel de părăginită ca şi mine. Niciuna dintre noi nu era mai brează. Mi-am trecut mâna

de-a lungul barei, ultim vestigiu al unor vremuri când toate mergeau bine; am simţit-o solidă, gata să suporte mişcările de elongaţie, orele lungi de antrenament, aşa că m-am prins de ea, convinsă că o să-mi dea un pic de energie. N-aveam de gând să mă las doborâtă.

— E ceva de muncă…

— Mathieu nu calcă pe-aici, zice că e domeniul tău.

— Ei! Nu-i un reproş. O să găsesc eu o soluţie…

A venit lângă mine, postându-se în spatele meu.

— Nu te-am întrebat fiindcă mi se părea de la sine înţeles, dar… ia limpezeşte-mă, vara asta nu se mai fac stagii de pregătire?

— Nu… E una dintre schimbările din noua formulă de funcţionare a şcolii. O să ne mărim capacitatea şi o să procedăm mai profi, se pare că n-avem încotro…

A lăsat să treacă vreo câteva secunde de tăcere, vorbele mele n-o prea convingeau, apoi însă a continuat:

— Ia şi tu partea bună a lucrurilor, ai timp să-ţi pui din nou sala la punct!

— Aşa e.

Nu voiam să mă las copleşită nici de tristeţe, nici de griji, aşa că m-am înviorat imediat:

— Bun, mai am de verificat o ultimă chestie!

M-am dus până la corpul de mobilă unde se afla instalaţia de sunet şi am băgat-o în priză. Apoi am cotrobăit câteva minute prin sertare până am dat de discul pe care-l căutam – amintire din anii

noştri de liceu, Whitney Houston, *I wanna dance with somebody* – şi m-am întors radioasă spre Cathie. Ea a clătinat energic din cap, în semn de: „Nici să n-aud!”

— Oh, ba da!

— Nu! Doar n-o să dansez fără tine!

Cathie nu mai dansa de vreo zece ani, de aceea, de câte ori ajungeam acolo, îmi făceam o datorie de onoare din a o pune să se mai mişte puţin.

— Haaaide! am implorat-o eu.

Şi-a încreţit nasul, cum făcea când cocea ceva, şi a venit mai aproape.

— Vrei să dansez?

— Da!

— Păi atunci, du-te la kinetoterapeut, repară-te complet şi după aia o să dansez şi eu cu tine.

Am izbucnit în râs.

— S-a făcut!

Ce fericire să iei prânzul la soare, acompaniat de cântecul încă timid al greierilor şi de râsetele copilăreşti ale lui Max! Şi totuşi, eram îngrijorată: dacă puneam cap la cap micile renovări care se impuneau, bugetul necesar avea să fie mai consistent decât îmi imaginasem. N-aveam atâţia bani, asta era clar. Trebuia să fac o triere, să mă ocup de urgenţe şi să las pentru mai târziu ce era mai puţin important, fiind conştientă în acelaşi timp că ce era mai puţin important anul ăsta avea să fie o urgenţă anul următor.

— Te gândeşti la cum arată sala de dans? mă întrebă Cathie, care simţise probabil că-mi stătea

ceva pe suflet.

— Chestia e că... toate lucrările alea o să mă coste o grămadă.

— Pun şi eu umărul, se oferi Mathieu.

— Mersi, eşti drăguţ, dar deja te ocupi de toate celelalte, iar în următoarele luni o să aveţi amândoi de muncă până peste cap.

Pentru ei, primăvara şi vara erau o perioadă de activitate intensă, ca să nu zic de hiperactivitate. Mathieu o ţinea una-ntruna cu defrişările – pe lângă faptul că ne aflam într-o zonă cu risc de incendii, mai avea de-a face şi cu proprietarii de case de vacanţă care se hotărau în ultimul moment să mai doboare nişte copaci. Cât despre Cathie, ea trebuia să adune mierea din stupi şi să profite de valul de turişti ca să vândă cât mai mult din ea, ocupându-se în acelaşi timp şi de Max. Dimineaţa se ducea cu mierea la piaţă, iar după-amiaza îşi deschidea micuţa prăvălie din sat. Aşa că nici nu se punea problema să le răpesc puţinul timp de odihnă care le rămânea. Iar dacă veneau la Conac, voiam s-o facă doar ca să stea ca şopârlele la soare şi să se bucure de piscină.

— Mă gândesc la o chestie, îmi zise Mathieu. Stai aici două luni?

— Da, de ce?

— O să fie vacanţa de Paşte, parizienii o să dea năvală încoace, iar după aia vin şi zilele de sărbătoare din mai. De ce să nu deschizi camerele de oaspeţi? Ai mai scoate ceva bănuţi.

Ideea lui nu era deloc rea, numai că...

— E cam târziu acuma.

— Întotdeauna sunt şi unii care se trezesc mai târziu, încearcă!

— Nu ştiu dacă-i bine, îl întrerupse sec Cathie. *Miroase a încins*…

— De ce? i-o întoarse bărbatu-său, derutat.

— Hortense a venit aici să se odihnească, gândeşte-te şi tu un pic.

— Ia nu te mai purta ca o cloşcă, las-o să respire! Aşa faci cu toată lumea!

— Dacă te deranjează, n-o să mă mai ocup deloc de tine, şi-o să vedem atunci!

Mathieu a început să bodogăne, iar eu abia mă abţineam să nu pufnesc în râs. Fără Cathie, ar fi fost pierdut, aşa că n-a mai zis nimic. Ea s-a întors apoi spre mine:

— Nu exagera, dacă vrei să poţi relua dansul cât mai repede.

— Ai dreptate, dar să fac nişte paturi, un pic de curăţenie şi câteva porţii pentru micul dejun nu cred să-mi consume prea multă energie, mai ales dacă în restul timpului stau cuminte.

În realitate, gândeam exact contrariul, având amintirea verilor de odinioară, care mă lăsau pur şi simplu extenuată.

— M-aş mira să mi se-nghesuie turiştii la poartă.

— Aşa-i, admise ea. Dar stai mai întâi să te vadă un kinetoterapeut şi după aia te hotărăşti. Aş fi şi eu mai liniştită…

— OK, aşa facem.

Puţin nedumerit că nu stârnise mai mult entuziasm cu ideea lui şi că se văzuse pus la colţ

de nevastă, Mathieu se ridică în picioare şi-şi clăti gura cu restul de rosé pe care-l mai avea în pahar.

— Nimic nu vă convine, zău aşa! Eu îi dau bătaie cu piscina, iar tu să pui în anunţ că e încălzită!

Când l-am văzut cum pleacă, călcând apăsat şi bombănind, ne-am relaxat amândouă şi-am izbucnit într-un râs nebun.

*

A doua zi, am ieşit de la şedinţa de reeducare cu formula magică ce avea să-mi permită primirea turiştilor la Conac. Cât aveam să stau aici, urma să merg la kinetoterapeut de două ori pe săptămână. Cam în jumătate de lună, aveam să pot scăpa definitiv de atelă. Terapeutul mă asigurase că n-a apărut nicio complicaţie. Mă liniştisem; fusesem de-a dreptul inconştientă să renunţ la ea ca să arăt frumos pentru Aymeric, durerile se înteţiseră, până la şedinţa asta de kinetoterapie fusesem aproape sigură că-mi înrăutăţisem situaţia. În schimb, primisem aceeaşi pedeapsă ca şi de la savantul nebun: interdicţia de a practica orice altă activitate în afară de mers. Fără alergat, fără mişcări solicitante, fără dans... dacă voiam să mai dansez vreodată. Nu-mi rămânea decât să fiu cuminte şi ascultătoare şi să mă hotărăsc odată dacă deschideam sau nu camerele de oaspeţi pentru următoarele săptămâni.

Mathieu pusese degetul pe rană. Ideea lui aprinsese în mine o flăcăruie care se aţâţa tot mai

tare de când primisem undă verde. Aveam să mă descurc de una singură. Şi chiar dacă relaţiile dintre proprietar şi clienţi sunt foarte superficiale, îmi prindea bine să mai văd nişte figuri noi. De când cu imobilizarea, mă chinuia senzaţia de inutilitate, aşa însă urma să am în sfârşit cu ce să-mi ocup timpul, şi încă pentru o cauză nobilă. Am ajuns în micuţa parcare şi mi-am descuiat maşina: bătrânul meu Fiat Panda turcoaz, cu tapiserie în carouri fucsia, căruia Mathieu îi montase bateria la sfârşitul weekendului. Îl cumpărasem la douăzeci şi cinci de ani, cu ultimele mele câştiguri din spectacole, ca să-l am aici şi să mă pot mişca după bunul plac, când veneam să-i văd pe ai mei. Niciodată nu părăsise Conacul. Sigur, nu puteam să-i cer prea multe – nu-mi asigura decât un minimum de siguranţă, iar o viteză mai mare de 70 km pe oră se putea dovedi periculoasă. Dar mă foloseam de el ca să merg la cumpărături sau ca să mă duc prin satele vecine, cele care nu erau prea departe. Niciodată, de exemplu, nu treceam de firul văii; când voiam să ajung pe partea sudică a Luberonului, trebuia să găsesc un suflet milostiv care să mă ducă sau care să-mi împrumute maşina.

*

Când am ajuns acasă era trecut de ora 19. Aveam să mă bucur de spectacolul asfinţitului. Am pus un pic de muzică – albumul *Love* & *Hate* al lui Michael Kiwaka – şi m-am instalat într-un fotoliu

mare, cu faţa spre munte şi cu un pahar de rosé în mână. Am luat o gură sănătoasă de vin, cu telefonul lângă mine. Am tresărit când a sunat Cathie.

— Cucu! Ia zi, cum a fost la kinetoterapeut?

— Veşti bune, glezna mi se reface bine şi frumos.

— Excelent! Când te mai duci?

— Peste două zile.

— Cum te-ai hotărât cu camerele?

— Le deschid! În seara asta mă ocup de anunţ şi după aia mai văd eu…

— Fără imprudenţe, bine? Mathieu şi cu mine o să dăm şi noi sfară în ţară. Nu se ştie niciodată!

— Mersi pentru publicitate.

— N-ai de ce. Ia zi, treci mâine să bem o cafea?

Am auzit un „mamă!” undeva departe.

— Ce-o mai fi făcut, Doamne? se văită ea.

Având o imagine foarte clară cu Max făcând o tâmpenie şi cu figura înnebunită a maică-sii, am izbucnit pur şi simplu în râs. Cathie l-ar fi mâncat cu fulgi cu tot pe fiu-său, dar se înmuia de îndată ce-i vedea mutriţa poznaşă.

— Vezi ce-i cu băiatul până nu dărâmă toată casa.

— Mă termină, pur şi simplu. Zi, ne vedem mâine?

— Da. Hai, pupici!

Am mai luat o gură de vin, apoi m-am uitat din nou la telefon. În ultimele zile, îl lăsasem deoparte, nemaiaşteptând nimic deosebit. Şi totuşi, când l-am verificat de dimineaţă, mi-am dat seama că

speram să găsesc un mic semn de la Aymeric. Nu-mi venea să cred că nici măcar nu mă-ntrebase dacă ajunsesem cu bine şi dacă totul era OK. De-atunci, aşteptam.

Mă ţinusem tare tot weekendul, vrând să par stăpână pe situaţie în faţa prietenilor mei. Şi totuşi, îi simţeam lipsa cu toată făptura mea, mi-era dor de el, de trupul lui, de râsetele lui, de toate mutrele şi toanele lui, şi n-aveam voie nici măcar să-l sun ca să primesc o fărâmă cât de mică, o fărâmă din el. Ce mult mi-ar fi plăcut să-i povestesc cum mai era casă, ce planuri aveam. Statul ăsta la pândă, aşteptând să mă sune, mă înnebunea pur şi simplu. Pusesem cu bună ştiinţă o distanţă între mine şi el, fiindcă simţeam că-l pierd, că nu mă iubea cum ar fi trebuit sau, mai bine zis, cum credeam eu. Dar nu mă puteam abţine să nu-l aştept în continuare. Eram atât de slabă când era vorba de Aymeric… Îmi răsunau şi acum în cap vorbele alea directe ale lui Bertille: „Eşti surdă şi oarbă”. Avea dreptate. Dar ce puteam să fac?

*

M-am culcat către miezul nopţii, mulţumită că-mi postasem pe net anunţul. Conacul figura deja pe toate site-urile existente, n-avusesem decât de actualizat locurile disponibile. Singura modificare era legată de sala de dans pe care, de dărăpănată ce era, n-o puteam deschide pentru clienţi. De-acuma, nu-mi rămânea decât să aştept. Exact când să adorm, soneria telefonului m-a făcut să sar de

sub plapumă. Surpriză mare, nu-mi venea să cred că Aymeric dădea în sfârşit un semn.

— Alo…

M-am detestat imediat pentru vocea mea pierită şi imploratoare.

— Hei… ce mai faci?

M-am întins la loc în pat.

— Excelent, am răspuns eu cu un glas ceva mai ferm. Deplasarea ta cum decurge?

Păstrează-ţi calmul.

— Am alergat toată ziua, abia acum am ajuns la hotel, sunt frânt. Dar se conturează nişte lucruri bune, sunt mulţumit.

După voce, în ciuda oboselii, părea satisfăcut.

— Foarte bine, înseamnă că acum poţi sta liniştit.

— Da. Şi tu? Te bucuri de soare?

— Bineînţeles, e o vreme minunată, am pregătit cu Mathieu şi piscina.

— Deci huzur în toată regula, ce mai!

Se simţea o umbră de reproş.

— Convalescenţă, mai degrabă… Astăzi am fost la kinetoterapie.

— De ce?

— Pentru reeducare.

— Ah, da, aşa-i, uitasem. Deci stai până te refaci complet?

— Da, mai ales că am de gând să închiriez camerele.

— Păi, de ce?

— Trebuie făcute nişte lucrări de renovare şi am nevoie de bani ca să le pot plăti.

L-am auzit oftând din rărunchi în aparat.

— Proprietatea asta alor tăi e un sac fără fund. Nu ştiu cum o să te descurci cu atâtea cheltuieli.

— Vrei să-mi distrugi moralul sau ce?

— Nu, iartă-mă, ştiu cât ţii la locul ăla, dar mă tem să nu te înhami la lucruri prea grele. Mă gândeam la tine, asta-i tot. De ce n-ai discutat şi cu mine înainte să iei hotărârea asta?

Ce tupeu pe el! Nu mi-a lăsat timp să-i răspund.

— Aşa ai făcut şi cu plecatul! se oţărî el. Mă pui mereu în faţa faptului împlinit.

Ce l-o fi apucat? *A înnebunit*, *zău aşa*!

— Ia stai un pic… Îţi baţi cumva joc de mine?

— Deloc! Îţi spun exact ce gândesc.

— Nu se poate, cred că visez! Nici măcar nu te-ai ostenit să vezi dacă am ajuns cu bine sau nu. Şi-acum, mă suni la miezul nopţii şi faci pe supăratul, reproşându-mi că-ţi ascund tot felul de lucruri?! În caz că ai uitat, eu n-am voie să-ţi trimit nici măcar un SMS codat ca să-ţi spun că aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Secundele pe care le-a lăsat să treacă fără să spună nimic mi s-au părut o veşnicie; cuvintele care au urmat mi-au făcut însă şi mai rău.

— Auzi, Hortense, eu nu te-am sunat ca să ne certăm. Pot să şi închid, dacă zici că aşa-i mai bine.

Am intrat în panică, doar nu aşteptasem patru zile un semn de viaţă de la el, ca să se termine totul aşa.

— Stai, stai, Aymeric… ce se-ntâmplă, de fapt?

— Sunt epuizat, în orice caz, iar mâine am o zi

grea. Trebuie să-ncerc să dorm. Te sărut.

A închis. De disperare, mi s-au umplut ochii de lacrimi. Brusc, am simţit că mă ia cu frig, aşa că m-am înfăşurat în plapumă, cum făceam când eram mică şi visam ceva urât. Nici măcar nişte banalităţi nu mai puteam schimba fără să ajungem la ceartă.

După două ore, eram tot trează. Lacrimile îmi secaseră pur şi simplu. Noptiera a vibrat. Am înşfăcat rapid telefonul: „Nu-mi place ce se întâmplă cu noi. De când ai căzut, eşti de nerecunoscut. Mi-e dor de tine, de-asta mă port ca un tâmpit, te iubesc. A”. Cum reuşea oare ca în numai trei fraze să-mi dea şi ce avea el mai frumos, şi ce avea mai urât? Mă bucuram că-şi dădea seama de fisura apărută în cuplul nostru, că-mi spunea că-i e dor de mine şi că mă iubea. Dar tot el găsea de cuviinţă să-mi pună mie în cârcă această ruptură, negândindu-se nicio clipă că poate avea şi el partea lui de vină. N-am mai stat pe gânduri şi l-am sunat, nu riscam nimic, era la hotel. Mi-a intrat imediat mesageria vocală. Nu-mi rămânea decât să aştept până binevoia el să mă caute. Am simţit cum mi se urca sângele la cap, răbdarea mea ajunsese la limită.

*

În următoarele două zile, m-am dedicat trup şi suflet pregătirilor de la Conac, ca să-mi descarc furia şi mâhnirea. Am umplut de nu ştiu câte ori maşina de spălat cu feţe de masă şi cu lenjerie de pat. Mulţumirile mele mistralului şi soarelui, cele

mai bune uscătoare de rufe din lume! Între două reprize de odihnă pentru gleznă, am şmotruit cu simţ de răspundere fiecare cameră şi fiecare baie. Am aranjat nişte pliante turistice la intrare, unde urma să-mi întâmpin oaspeţii, şi cheile într-un sertar. Am făcut inventarul veselei pentru micul dejun şi m-am dus să cumpăr ce lipsea. Am profitat de ocazie ca să mai târguiesc una-alta şi să-mi fac ceva provizii: dacă apăreau turiştii, aveam de toate în cămară. Am schimbat câteva SMS-uri cu Bertille şi cu Sandro: pe partea asta, nicio problemă. Se descurcau foarte bine fără mine, iar elevele mele erau în formă. Mă bucuram pentru ei, dar parcă nu mai era treaba mea. În faţa lui Cathie făceam pe senina, însă nu eram oarbă, vedeam foarte clar că-şi făcea griji pentru mine.

*

Joi seara, m-am oprit din dereticat şi m-am dus să răspund la telefonul fix al Conacului.

— Alo!

Undeva, departe, mi-am auzit mobilul sunând.

— Da, bună seara. Ştiu că e aşa, în ultima clipă, dar am zis să încerc. Aveţi cumva o cameră sau, şi mai bine, două camere libere pentru weekend?

Mulţumesc. *Mathieu*!

— Da, aveţi noroc, mai am două camere libere!

— Chiar?

Mobilul a început din nou să sune. Aymeric.

— Da, da! Câte persoane sunteţi?

— Suntem două perechi.
— Două camere, deci. Când ajungeţi?
— Mâine. Şi plecăm luni.
Mobilul a sunat din nou.
— Perfect. Să-mi spuneţi numele.
Am ascultat-o pe acea tânără fermecătoare spunându-mi cum se numea, după care, cu urechea ciulită la mobil, i-am explicat pe unde s-o ia ca să ajungă la Conac. S-a auzit, în sfârşit, bipul mesageriei vocale. N-avea să mai sune.
— Atunci, pe mâine! O seară plăcută şi drum bun până aici!
Am închis şi m-am dus să ascult mesajul de la Aymeric. Frica mi se-ncleştase ca o gheară în stomac, abia îmi târâm picioarele. „Eu sunt… voiam să-ţi aud glasul. N-o să mai putem vorbi o vreme, acuma plec de la birou şi mă duc după nevastă-mea şi după fete, o să mergem în vacanţă cu nişte prieteni”, ochii mi s-au umplut de lacrimi, nici măcar nu ştiam că urma să-şi ia concediu, „distracţie plăcută cu turiştii tăi. Te sărut”. Dorul de mine îl făcea să se poarte nu doar ca un tâmpit, ci şi ca un hapsân. Brusc, bucuria de a-mi primi cei dintâi oaspeţi n-a mai avut niciun haz.

8

A doua zi, Cathie mi-a adus mierea şi dulceţurile ei de casă. Bineînţeles, nu serveam decât din producţia ei. De mai multe ori, în anii trecuţi, clienţii mă întrebaseră de unde puteau să cumpere şi ei. Îi propusesem aşadar să-mi lase un

mic stoc, în caz că se ivea din nou ocazia, ceea ce eram convinsă că o să se întâmple. Tocmai terminaserăm de instalat un mic stand de prezentare, la intrare. Ne-am uitat una la alta, mulţumite.

— Nu bei o cafea înainte să pleci?

— Ba da, cu plăcere!

Peste cinci minute, stăteam în fotoliile de pe terasa acoperită. Soarele ardea cu putere, iar temperaturile urcau tot mai sus cu fiecare zi. Era o primăvară nemaipomenită.

— Ceva veşti de la Aymeric? mă întrebă ea abrupt.

Brusc, am avut impresia că de mai bine de trei ani încoace toată lumea mă întreba numai asta; nu mai rezistam.

— Mi-a lăsat un mesaj aseară, am zis eu oftând.

— Şi ce spunea?

— E supărat c-am plecat, cel puţin aşa cred. Pe de-o parte, absenţa mea pare să-i convină, pe de altă parte însă, îmi tot reproşează…

— Şi tu ce simţi?

Cathie îşi lua mii de precauţii de fiecare dată când voia să-ţi transmită un mesaj sau să te tragă de limbă! Dar întotdeauna obţinea ce voia…

— Nu ştiu… sunt cam în ceaţă. Mi-e dor de el, asta-i clar, dar nu mai reuşesc să ţin pasul cu el… totul e din ce în ce mai complicat. Nu mai înţeleg ce aşteaptă de la mine.

— Dar tu? Tu ce aştepţi de la el?

Mi-a aruncat un zâmbet încurajator şi

binevoitor.

— Dac-aş şti…

— Profită de şederea ta aici şi limpezeşte-te.

— Asta şi intenţionam… dar parcă nu prea mai am încredere în mine.

— Ce vrei să spui?

— Sunt atât de slabă când sunt cu el… aşa că degeaba aş lua eu cine ştie ce hotărâri… totul se poate nărui într-o clipă când mă întorc la Paris.

— Deocamdată eşti aici… departe de el!

Am oftat, oarecum resemnată.

— Gata de primit turişti?

*

Se lăsa întunericul. Mâncam fără grabă, acompaniată doar de vocea rugoasă a lui Fil Bo Riva. Aparent încântaţi de primirea pe care le-o făcusem, oaspeţii mei de seară se duseseră la un restaurant pe care li-l recomandasem. Ştiam ce mult i-ar fi bucurat pe ai mei reacţia lor, dar şi eu mă simţeam foarte mândră văzând cum se extaziau la vederea camerei şi a grădinii Conacului. Complimentele lor mă ajutau să-mi ţin moralul sus şi să nu cedez chiar de tot în faţa tristeţii şi a nostalgiei. Eram conştientă că asta mă ajuta să mai uit de adevăratele mele probleme. Mă descurcam cu ce aveam la îndemână ca să ţin în continuare capul sus. Un fleac mă putea face să clachez. Trebuia să rezist. Mi-a sunat mobilul. Era Mathieu. Ce voia oare? Telefoanele nu prea erau specialitatea lui.

— Bună! Ce s-a-ntâmplat?

— Voiam să ştiu dacă mai ai vreo cameră.

— Da, bineînţeles. De ce?

— Uite, o să-ţi aduc un client.

— Genial! Mulţumită ţie, plouă cu turişti!

Râsul lui bubuitor aproape că m-a lăsat surdă.

— Pentru câte nopţi?

— N-am idee! Omul tocmai a lovit un mistreţ în vale şi şi-a stricat maşina.

Ce ghinion pe capul lui, ce noroc pe-al meu! Mă bucuram pentru puşculiţa casei, dar îmi părea sincer rău de bietul om. Nenorocit rău, drumul ăla, şi foarte periculos, dacă nu-l ştiai!

— Cam în cât timp ajungeţi?

— Ne oprim să mâncăm ceva la Strachina şi după aia pornim spre tine. Vrei să vii şi tu?

Strachina… Ăsta era birtul lui Mathieu: când era deschis, putea merge acolo dimineaţa, la prânz şi seara, fără a pune la socoteală şi berile cu prietenii, în serile de meci. De câte ori nu-l luase peste picior Cathie, zicându-i să-şi ducă acolo şi-un pat?

— Nu, eram deja la masă. Termin de mâncat şi pregătesc camera.

— Cum vrei. Pe curând, atunci!

*

După ce mi se întorseseră oaspeţii, le propusesem să vină şi ei pe terasă, ca să bem împreună un ceai. De atunci, discutam despre ce mai era prin zonă, eu le dădeam tot felul de

ponturi şi de informaţii despre locuri musai de vizitat, iar ei nu se zgârceau deloc cu întrebările.

— Oh… aveţi musafiri! îmi ziseră ei dintr-odată.

Mathieu tocmai îşi parca pe alee camioneta. În ciuda întunericului dens al nopţii, l-am văzut venind însoţit de un bărbat doar cu puţin mai scund ca el, care căra o geantă mare de voiaj.

— Un client, mai degrabă!

— În cazul ăsta, noi vă lăsăm. Şi mulţumim încă o dată pentru toate.

După politeţurile obişnuite şi urările de noapte bună, m-am dus la Mathieu şi l-am pupat.

— Cum merge? mă întrebă el.

După figura-i preocupată, mi-am dat seama că nevastă-sa, Cathie, îi povestise despre hotărârea mea de-a o lăsa mai moale.

— Foarte bine! l-am liniştit eu, întorcându-mă apoi către noul meu client. Bun venit la Conac!

— Bună seara, îmi răspunse acesta sobru.

— Mare pacoste, mistreţii ăştia din vale.

— Asta cam aşa-i.

Părea nedumerit. Pe de altă parte, cine n-ar fi fost?

— Bun. Hortense, te las cu Élias, eu mă duc acasă.

— Da, sigur, sărută-i pe Cathie şi pe Max din partea mea.

Mathieu i se adresă apoi noului meu oaspete, care stătea foarte retras.

— Trec mâine să te iau şi mergem la mecanicul de care ţi-am zis.

— Mulţumesc. (Îşi strânseră mâna.) A fost

foarte frumos ce-ai făcut pentru mine!

— Stai liniştit, îi răspunse prietenul meu ridicând din umeri, ca şi cum ar fi zis că nu vedea nimic extraordinar în gestul său.

Ăsta era Mathieu, parcă şi vedeam scena. Probabil că trecuse din întâmplare pe lângă maşina accidentată, se oprise şi, pentru că i se păruse simpatic şoferul, făcuse pe bunul samaritean, mergând chiar până la a-l lua cu el la masă şi neavând de gând să-l lase până când totul n-avea să fie rezolvat. Sub ursuzenia aia a lui se ascundea un om bun şi generos. A plecat făcându-ne un semn cu mâna.

— Din câte zicea Mathieu, maşina dumneavoastră nu e într-o stare prea bună…

— O să ştiu mai multe mâine.

Nu-i prea vorbăreţ.

— Haideţi cu mine să vă arăt camera.

A dat din cap şi m-a urmat. Am luat cheia din antreu şi am traversat salonul către scară.

— Unde mergeaţi?

— N-aveam o destinaţie precisă.

După tonul vocii sale, am înţeles că n-avea chef de stat la discuţii. M-am rezumat aşadar la strictul necesar, din politeţe; n-aveam nimic împotrivă să n-o mai lungesc şi să mă duc mai repede la culcare. I-am descuiat camera şi m-am dat deoparte pentru a-l lăsa să intre. Şi-a lăsat geanta într-un colţ şi s-a postat în faţa ferestrei.

— Mâine-dimineaţă o să se vadă mai bine.

Niciun răspuns.

— La ce oră vreţi să vă servesc micul dejun?

— O să beau doar o cafea, îmi răspunse el fără să se întoarcă.

— Începând cu ora 8, o s-o găsiţi pregătită.

Tăcere.

— Vă las cheia aici, pe comodă. Noapte bună.

Am auzit un „mulţumesc” vag în timp ce închideam uşa. Avantajul cu un astfel de client e că nu te deranja cu zgomotul.

M-am băgat în pat şi am stins lumina. Din reflex, mi-am verificat mobilul. Niciun semn de la Aymeric. Habar n-aveam când urma să mă mai caute, iar asta mă chinuia îngrozitor. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc uneori că poate greşisem cu hotărârea mea de a pleca. Doar toată lumea ştie că ochii care nu se văd… se uită. Faptele o dovedeau cu prisosinţă: într-o săptămână întreagă de când plecasem din Paris, nu vorbiserăm decât o singură dată, şi-atunci făcându-ne mai mult rău unul celuilalt. Cum să-mi spună că se ducea în concediu cu familia, când nu suflase o vorbă despre treaba asta până să plec? Aveam tot mai mult senzaţia că eram o cantitate neglijabilă, o chestie de care te foloseşti şi pe care apoi o arunci. O jucărie… mereu ajungeam la această concluzie. Când eram pe punctul să adorm, am auzit nişte paşi pe scară şi uşa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se. M-am dezmeticit imediat. Să fi fost oaspetele cel nou care ieşea să-şi dezmorţească picioarele în miez de noapte? Intrigată, am rămas cu urechea la pândă. Ce putea să facă pe-afară? După vreo jumătate de oră a intrat din nou în casă. În sinea mea, l-am

făcut în toate felurile; din cauza plimbării lui nocturne îmi sărise somnul, iar o bună parte din noapte m-am foit şi m-am răsucit în pat pe toate părţile.

*

La 6.45, când a sunat deşteptătorul, îmi venea să mă-mpuşc. Trebuie să recunosc, trezitul aşa de devreme nu-mi prea stătea în obicei. Dar dacă voiam să-mi întâmpin oaspeţii cum se cuvine şi să nu mă simt ca un vierme la capătul celor trei zile, era musai să mă dau jos din pat. Ca să pot ţine ochii deschişi, am tras un duş cu apă rece ca gheaţa. Am fost gata exact când şi-a făcut apariţia brutarul: mirosul de pâine şi de cornuri proaspete îţi dezmorţea toate papilele. Îmi rămânea un pic de timp să îmbuc ceva, fiindcă avusesem inspiraţia să aranjez de cu seară vesela şi tacâmurile pentru dimineaţă. Aşa că mi-am savurat micul dejun, hotărâtă să mă bucur de toate micile momente care-mi făceau plăcere şi să uit de toate celelalte. Aveam tot timpul un nod în stomac, fiind, pe de-o parte, preocupată de schimbările care aveau loc la şcoală şi de care eu eram străină, iar pe de altă parte, devastată de degradarea relaţiei mele cu Aymeric. Să beau o ceaşcă de cafea şi să muşc dintr-un croasant mustind de unt, în grădina Conacului, puteau părea nişte fleacuri, dar ele făceau mai mult decât toate antidepresivele din lume. La ora 7.30, cu ochii cârpiţi încă de somn, proptită de marginea chiuvetei, dormitam legănată

de susurul cafelei ce curgea din espressor.

— Iertaţi-mă, am auzit dintr-odată în spatele meu.

Am recunoscut vocea ultimului client sosit, deşi îl auzisem vorbind atât de puţin aseară. Îmi venea să-l scot în şuturi de-acolo, după ce că nu mă lăsase să dorm azi-noapte, îmi strica şi singurul moment din zi în care aveam un pic de linişte. Doar îi zisesem foarte clar: începând cu ora 8! M-am întors spre el, iar când i-am văzut faţa, am uitat pe loc de orice agresivitate.

— Bună dimineaţa, i-am zis eu cu o voce frizând vioiciunea.

Dezmeticeşte-te, *Hortense*!

— Cum aţi dormit?

O întrebare automată, dar prostească. Drept dovadă, omul s-a mulţumit să ridice din umeri, blazat.

— Voiam să-mi cer scuze pentru aseară. Ştiu că am fost nepoliticos.

Cel puţin, nu era total bădăran.

— Nicio problemă! E de înţeles, dat fiind ce-aţi păţit. Să vă aduc micul dejun?

— Doar o cafea, atât!

La ce cearcăne avea, ar fi trebuit să şi-o bage pe venă.

— Pot să mi-o pun eu? întrebă el intrând câţiva paşi în bucătărie.

— Nu, asta-i treaba mea.

A părut că nu mai ştia încotro s-o apuce. Mi s-a părut chiar că îl cam stânjenea să fie servit de cineva.

— Mergeţi în sufragerie, că vin imediat.

— S-ar putea afară?

— Sigur că da.

Mi-a făcut un semn scurt, cum că a înţeles, şi a dispărut.

L-am regăsit la una dintre mesele din grădină, cu faţa spre Luberon, pe care-l ignora cu desăvârşire; îşi ţinea capul între mâini, gata parcă să-şi smulgă părul.

— Aşa, am zis eu încet, ca să nu-l sperii.

A ridicat capul, lăsându-mă să-i văd privirea extenuată.

— Mulţumesc, zise el când dădu cu ochii de cana de cafea.

— Vă rog. Dacă vreţi să şi gustaţi ceva, spuneţi-mi.

A încuviinţat din cap şi a căzut din nou pe gânduri. Omul ăsta avea probleme mult mai mari decât o maşină avariată de un mistreţ.

În următoarele două ore, acaparată de ceilalţi clienţi, care au profitat fără nicio reţinere de micul dejun inclus în preţ, îmbuibându-se până la limita bunei-cuviinţe, nici n-am băgat de seamă când a trecut timpul.

— O zi bună! îmi spuseră ei în cor, pe la 9.45, când au pornit-o în excursiile pe care şi le plănuiseră pentru acea zi.

— Mulţumesc…

De cum au plecat, tot trupul mi s-a relaxat. Am râs de una singură, de încordarea şi oboseala pe care le acumulasem. Vrusesem să deschid camerele de oaspeţi, poftim, erau deschise, dar

trebuia să mă ocup şi de oameni, iar asta cerea energie, nu glumă. Cu puţin noroc, aveam să pot sta liniştită până pe seară. Aşa că m-am hotărât să-mi ofer în sfârşit o cafea şi să mănânc ultimul croasant, salvat *in extremis* de hămeseala turiştilor. M-am instalat la masa cea mare, ca să nu fiu prea aproape de protejatul lui Mathieu, care stătea în continuare acolo unde-l lăsasem. Oare la ce Dumnezeu se gândea? Abia ce m-am aşezat pe scaun, pentru a oferi o pauză binemeritată gleznei mele, că am auzit sunând telefonul fix.

— Mi-a pus cineva gând rău azi! bombănii eu.

Clientul meu tresări. Atât de tare, încât m-am întrebat dacă nu cumva îl trezisem. M-am târât şontâc-şontâc înăuntru.

— Hortense, eu sunt, Mathieu. Te-am sunat pe mobil, dar n-ai răspuns.

— S-a-ntâmplat ceva?

Cum să nu mă-ngrijorez? Mă sunase de două ori, nu era normal.

— Nu, nimic grav. Dar trebuia să trec în dimineaţa asta şi să-l iau pe Élias…

— Pe cine?

— Pe Élias! Tipul pe care ţi l-am adus ieri.

— Aşa, şi? Vrei să-l anunţ c-o să întârzii?

— De fapt, nu mai am cum s-ajung. Am avut nişte necazuri cu stupii azi-noapte şi Cathie e la piaţă, aşa că trebuie să mă ocup eu de ei.

— E grav?

— Mai degrabă enervant.

— Bine, stai liniştit, o să-i zic că a intervenit o problemă.

— Poţi să-i dai maşina ta?

— Poftim?

Râdea de mine? Cum să-i dau maşina mea?

— Trebuie neapărat să se ducă azi la mecanic, i-am explicat ieri cum s-ajungă.

— Dar cum să-i dau Panda-ul meu?

— Ascultă, Hortense, ia nu mai face pe parizianca neîncrezătoare, că nu te prinde! Am stat toată seara cu tipu' ăsta, poţi să ai încredere în el, şi-apoi, cine crezi c-ar vrea să-ţi şterpelească tărăboanţa aia?

Gluma lui l-a făcut să râdă. Pe mine, nu.

— Hai, te-am lăsat!

Şi a închis. Aveam sentimentul că nimerisem într-o comedie proastă! *Merçi*, *Mathieu*. Dar, sinceră să fiu, mă cam duruse când mă făcuse pariziancă neîncrezătoare. M-am beştelit în gând şi m-am dus la Élias-ul în chestiune. Acesta bea un rest de cafea rece şi fuma o ţigară. Probabil că a simţit că se apropia cineva, fiindcă a sărit ca ars de pe scaun.

— Uitaţi aici, ca să stingeţi ţigara, i-am zis eu punând pe masă o scrumieră pe care-o înşfăcasem din mers. Incendiile sunt o mare problemă pe-aici.

— Da, ştiu, zise el scoţând din buzunarul blugilor o scrumieră de buzunar.

Impresionată, am zâmbit.

— Sunteţi prevăzător.

— E firesc.

M-am uitat două secunde la el. În ciuda staturii-nalte, avea un aer bolnăvicios, poate pentru că stătea cocoşat şi pentru că era tras la

faţă şi palid. Cât despre ochi, albul acestora lăsase loc roşului, iar culoarea irisurilor era greu de stabilit.

— Voiaţi să-mi spuneţi ceva?

— Ăăă… da, scuze. Tocmai am vorbit la telefon cu Mathieu, cel care v-a…

— Da, ştiu… Şi…?

— Îi pare rău, dar a intervenit ceva şi n-o să poată veni să vă ia.

— Aha…

Vizibil pus în încurcătură, îşi trecu mâna prin părul castaniu, deja ciufulit.

— Îmi imaginez că nu prea se poate face drumul pe jos.

Am zâmbit, dar imediat mi-am luat o figură serioasă, ca să nu creadă că râd de el.

— Nu, într-adevăr, dar staţi liniştit, o să luaţi maşina mea.

Parcă ar fi avut o descărcare de adrenalină care l-a scos cu totul din moleşeala de până atunci.

— Nici vorbă!

— De ce?

— Fiindcă o să aveţi nevoie de ea.

— Nu, astăzi nu. Auziţi, dacă vreţi să vă recuperaţi maşina rapid, nu prea aveţi de ales.

A oftat cu zgomot, teribil de încurcat.

— Mi-e foarte jenă, sincer.

Exact de-asta aveam eu nevoie acum!

— Nu mai vorbiţi prostii, v-am spus că nu mă deranjează absolut deloc. Duceţi-vă să vă luaţi actele şi eu vă dau cheia.

Nu i-am mai lăsat timp să zică nu sau s-o mai

lungească, ci am pornit-o imediat spre casă. Am luat din geantă legătura de chei şi l-am aşteptat să coboare din cameră. După două minute, a apărut cu portofelul în mână.

— O să vedeţi maşina imediat, n-aveţi cum s-o rataţi. E mai vechiuţă, aşa că... n-o forţaţi prea tare. O să mai am şi eu nevoie de ea.

— OK, o să am grijă să nu mai trosnesc vreun mistreţ.

— Să fiţi atent şi la căprioare, i-am replicat eu, ironică.

A schiţat un zâmbet minuscul.

— Mă întorc cât pot de repede, Hortense.

— Nu vă stresaţi. Să spuneţi că veniţi din partea lui Mathieu, asta ar trebui să schimbe un pic lucrurile. Haideţi, baftă!

Am surprins în privirea lui o emoţie ciudată, de parcă nu-i venea să creadă că cineva îl ajuta. Omul ăsta era defect rău. Mi-a părut rău că am ezitat să-i împrumut maşina mea, doar ştiam că dacă Mathieu avea încredere în cineva, puteai să mergi liniştit pe mâna lui. Niciodată nu m-ar fi pus în pericol şi nu m-ar fi expus vreunui risc.

— Mulţumesc mult, zise el în şoaptă.

După care, ia-l de unde nu-i! Mă uluia capacitatea lui de a apărea şi dispărea ca prin farmec. N-ar fi fost frumos să mă duc după el ca să văd ce face, aşa că, neavând încotro, am ciulit urechile; mi-am auzit Panda-ul demarând uşor şi îndepărtându-se încet de Conac.

*

Am primit mai multe apeluri pentru rezervări, lucru care m-a încântat. Între timp, m-am lansat într-o operaţiune de triere. Voiam să profit de şederea meu acolo o pentru perioadă mai lungă ca să pun lucrurile în ordine şi să mai schimb câte ceva pe ici, pe colo. N-aveam de gând să fac o revoluţie, dar ideea că trebuia să încep în curând nişte lucrări mă ajutase să-mi dau seama că toată acea casă putea acum să fie şi mai pe gustul meu. Ai mei se duseseră de mai bine de patru ani; bineînţeles, mă simţeam aici acasă, dar parcă, mai degrabă, la ei acasă. Simţeam nevoia, pentru prima dată, ca locul acesta să-mi semene mai mult, mai ales în părţile unde amprenta lor era mai puţin vizibilă. Aveam de muncă serios; nu era ceva ce puteai face într-o singură zi, nici fără lacrimi sau regrete, dar trebuia s-o fac, ca să merg mai departe, ca să mă regăsesc întrucâtva. Realizam acum că mă cam îndepărtasem de mine însămi în ultima vreme. Nu eram de acord cu Aymeric, când zisese că eram de nerecunoscut, îmi dădeam seama că răul era mai profund. Ca şi cum m-aş fi minţit singură de foarte mult timp încoace.

*

Pe la ora 15, am auzit motorul dragului meu Panda. Trebuie să recunosc că am răsuflat uşurată. Mi-l aducea înapoi, în stare de funcţionare. Speram să fi aflat ceva clar în privinţa maşinii lui. Pentru el, în primul rând, doar nu eram chiar atât de

egocentrică, dar şi pentru mine, fiindcă voiam să ştiu cât timp mai trebuia să-i ţin blocată camera. L-am întâmpinat de pe terasă, pe când se îndrepta spre casă, cu capul în jos şi cu o geantă mare pe umăr.

— Eh, care sunt veştile?

— Mai puţin dezastruoase decât mă aşteptam. Trebuie doar schimbat radiatorul şi îndreptată tabla. Mulţumită prietenului dumneavoastră, reparaţiile vor fi ultrarapide. Aţi avut dreptate, numele lui a fost de ajuns ca să-i bage pe toţi în priză.

Normal! Probabil că Mathieu îi sunase şi le zisese, cu vocea lui groasă, să bage mare, că omul n-avea timp.

— Mă bucur pentru dumneavoastră! Când o să fie gata?

— Miercuri, dacă totul merge bine. Aş putea păstra camera până joi sau e deja rezervată?

— Nu, e OK. Puteţi să rămâneţi.

— Mulţumesc.

Mi-a întins cheile, iar eu le-am înşfăcat ca şi cum ar fi fost bunul meu cel mai de preţ. Eu şi Panda-ul meu… *Sunt o caraghioasă*, *asta sunt.*

— V-am făcut plinul.

Bunul lui simţ m-a impresionat.

— Oh… ce drăguţ, dar nu era nevoie. Dacă vreţi să vă mai plimbaţi în weekendul ăsta, puteţi s-o mai luaţi, nicio problemă.

— Nu, mulţumesc, nu vreau să abuzez. Pot să merg şi pe jos.

Tonul lui, deşi politicos, era cât se poate de

ferm.

— Şi dacă insist, o să mă refuzaţi în continuare?

N-a avut nicio reacţie, iar pentru că-i blocam trecerea, m-a ocolit şi apoi a intrat în casă. I-am auzit paşii grei pe scară. Apoi, nimic. Aş fi preferat să-mi accepte propunerea, în felul ăsta n-avea să stea numai pe-aici în următoarele patru zile. N-aveam niciun chef să-l ştiu mereu pe-acolo, oricât de discret ar fi fost. Avantajul camerelor de oaspeţi era că, de obicei, casa redevenea a mea peste zi. Unii clienţi îşi mai făceau de lucru o oră, două pe la piscină, dar rareori mai mult. Mă aştepta o săptămână lungă, dacă nu-şi mişca fundul de-aici – fiindcă, pe jos, tot n-avea să ajungă prea departe. Peste o jumătate de oră, când a coborât din camera lui cu o sticlă mare de apă în mână, eram pe terasă şi m-am hotărât să-mi joc şi ultima carte.

— Élias!

S-a întors spre mine, surprins că-l abordam în felul acela, ca şi cum ne-am fi cunoscut. A încruntat din sprâncene, circumspect.

— Da?

— O bicicletă aţi accepta-o, ca să vă plimbaţi? Eu, cu piciorul ăsta, n-am cum s-o folosesc! am adăugat arătându-i atela.

Privirea lui – foarte serioasă – s-a fixat pe glezna mea.

— Ce-aveţi acolo?

— O drăgălaşă de entorsă.

A dat să facă un pas spre mine, dar s-a oprit imediat. Câteva secunde a părut să se gândească

în cu totul altă parte, apoi a închis ochii. Şi-a trecut mâna peste faţă ca să se dezmeticească şi s-a uitat din nou la mine: îşi venise în fire, dar era şi mai sumbru ca înainte. Nu mai înţelegeam nimic!

— Deci? am insistat eu. Ce ziceţi?

— De ce nu…?

Cât entuziasm!

I-am făcut semn să vină după mine până în garaj. Am intrat în acel fief al lui taică-meu şi i-am arătat colţul bicicletelor.

— Aveţi de unde s-alegeţi. Să vă uitaţi şi în ce stare sunt cauciucurile. Dacă e cazul, găsiţi acolo şi petice, şi pompe. Puteţi să scotociţi cât vreţi.

I-am dat cheia.

— Am o dublură, am precizat eu. Numai s-aveţi grijă să încuiaţi bine seara, că mai pot apărea şi nepoftiţi. O zi plăcută în continuare!

Eram aproape afară când m-a strigat.

— Hortense?

M-am uitat la el peste umăr, avea aceeaşi expresie de recunoştinţă îndurerată.

— Mulţumesc mult. O seară bună!

*

În următoarele două zile am fost ocupată până peste cap. Nu cu faimosul Élias, care se strecura ca o boare de vânt. Cu el era foarte simplu: de cum îşi termina cafeaua, o tulea cu rucsacul în spinare şi nu se mai întorcea decât seara târziu, după căderea întunericului. În schimb, cu toate du-te-vino-urile celorlalţi, cu treburile gospodăreşti, cu

servitul micului dejun şi cu sfaturile turistice, nu-mi prea mai rămânea timp de gândit – ceea ce îmi convenea. De gândit la Aymeric, care-mi lipsea, care mă chinuia, care se pregătea, poate, să iasă din viaţa mea, să mă abandoneze; cum lăsam puţin garda jos, cum începeau să mă urmărească tot felul de imagini cu el în vacanţă, alături de familia lui fără chip. Sufeream, singură în casa mea mare plină de necunoscuţi veniţi să petreacă Paştele pe blândele meleaguri provensale. Faza care m-a pus la pământ, mai ceva ca un pumn în plină figură, a început sâmbătă seara, când m-am trezit că vine la mine mama micuţei familii care abia ce sosise. Eu stăteam pe terasă, înfăşurată într-o pătură, şi-mi înecam singurătatea într-un pahar cu vin.

— Aveţi nevoie de ceva? am întrebat-o, pregătită să mă ridic.

— Nu, nu, totu-i perfect. Voiam numai să ştiu dacă ne daţi voie să facem o vânătoare de ouă mâine, cu băieţii noştri.

I-am zâmbit, înduioşată.

— Bineînţeles, distraţi-vă cum poftiţi, e spaţiu destul.

Am dormit foarte prost. Dar nu numai eu, s-ar părea; Élias a ieşit din nou în puterea nopţii, pentru o bună bucată de vreme.

*

Lovitura de graţie am primit-o a doua zi, când i-am văzut pe cei doi băieţei fugind ca nebunii prin

grădina Conacului şi scotocind prin tufele de lavandă sau pe la poalele pomilor, în căutarea ouălor de ciocolată. Atunci am priceput cum stăteau de fapt lucrurile. Toţi cei din jurul meu – în afară de Sandro, care nu era tocmai un reper – aveau o familie, propria lor familie, nu doar un cerc de prieteni; toţi îşi construiseră un cămin, Aymeric cel dintâi.

El n-avea să fie singur niciodată. Şi dacă nevastă-sa ajungea să afle de legătura noastră şi se hotăra să-l părăsească, el tot rămânea cu fetele. Eu, în schimb, n-aveam să am niciodată copii. Niciodată. În curând făceam patruzeci de ani, nu mai aveam nicio şansă. Niciodată n-aveam să-mi văd propriii copii fugind prin grădina bunicilor lor dispăruţi, nici sărind în piscina lor. Refuzasem să văd că timpul trecea, că timpul zbura, că timpul îmi scăpa printre degete, şi uite în ce situaţie ajunsesem! N-aveam să fiu decât o simplă naşă, fără o familie a mea. Cât de jalnică eram!

*

A doua zi, am refuzat să mă mai amărăsc cu gânduri negre, ca în ajun. Aşa încât, după micul dejun, de îndată ce casa s-a golit şi am avut o clipă de răgaz, am sunat-o pe Cathie şi am invitat-o cu ai ei la prânz, la Conac.

La amiază, mica familie şi-a făcut apariţia: Max cu nişte ochelari de scafandru atârnaţi la gât, Cathie cu o prăjitură cu cireşe în braţe, iar Mathieu cu un carton de sticle de rosé la subsuoară. Ziua

asta alături de ei mă bucura nespus şi avea să-mi mai descreţească fruntea, mai ales că eu şi Cathie făcuserăm un pact: nicio întrebare legată de Aymeric câtă vreme nu deschideam eu subiectul – ceea ce n-aveam de gând să fac sub nicio formă. Spre deosebire de mai deunăzi, mă simţeam chiar bine. Cele câteva ceasuri de tihnă şi de relaxare în compania lor, cu pălăria de paie pe cap, aveau să fie o adevărată gură de oxigen. Îmi ziceam în sinea mea că eram totuşi o norocoasă să-i am lângă mine. Ei erau temelia mea, baza mea, portul meu de origine. Ziua asta avea să aibă gust de vacanţă. Aşa cum mă aşteptam, Conacul era gol, faimosul Élias plecase încă din zori şi aveam toate motivele să cred că nu se întorcea decât pe seară sau chiar mai târziu. Prin urmare, niciun stres până a doua zi dimineaţă.

*

Masa de prânz a decurs sub semnul bunei dispoziţii şi al râsului în hohote. Mathieu s-a ocupat de fripturile la grătar, pe care le-am degustat însoţite de roşii cu mozzarela şi de cartofi copţi în coajă – îi eram recunoscătoare tatei că avusese inspiraţia să construiască un grătar acoperit, din piatră, pentru evitarea incendiilor –, totul stropit din belşug cu vin. Uşoara şi plăcuta ebrietate care mă cuprinsese îmi pica extrem de bine, ajutându-mă să respir ceva mai normal. Max şi-a înfulecat desertul în mare viteză, ca să se poată întoarce cât mai repede în apă. Tentativele disperate ale lui

Cathie de a-l convinge să mai stea puţin, până se făcea digestia, m-au făcut să râd cu gura până la urechi. După mai multe negocieri fără succes, a trebuit să se recunoască învinsă.

— Aşa autoritate ai tu asupra fiului tău? o luă peste picior Mathieu.

— Lasă că ai tu mai multă, de-aia te duce de nas cum vrea el!

Am râs şi mai tare.

— Râzi tu, râzi, dar ia zi, când ai de gând să faci o baie? mă întrebă Mathieu cu un zâmbet sadic pe buze.

De când venisem, n-atinsesem apa din piscină nici măcar cu un vârf de deget; n-avusesem chef, n-avusesem dispoziţia necesară. Pe de altă parte, în general, când clienţii camerelor de oaspeţi erau aici, piscina era toată a lor, eu nu mă atingeam de ea. Mathieu nu ştia că aveam de gând să remediez această situaţie. Iar cu el, nu era loc de-ntors. Ori mă hotăram singură, ca un om mare, ori avea el grijă s-o fac – şi, la cât de puternic era, n-aveam cum să rezist prea mult. Situaţia era deci clară. Ca să-mi fac un pic de curaj, am băut o gură zdravănă de vin. M-am ridicat apoi în picioare, mi-am scos rochia, pe sub care îmi pusesem de dimineaţă costumul de baie, după care mi-am scos şi atela. Când mi-am văzut glezna dezgolită, am avut o senzaţie bizară, ar fi trebuit să mă simt eliberată, şi totuşi m-a cuprins un fel de panică, piciorul meu era singur, fără niciun sprijin, fără nicio barieră de protecţie. Şi poate că aş fi rumegat în continuare la acele gânduri, dacă Mathieu n-ar fi sărit brusc de

pe scaun şi n-ar fi început să se izbească în piept cu pumnii, urlând ca o fiară. Atunci am uitat cu totul de gleznă, am luat-o din loc, mai şontâcăind, mai ţopăind – după atâta vin, eram în stare de orice – şi m-am aruncat în piscină, cu capul înainte. Baia aceea m-a mai trezit un pic, soarele, căldura începuseră într-adevăr să mă cam încingă. Înainte de orice însă, preţ de câteva clipe, datorită apei, am simţit că nu mai aveam nicio greutate, exact ca în timpul sărituri lor. Am făcut o întrecere cu Max, pe care am pierdut-o din pricina entorsei, apoi am ieşit, înviorată. M-am întors încetişor şi mândră de mine la masa de sub umbrelă, mi-am pus pe cap pălăria de paie şi-am mai luat o gură de vin. Cathie şi Mathieu mă priveau fericiţi.

— Aşa îmi place când te văd bucuroasă, comentă Cathie. Îţi face bine locul ăsta.

— Clar…

M-am uitat în zare, dintr-odată posomorâtă.

— Ce s-a-ntâmplat?

Mi-am pus la loc atela, cu mişcări mecanice. După ce la începutul convalescenţei o blestemasem în fel şi chip, acum o foloseam ca să mă apăr de toate agresiunile exterioare. De amărăciunile mele însă, nu mă putea apăra. Am ridicat privirea spre Cathie.

— Încep să-mi dau seama de anumite lucruri şi e destul de complicat.

A oftat, exasperată.

— Niciun semn în continuare?

— Nimic… e zi liberă azi, i-am zis, ironică.

M-a prins de mână şi mi-a strâns-o cu putere.

Am simţit cum mă pierd în privirea ei învăluitoare.

Dar nu-i numai asta, draga mea Cathie. Dac-ai şti ce îngrozită sunt! Imaginează-ţi doar două minute că n-aş mai putea să dansez niciodată... ce s-ar alege atunci de mine? Ştiu că te gândeşti şi tu la asta, o văd în ochii tăi. Ţine-te tare, Hortense! Nu-i spune nimic, n-o îngrijora şi mai tare. Nu azi. Nu acum. Nu tocmai când petreci o zi minunată alături de oamenii care-ţi sunt cei mai dragi...

— Ce-aveţi, fetelor, ce v-a apucat? Oi fi eu mai retardat, că, zău, dacă pricep despre ce vorbiţi, ne întrerupse Mathieu.

M-am prăvălit, râzând, pe umărul lui Cathie. De-asta aveam nevoie, de această simplitate şi această spontaneitate.

— Îl ador pe bărbată-tu!

— Da, e nemaipomenit!

— Gata cu rosé-ul, drăguţelor!

Odată pronunţată teribila sentinţă, ne-a umplut din nou paharele, fără a-l uita nici pe-al lui. După care, brusc, a început să bombăne, scoţându-şi telefonul din buzunarul bermudelor.

— Ce naiba mai vrea şi ăsta azi? mormăi el când văzu cine-l suna.

— Cine e? îl întrebă Cathie.

— Tinerelu’ pe care l-am angajat. Şi pot să-ţi spun deja că nu prea-mi miroase a bine!

S-a dus ceva mai departe ca să poată vorbi. În mai puţin de două secunde, vocea lui puternică răsuna în toată valea.

— Ce-are tata? întrebă Max, ieşit ca prin farmec din piscină.

— Nu ştiu, sufleţelul meu, du-te mai bine şi joacă-te în continuare.

A şters-o cât ai clipi. Cathie nu părea deloc îngrijorată, îl ştia ea pe Mathieu al ei. După câteva minute, acesta s-a întors, şi-a aruncat mobilul pe masă şi şi-a golit dintr-o înghiţitură paharul de vin.

— Eh? îl interogă ea.

— Tembelu’ a vrut să se dea mare în faţa gagicilor azi-noapte, la bar, şi şi-a bulit cotu’. Păi, cum mai poţi tu să tai sau să tunzi copaci când eşti cu cotu-n piuneze? Îţi spun eu, nu mai poţi, şi uite aşa îţi bagi şefu-n rahat! Să vezi ce faţă o să facă mâine băieţii când le-oi spune că avem cu o pereche de braţe mai puţin!

Rareori Mathieu lega atâtea fraze într-un singur enunţ. Ştiam că eu n-aveam nicio vină, dar tot m-am făcut mică pe scaunul meu, încrucişând degetele ca să treacă mai repede furtuna.

— N-ai putea să iei un interimar? îi sugeră Cathie cu o blândeţe şi un calm care m-au lăsat cu gura căscată.

— Sunt luaţi toţi!

— O să găseşti tu unul, sunt sigură. Ia gândeşte-te, chiar nu ştii pe nimeni care să vă dea o mână de ajutor?

Cu pumnii strânşi pe masă, îşi muncea mintea şi se uita lung la Cathie, aşteptând o revelaţie.

— Mda… ştiu.

Nevastă-sa chicoti.

— Cine e norocosul?

— Élias!

S-a îndreptat de spate şi şi-a umflat pieptul,

mândru de el.

— Tipul pe care l-ai ajutat cu maşina şi care stă aici? îl interogă ea.

A dat din cap că da.

— De ce el? m-am trezit eu întrebând.

— Ţi-a făcut necazuri? sări imediat Mathieu.

M-am dat puţin în spate, speriată de agresivitatea lui.

— Doar să-mi spui şi mă ocup eu de el!

Se dezlănţuise.

— Oh, nu! Abia dacă l-am văzut de câteva ori! Ce ştiu e că miercuri o să-şi recupereze maşina, asta mulţumită ţie, în treacăt fie spus, iar după aia pleacă. Dar...

— Dar ce? urlă el.

— Nu-l cunoşti, nici nu ştii dacă poate să facă munci din astea.

— Îţi zic eu că poate.

— De unde ştii? insistă Cathie.

— L-am simţit. E un tip de toată isprava, crede-mă.

— De unde e?

— De unde să ştiu eu? Ştii că nu-mi place să pun întrebări.

— Asta cam aşa-i!

Mathieu a pocnit din palme, satisfăcut.

— Gata, Hortense, s-a rezolvat! Diseară, când se întoarce, spune-i, te rog, să mă sune.

*

Am stat sub umbrar, aşteptând să apară

viitorul angajat al lui Mathieu. Terasa era scufundată aproape în întuneric când l-am zărit venind, călare pe bicicletă. Văzându-mă acolo, s-a oprit în loc.

— Bună seara, murmură el.

— Bună seara.

Se pregătea deja să intre casă.

— Numai puţin, Élias, l-am oprit eu ridicându-mă din fotoliu. Trebuie să vă spun ceva.

S-a oprit imediat şi a aşteptat, cu capul băgat între umeri ca un copil care urmează să-şi primească pedeapsa. Să-l fi speriat eu cu ceva? Ar fi fost o premieră pentru mine…

— S-a-ntâmplat ceva? mă întrebă el în cele din urmă.

— Nu, nu, staţi liniştit, i-am zis eu pe cel mai blajin ton de care eram în stare. Doar că m-am întâlnit azi cu Mathieu şi mi-a zis c-ar vrea să-i daţi un telefon în seara asta.

Tot corpul i s-a relaxat.

— Nu e cam târziu acum?

— Nu, aşteaptă să-l sunaţi. Aveţi numărul lui?

— Nu, şi… ăăă… de fapt, eu nici nu-mi prea folosesc mobilul, a rămas la service, în maşină.

— Sunaţi de pe fixul din casă, e chiar la intrare, haideţi cu mine…

M-a urmat ascultător, eu i-am dat numărul lui Mathieu, i-am întins aparatul, după care i-am zâmbit şi am ieşit. Am stat însă cu urechea la pândă, arzând de curiozitate să ascult şi eu discuţia. Discuţie era mult spus, căci Élias mai mult a ascultat decât a vorbit. Am auzit doar un „poţi

conta pe mine”. După câteva minute a ieşit din nou afară şi a făcut câţiva paşi prin grădină, frecându-se întruna la ceafă. După aceea a tras un oftat indescifrabil şi şi-a aprins o ţigară. Pesemne că atunci şi-a amintit că eram şi eu pe-acolo, fiindcă s-a întors brusc spre mine.

— Îl scoateţi dintr-o mare încurcătură.

— Mă bucur că pot să-i fiu de ajutor, măcar atâta să fac şi eu pentru el.

— O să lucraţi mai mult timp, ce-a zis?

— Ăsta-i un mod indirect de a mă întreba dacă mai rămân la dumneavoastră?

Drept cine mă lua? Doar nu eram atât de înnebunită după bani!

— Nu! Vai de mine!

— Aş mai rămâne o vreme, dacă o să mai fie disponibilă camera…

Mi s-a părut că ghicesc premisele unui zâmbet, numai că ele au dispărut până să-i ajungă la buze.

— O vreme, o să tot fie loc, i-am zis eu cu blândeţe.

— Perfect. Când n-o să mai fie, să-mi spuneţi.

S-a apropiat de măsuţa joasă pe care-mi odihneam glezna, obosită după ziua aceea minunată. Şi-a stins ţigara în scrumieră şi a pornit-o spre camera lui.

— Noapte bună, Hortense.

9

Şedinţele de recuperare dădeau roade, kinetoterapeutul era încântat de progresele pe

care le făceam. La o lună după accidentare, îmi recăpătăm mobilitatea, în vreme ce durerile şi senzaţia de fragilitate se diminuaseră simţitor. Peste o săptămână, aveam să scap de atelă. Mă temusem de ce era mai rău. De-acuma, aveam motive să sper. Să sper că nu va trebui să renunţ definitiv la dans. Ca să nu mai încapă însă nicio temere, terapeutul voia să ştie şi opinia ortopedului, aşa că a trebuit să-i promit că o să-i dau coordonatele savantului nebun şi ale clinicii lui. Eram nevoită deci să-l contactez pe Auguste şi să-i îndur obişnuita-i exigenţă. Iar când ziceai Auguste, ziceai şcoală! În fine, nu era grabă mare, mai puteam să trag de timp. Nu prea mă încânta ideea a redezgropa nişte amintiri atât de urâte. De fiecare dată când mă gândeam la consultaţia de la clinică şi la ultimele secvenţe pe care le trăisem la Paris şi la şcoală, începeam să tremur, cuprinsă de o deznădejde totală, ca atunci când te ştii în pericol. Pericol să ce? N-aveam nicio idee. În ultimele zile, nu mai avusesem nicio veste de la Sandro şi Bertille, şi nici eu nu-i căutasem. Ar fi trebuit poate să-i sun, să le dau eu un semn de viaţă, acolo, dar nu mă simţeam în stare. Îmi imaginam că erau supraocupaţi cu munca, asta era scuza perfectă. Ca şi scuza cu concediul pentru justificarea tăcerii desăvârşite a lui Aymeric de aproape două săptămâni încoace.

*

Când am ajuns la Conac, am dat peste o

maşină necunoscută. Am parcat aproape de ea, ca s-o pot inspecta discret. Nu puteam eu să mă laud cu tărăboanţa mea, la cât de veche era, dar nici astălaltă nu părea o tinerică, probabil că avea o grămadă de kilometri rulaţi. Numai că era dintr-o cu totul altă ligă decât Panda-ul meu. Era un soi de 4 X 4 bleumarin – nu mă pricepeam prea bine –, impunător şi destul de prăfuit. Maşina aia avusese mai multe vieţi, o atestau nenumăratele îndoituri şi înfundături ale caroseriei. Dar dezastrul din interior chiar m-a lăsat perplexă: erau acolo tot felul de chestii de băut şi de mâncat, genţi de voiaj, cărţi peste cărţi, o mulţime de hârtii şi de hărţi rutiere, plus o pernă şi un sac de dormit. De-ai fi zis că proprietarii maşinii locuiau de fapt în ea. Şi că se hotărâseră să facă o pauză într-un pat adevărat... la mine la Conac!

Aşteptam nişte clienţi noi, care urmau să vină în seara aceea şi să stea tot weekendul. N-am mai lungit-o, nevrând să fiu surprinsă în flagrant delict de *voyeurism*. Când am ajuns în dreptul garajului, m-am întâlnit, spre marea surpriză, cu Élias, care de obicei nu se întorcea înainte de lăsarea întunericului.

— Bună ziua!

— Bună ziua, Hortense.

Eram pregătită să-mi văd de drum, dar m-am răzgândit în ultima clipă.

— Élias, i-aţi văzut cumva pe cei care au venit cu maşina de-acolo?

— Da.

— Aha. Deci mă aşteaptă. Păi, să mă grăbesc,

atunci.

Şi am şi pornit-o înspre casă.

— Nu vă grăbiţi, e maşina mea.

Am încremenit în loc şi m-am holbat la el. Doar nu trăia în propria-i maşină! Nu-l cunoşteam mai deloc, dar nu-l vedeam ducând o asemenea viaţă. Mi-am revenit rapid, dându-mi seama că mă uitam probabil la el ca la un extraterestru.

— Corect, e miercuri azi! Uitasem. Care vasăzică, v-au reparat-o.

— Aşa s-ar părea.

— Minunat! Vi s-a luat o piatră de pe inimă, bănuiesc.

A ridicat din umeri, indiferent. De parcă nici nu conta. Deşi, când venise aici, ziceai că-i sfârşitul lumii…

— Altfel, toate bune? îl întrebai eu, încercând să leg o conversaţie.

A întors capul într-o parte, iar privirea i s-a pierdut undeva în zare.

— Da…

A scos încă un oftat lung, al cărui înţeles numai el îl ştia, după care mi-a acordat din nou atenţia lui. Omul ăsta părea extenuat de propria-i existenţă, măcinat de o povară care-l strivea.

— O să vă plătesc chiar acum, s-a făcut o săptămână de când sunt aici. Bănuiesc că şi pentru dumneavoastră e mai convenabil aşa.

— Cum vreţi, dar să ştiţi că nu-i nicio grabă.

— Insist.

A venit după mine până în antreu. Am făcut calculele şi i-am arătat totalul. Când l-a văzut, s-a

încruntat.

— E ceva în neregulă? l-am întrebat eu, sastisită.

— Cred că aţi greşit, vă datorez mai mult. Mathieu mi-a spus care-i preţul pe noapte şi dacă înmulţim cu…

— V-a spus preţul cu mic dejun, l-am întrerupt eu. Dar eu vă ofer aceste mic dejunuri din partea casei.

— Pot să le plătesc!

Credea probabil că o făceam de milă, dar se înşela amarnic.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu v-am văzut să vă atingeţi de cornuri şi de dulceaţă… Dacă ţineţi neapărat să plătiţi o pungă de cafea, adăugaţi 3 euro şi 90 de cenţi la suma totală! am încheiat eu zâmbind.

Simţeam că-i venea să râdă la gluma mea, dar ceva parcă nu-i dădea voie. Tristeţea părea să-l tragă mereu înapoi în cochilie.

— Mulţumesc, sunteţi drăguţă, reuşi el cu greu să îngaime.

— E plăcerea mea. Şi-apoi, cine ştie? Peste nişte ani, după ce Mathieu vă va da drumul, poate c-o să mai vreţi să treceţi pe-aici!

Eram aproape sigură că nu trecea niciodată de două ori prin acelaşi loc. Muţenia lui mi-a confirmat-o. A pus pe măsuţă un portofel vechi din piele, care probabil fusese negru cândva şi din care i se iţea acum permisul de conducere. Cartonul roz al acestuia era scorojit, chiar rupt pe alocuri. Pesemne că-l luase când era foarte tânăr,

tare mi-ar fi plăcut să văd cum arăta pe-atunci. L-aş fi recunoscut oare? A lăsat totul unde era şi a început imediat să se caute prin buzunarele blugilor. De-acolo a scos un ghemotoc de bancnote mototolite, pe care, una câte una, le-a pus tot pe măsuţă. M-a şocat când i-am văzut mâinile, hărtănite în ultimul hal, cu palmele pline de bătături şi degetele toate zdrelite, nemaipunând la socoteală antebraţele chinuite de crampe, pe care se distingeau, de la încordare, fiecare venă şi fiecare nerv.

— Cred că am numărat bine.

— E perfect, mulţumesc.

— Bună seara.

Se răsucea deja pe călcâie.

— Staţi puţin!

S-a întors din nou spre mine. Am arătat cu capul înspre mâinile lui.

— N-aţi vrea ceva ca să vi le oblojiţi cât de cât? Cred că vă dor, şi am tot ce trebuie în trusa medicală. Nu puteţi sta aşa, dacă vreţi să puteţi munci în continuare.

S-a uitat la mine, mişcat, după care gândurile i-au fugit, ca de obicei, în altă parte, la mari depărtări – cel puţin aşa părea. A schiţat o mutră ironică, uşor scârbită chiar, apoi s-a uitat din nou în ochii mei.

— Mulţumesc, sunteţi drăguţă, dar n-o să mor din atâta lucru, ştiu ce am de făcut.

S-a năpustit afară de parcă l-ar fi fugărit cineva. Am ieşit şi eu după el, ca hipnotizată. Ciudat om! Făcea risipă de ingeniozitate numai ca

să nu se apropie cineva de el. Evita, practic, orice contact cu oamenii, rezumându-se la acel minimum minimorum impus de politeţe. Dacă mă gândeam mai bine, probabil că nici Mathieu nu aflase mai multe despre el, de când îl luase în echipa lui. Am observat pe jos un cartonaş plastifiat pe care trebuie să-l fi scăpat când scotocise prin portofel şi prin buzunare; l-am luat imediat, fără să mă uit despre ce era vorba şi l-am strigat pe Élias, grăbindu-mă în acelaşi timp să-l prind din urmă. Se pregătea să închidă portiera – tentativa noastră de conversaţie îl pusese, în mod evident, pe fugă –, dar, văzându-mă cum veneam spre el ţopăind, a ieşit totuşi din maşină, nemulţumit că-l ţineam în loc.

— V-aţi pierdut ceva! i-am zis eu ca să-l liniştesc.

I-am întins cartonaşul, iar privirea mi-a înţepenit, văzând în acelaşi timp cum Élias se albea la faţă. Mi-era foarte cunoscut acel desen cu un şarpe roşu răsucit în jurul unui băţ. Parcă ar fi fost o imagine din inventarul inconştientului colectiv, mi se părea c-o ştiu dintotdeauna, dar nu şi de unde anume. Élias tot încerca să-şi recupereze peticul de hârtie, dar eu nu-i dădeam drumul din mână, mi-era imposibil să i-l înapoiez. În cele din urmă, mi-a picat fisa. Privirea mi s-a mutat de la cartonaş la proprietarul său.

— Sunteţi doctor?

Se uita ţintă la acel caduceu, cu mâinile tremurând şi cu fălcile încleştate.

— Înainte, şuieră el printre dinţi.

— Înainte de ce?

— Nu mai contează…

A tras un pic mai tare de peticul de carton, iar eu l-am lăsat în sfârşit să-l ia.

— Vă mulţumesc că mi l-aţi dat înapoi.

— N-aveţi de ce, dar…

Fără a-mi mai da vreo atenţie, s-a urcat în maşină, a aruncat furios, undeva pe bancheta din spate, preţiosul document pe care se chinuise atât de tare să mi-l smulgă din mână şi a demarat în trombă, dispărând într-un nor de praf. Eu am intrat în casă şi m-am prăbuşit pe canapeaua din salon, uimită şi tulburată de ceea ce descoperisem; Élias era doctor, iar maşina aceea era, mai mult sau mai puţin, locuinţa lui. Acele ultime treizeci de minute fuseseră cu totul suprarealiste. Misterul din jurul acestui om devenea tot mai de nepătruns. Degeaba încercam eu să-mi ţin în frâu imaginaţia, aceasta era mult prea inflamată ca să nu-ncep să mă gândesc la lucrurile cele mai incredibile.

*

Pe la 9 seara, ţârâitul telefonului m-a smuls din scenariile mele nebuneşti. Am sărit ca arsă şi m-am năpustit spre el, nutrind speranţa că era Aymeric. Am simţit apoi cum mi se strânge inima în piept de dezamăgire şi de groază. Dezamăgire pentru că nu era el, nici de data asta. Groază pentru că era Bertille. Am răspuns. N-aveam încotro.

— Bună, Hortense!

— Salut, ce mai faci?

— Genial! Fiona se descurcă perfect, spectacolul e în pregătiri, iar înscrierile la cursuri au început să curgă.

Aşa, *Bertille*, *mersi*, *zi-mi-o scurt*!

— Mă bucur.

— Şi tu? Îţi priește Sudul?

— Da, nu pot să spun că şomez…

— Cum aşa? mă întrebă ea pe un ton înţepat.

Ce te-a apucat să-i spui, *Hortense*!

— Am deschis camerele de oaspeţi, casa are nevoie de nişte lucrări de întreţinere.

— Aha, păi, atunci, foarte bine…

M-am blocat, dându-mi seama brusc de un lucru jenant: nu mai mergeam să lucrez la şcoală, dar la Conac munceam. Aveam nevoie de o diversiune, dar care?

— Ce-mi mai fac fetele? Se mişcă bine?

— Perfect, dar îţi cam duc dorul… Întreabă întruna de tine.

M-a potopit tristeţea, nu mai ştiam ce să zic.

— Cum mai stai cu glezna?

Întrebare de baraj… M-am uitat la ea, era dezumflată complet, protejată încă de atelă, bineînţeles, dar deja mergeam mai repede, mai bine şi fără dureri. Puteam de-acuma să pun piciorul în pământ şi să mă bazez pe el tot mai mult.

— Ia-mă uşurel, că mai am de tras cu ea… Deocamdată nu pare prea solidă.

— Fir-ar să fie… şi cum te descurci? Crezi că poate să iasă prost? Poate că ar fi bine să vorbeşti

cu Auguste ca să te mai ducă o dată la doctorul lui.

— Mai stau aşa o vreme… dar să ştii că sunt destul de bine îngrijită şi aici.

În receptor se auzi un plescăit de limbă scurt şi exasperat. Aparenta mea iresponsabilitate o călca pe nervi.

— Hortense, îmi pare rău că trebuie să discutăm nişte chestii atât de delicate, dar, îţi dai seama, la cât de multe cereri de înscriere am primit pentru vara asta, trebuie să ajungem la o concluzie. Dacă după o lună întreagă glezna ta nu-i mult mai bine, nu văd cum te-ai putea ocupa de cursurile din iulie. E extrem de riscant să ne băgăm în aşa ceva dacă tu nu eşti disponibilă. Nemaivorbind despre ce rişti dacă te reapuci de treabă prea devreme. Chiar tu ziceai de treaba asta, la un moment dat! Înţelegi, nu?

Ca de obicei, Bertille îmi vorbea fără înconjur. Nu mă deranja. Pe lângă faptul că nu ceream să fiu protejată – deşi era dreptul meu, până la urmă –, mă bucuram să văd că nu-mi cerea să mă întorc la şcoală.

— Ai dreptate, ce să zic… Îmi pare rău.

Răspunsul meu era cum nu se poate mai sincer. Pe de altă parte, nu mai ştiam ce să cred, mi-ar fi plăcut să reacţionez vehement, să urlu că e scandalos sau că e furt pe faţă, dar eu nimic.

— Nu dau doi bani pe scuzele tale, eşti cu minţile în altă parte, Hortense. Fă bine şi stai acolo până rezolvi tot ce ai de rezolvat, şi nu mă refer doar la gleznă. N-are rost să vii încoace, iar peste două zile să te văd distrusă.

Până în septembrie, n-aveam să mă întorc la viaţa mea obişnuită. Deşi nu-mi convenea să-mi las baltă atâta vreme elevii şi orele de predare, gândul ăsta mă liniştea, chit că avea la bază o minciună.

— Aş vrea totuşi să te rog ceva, continuă ea.

— Te ascult.

— Fă un efort şi vino măcar la spectacol. Fă-o pentru elevele tale. Trag toate din greu cu Fiona ca să fii mândră de ele.

M-am simţit aiurea, parcă i-aş fi lăsat baltă pe toţi. Bertille mă atingea acolo unde mă durea mai tare, dar n-aveam ce să fac. Nu puteam să mai dau înapoi. Nici măcar s-o gândesc ca pe-o eventualitate.

— Sigur! O să fiu acolo, nici nu concep altfel.

— Foarte bine. Între timp, trage tare cu refacerea. Vreau să fii în formă maximă când te reapuci de treabă.

— Aşa o să fac. Acum te las, trebuie să-mi vină nişte clienţi.

Minciună neruşinată… Voiam să scurtez cu orice preţ convorbirea aia.

— OK! Te pup.

— Şi eu.

Am închis fără să mai stau pe gânduri.

*

M-am băgat în pat imediat. Nu de oboseală, ci ca să mă ascund, ca să scap de ruşinea de-a o fi minţit pe Bertille în privinţa gleznei şi de a-i fi lăsat baltă pe toţi. Am adormit. Somnul mi-a fost bântuit

de coşmaruri în care tot încercam să fug; alergam îngrozită pe un culoar întunecos care nu se mai termina, apoi ajungeam pe o scenă unde eram obligată să dansez ca un robot, în lumina orbitoare a unui reflector. Până la urmă, reuşeam să-l disting pe Aymeric, care era cu ai lui. Fericirea familiei lor, dragostea care-i unea mă făceau să încremenesc, ca paralizată. Fără a mă băga în seamă, ei se ridicau şi plecau.

Am sărit atunci din somn, înăbuşindu-mi strigătul cu care voiam să-l fac să se-ntoarcă. Eram leoarcă de transpiraţie, inima îmi bubuia în piept, mi-era greaţă. M-am uitat la ceasul deşteptător, era 3 dimineaţa. Mi-am şters cu mâna sudoarea de pe frunte şi din părul lipicios. Muream de cald, şi totuşi tremuram. M-am extras de sub plapuma umedă şi, bâjbâind prin întuneric, m-am dus la bucătărie, unde am golit, unul după altul, două pahare mari cu apă. Când, cu inima strânsă, am pornit-o înapoi spre camera mea, am observat că uşa de la intrare era întredeschisă. M-am mirat să văd că una dintre luminile de afară era aprinsă, deşi eu le stinsesem pe toate. Nu m-am speriat însă. Am ieşit pe terasă, apoi m-am strecurat spre mesele din grădină. Şi-am auzit. Mi-am masat tâmplele ca să mă liniştesc, apoi am ascultat din nou cu atenţie. Era, într-adevăr, ceea ce mi se păruse. Cineva plângea. Plângea un bărbat. Deşi nu-l vedeam în bezna de-afară, am ştiut precis că era Élias. O simţeam. Numai el putea să fie. Ce suferinţă ascundea oare? Ce i se întâmplase doctorului *dinainte* de ajunsese în halul ăsta?

Hohotele lui de plâns îmi rupeau inima. Brusc, problemele mele mi s-au părut nişte fleacuri. Am făcut un pas prin iarba umedă, cu gândul să mă duc la el şi să-l consolez cumva, să-l ajut. Apoi însă m-am răzgândit, nu puteam să dau buzna aşa peste bietul om. Lipită cu spatele de zidul casei, invizibilă în semiîntunericul de-acolo, am stat aşa vreo câteva minute, nemişcată, conştientă de neputinţa mea. M-am simţit vinovată că-l spionam, că-i violam secretul. M-am întors tiptil înăuntru. N-am putut să adorm decât peste vreo două ore, după ce l-am auzit în sfârşit intrând în casă.

*

A doua zi, când a sunat ceasul, nu puteam să mă simt decât ca după o noapte albă. În timp ce trăgeam de mine să mă dau jos din pat, mi s-a părut că aud vag un motor de maşină. După duş, când am intrat în bucătărie, mirosul de cafea mi-a gâdilat nările, iar pe masa de lucru am găsit un bileţel. Abia după mai multe încercări am reuşit să descifrez scrisul acela puchinos: „*Mi-am permis să caut prin dulap*. *O zi frumoasă*, *Élias*”. Evident. Un adevărat scris de doctor. Să-mi fi remarcat oare prezenţa astă-noapte şi să fi preferat s-o şteargă dis-de-dimineaţă, crezând că acum ştiam ceva mai multe despre el? Poate prea multe după gustul lui? Cât a durat micul dejun al celorlalţi clienţi nu m-am gândit decât la lucrurile astea, neputând pur şi simplu să mi le scot din minte. Focalizarea pe Élias era o modalitate de a scăpa de propriile-mi

probleme, dar mă muncea şi dorinţa de a şti din ce pricini suferea. Plus că mi se părea mult mai confortabil să-mi bat capul cu el decât să mă gândesc la Aymeric şi la şcoala pe care o abandonasem. Când noua mea obsesie a ajuns la paroxism, m-am hotărât să intru în camera lui. Aveam o scuză foarte bună, în caz că se întorcea pe neaşteptate şi dădea peste mine acolo: trecuse o săptămână de când venise, îmi plătise ce era de plătit şi urma să mai stea o vreme, aşa că era normal să fac puţin curat şi să schimb aşternutul şi prosoapele. Aşa aş fi făcut pentru orice client.

*

Şi totuşi, am intrat în vârful picioarelor, jenată că-i încălcăm teritoriul doar ca să-mi satisfac eu o curiozitate. Starea în care era patul nu m-a surprins. Totul dădea de înţeles că nu se băga niciodată în aşternut – acesta din urmă fiind foarte puţin şifonat –, probabil că se întindea pur şi simplu acolo şi aştepta să-l ia somnul, lucru care, după toate aparenţele, nu se prea se întâmpla. Toate lucrurile lui stăteau grămadă într-un colţ, lângă genţile de voiaj. Pe birou, am văzut un caiet de şcoală cu un pix lângă el, m-am convins cu greu să le las în pace şi am intrat în baie, unde mirosea a brad de la gelul de duş. Pe chiuvetă, o periuţă de dinţi şi un aparat de bărbierit Bic. La fel ca în cameră, totul părea pregătit să fie strâns rapid şi băgat în bagaj. Élias era mereu în alertă, gata să plece – sau să fugă – în orice clipă, deşi în mod

normal mai avea de stat aici încă nu se ştia cât. Prezenţa lui transformase camera aceea atât de primitoare într-una sărăcăcioasă şi tristă. Parcă ţinea să nu rămână nicio urmă a trecerii lui pe acolo. Élias încerca să nu facă niciun zgomot, să nu deranjeze pe nimeni, să dispară pe nesimţite. N-avea rost să mă mint: muream de curiozitate, caietul ăla mă atrăgea ca un magnet. Dorinţa de a afla ce ascundea acel om taciturn şi vizibil chinuit devenea pentru mine o necesitate. Înainte de a ieşi din cameră, m-am dus din nou la birou. M-am aşezat pe scaun şi mi-am trecut mâna peste coperta caietului, un maculator cum aveam în şcoala primară. Prezenţa aceea stranie şi emoţionantă a copilăriei în mijlocul acelui decor al deznădejdii m-a impresionat. Mi-era ruşine de cât de tare-mi doream să-l deschid. N-aveam niciun motiv să cred c-o să găsesc ceva important înăuntru. Dar era de-ajuns să arunc o privire şi totul se rezolva. Nici el, nici altcineva n-aveau să ştie. Doar eu şi conştiinţa mea. Cuprinsă de îngrijorare, m-am uitat pe geam ca să mă asigur că nu apăruse vreo maşină în curte, apoi am deschis larg uşa, pândind şi cel mai mic zgomot. M-am aşezat după aceea la loc, am respirat prelung ca să-mi alung stânjeneala şi am deschis la prima pagină. Aş fi preferat să nu-i recunosc scrisul puchinos pe care-l văzusem şi pe biletul de dimineaţă, poate că atunci mi s-ar fi tăiat elanul. N-am avut norocul ăsta…

*

Nu ştiu ce m-a apucat de-am cumpărat acest caiet. Niciodată, ca puşti, n-am ţinut un jurnal intim. Mi se părea o chestie cretină, chiar şi pentru fete. Şi uite-mă acum, la 42 de ani, pregătindu-mă să scriu tot felul de prostii numai ca să-mi umplu singurătatea şi să-mi dau senzaţia că am un tovarăş de drum! Ţi-ai găsit! Mă simt şi mai jalnic! Ce tâmpenie! Oricum, nici nu-ndrăznesc să povestesc prin ce-am trecut în ultimele luni. Când te gândeşti că în unele cazuri eu eram primul care-i îndemna pe oameni să meargă la un psiholog, iar astăzi nici nu-ndrăznesc să spun ce profesie aveam înainte de toată acea porcărie.

*

Tocmai l-am sunat pe frate-meu. E apelul meu săptămânal prin care-i arăt că încă mai trăiesc. Mă scoate din minţi cu obsesia lui de a vrea cu orice preţ să facă pe capul familiei şi de a încerca să mă readucă la o viaţă normală, cum zice el. Dintre noi doi, eu sunt totuşi fratele mai mare. Dar el se crede superior, mereu s-a crezut peste mine. Niciodată nu mi-a înţeles opţiunile, el miza pe chirurgie, medicina generală a privit-o mereu cu condescendenţă. Nu-i un om rău frate-meu, e mai zevzec uneori, dar ţin foarte tare la el. Ştiu că încearcă din răsputeri să mă ajute. Dar când o să priceapă oare că n-am nevoie de ajutorul lui? Viaţa mea e terminată. Viaţa pe care mi-o doream. S-a dus, gata. N-am ce să mai dreg. Deja m-am

obişnuit cu gândul. Ce naiba e aşa greu de înţeles?!

*

M-am uitat rapid peste paginile următoare, din ce în ce mai intrigată de ceea ce descopeream: de luni întregi, era tot pe drumuri. Se muta dintr-un colţ în altul al Franţei, muncind una, alta prin uzine sau pe la ferme, şi fiind plătit cel mai adesea în mână. Trăgea acolo unde putea să stea şi să mănânce cu bani puţini. Uneori, dormea în maşină. În orice caz, renunţase la profesia lui. Bătea pe la porţi în căutare de ceva de lucru, fără a găsi întotdeauna. Iar după maximum zece zile, pleca mai departe. Trăia o viaţă de zi cu zi ce consta în singurătate, tăcere şi muncă, în încercarea evidentă de a se epuiza, de a se abrutiza şi de a nu-şi lăsa decât câteva ore de odihnă, atât cât să nu-i cedeze organismul. Deşi vorbea despre oameni alături de care muncea cu empatie, respect şi mult interes, nu intra niciodată într-o relaţie mai strânsă cu ei – în orice caz, în jurnal nu menţiona nimic de genul ăsta. Apoi, brusc, o dată, la urma urmelor destul de simbolică, mi-a sărit în ochi.

*

23 decembrie. L-am sunat pe frate-meu. Ne-am certat. Nu înţelege că n-am niciun chef să vin la el de Sărbători. M-a făcut în toate felurile. După

părerea lui, am ajuns un nebun, un sălbatic irecuperabil. Ar trebui să mă reapuc de muncă, să-mi găsesc un cabinet undeva, să mă întorc la medicină. În mărinimia lui, mi-a propus chiar să le vorbească despre mine unor confraţi, ca să obţin un post. Despre mine, fratele lui mai mare care a luat-o pe calea pierzaniei. Ia să mă lase în pace! Să mă lase în necazul meu, în rahatul ăla de eroare profesională! Mi-ar fi şi greaţă să asist la Crăciunul lor perfect, ca de carte poştală. A uitat că există o familie care, din cauza mea, n-o să mai aibă parte de Crăciunul perfect? Eu n-am uitat şi niciodată n-am să uit cum am dat-o atunci în bară, cum am cedat unei slăbiciuni de moment... Mama mă-sii, îmi vine să crăp!

*

24 decembrie. Pe post de cadou, mi-am luat o cameră într-un hotel prăpădit din zona industrială. Sunt atât de năuc, că nici nu ştiu cum se numeşte oraşul în care am ajuns. Dar n-am cu ce să merg în altă parte. Din pricina Sărbătorilor, totul e închis, aşa că până pe 3 ianuarie n-o să am nimic cu care să-mi ocup timpul. Astăzi am umblat aiurea pe străzi, uitându-mă cum cei din jurul meu făceau ultimele cumpărături, luau ultimele cadouri. Apoi, treptat, toată agitaţia aia s-a stins. M-am trezit singur ca un tâmpit, uitându-mă la luminiţele din brazii de Crăciun de la ferestre. Anul trecut muncisem până târziu, gastroenteritele şi primele gripe îmi dăduseră multă bătaie de cap. Apoi,

mersesem la domnul şi doamna H., cei doi bătrânei la care ţineam atât de mult. Nu plecaseră niciodată de la ferma lor, iar copiii le erau departe. Când îşi dăduseră seama că n-aveam nimic aranjat, îmi propuseseră să rămân la ei în noaptea de Ajun. Parcă-i aud şi acum zicându-mi: „Doar n-o să stea singur dragul nostru doctor, haideţi, staţi cu noi”, iar eu, încântat de căldura şi de ghirlandele lor vechi, acceptasem să le ţin locul fiilor plecaţi. Plăcerea a fost de partea tuturor, şi a lor, şi a mea. Ţin minte şi acum cu ce dureri de cap m-am trezit, de la trăscăul domnului H. Oare acum se mai gândesc la mine? Nu, mi-au întors spatele şi ei, ca toţi ceilalţi.

*

2 ianuarie. Mâine, plec din camera asta nenorocită în care mucegăiesc de o săptămână. O să mă urc în maşină şi-o să mă rup şi mai mult de lume. Mi-e silă de mine. Am sărbătorit sfârşitul celui mai rău an din viaţa mea târându-mă prin baruri, barurile de gară unde toţi singuraticii vin să-şi înece necazul în alcool ieftin, cu muzică proastă, din anii optzeci, pe fundal. M-am aruncat cu capul înainte. Am băut mai mult decât puteam duce, ca să nu-mi mai amintesc de revelioanele petrecute cândva în satul meu, sat unde, fără voia mea, fusesem considerat un erou, după care mă văzusem pus la stâlpul infamiei. Şi m-a apucat o poftă irepresibilă de tandreţe, de a atinge un trup de femeie, de a-l strânge în braţe. Nimeni nu face

nazuri în astfel de situaţii, e suficient să interceptezi o privire ceva mai sticloasă, să transmiţi mesajul, să deschizi un simulacru de conversaţie alcoolică şi te trezeşti că ţi-o pui în buda unui bar, cu spatele lipit de un perete scârnav. Mai jos de-atât chiar n-am cum s-ajung. Sunt redus la o partidă de sex fără sentimente, fără suflet, fără o dorinţă reală, doar ca să mă descarc şi să uit, preţ de câteva minute, că viaţa mea nu mai are nicio valoare. Partidă care, în plus, m-a lăsat mai dezorientat ca oricând. Nu mai am nimic de aşteptat de la ceilalţi, nu mai vreau să mă implic în viaţa nimănui, nu mai vreau niciun prieten şi nicio relaţie sentimentală. Singur şi gata. Eu sunt această rătăcire dintr-un loc în altul, în care mă tot afund de când mi-am pus catrafusele în maşină şi-am şters-o, ca să mă pierd, ca să uit cine sunt.

*

Am stat să mă calmez, căci cele citite îmi cam tăiaseră respiraţia. Élias rămânea în continuare un necunoscut, dar aflasem totuşi despre gândurile lui intime, despre suferinţele lui, despre retragerea din lume pe care şi-o impunea, din motive pe care numai el le ştia. Se simţea vinovat de ceva şi se pedepsea. M-am uitat din reflex la ceas. Trebuia să mă întâlnesc cu Cathie la prânz. Înainte de a pune totul la loc, am cedat tentaţiei şi am mai dat o pagină. După câte se părea, nu mai scrisese câteva săptămâni bune...

*

Iată-mă blocat într-un sătuc provensal. Fiind nedormit, am închis ochii două secunde şi tocmai atunci s-a găsit un mistreţ să traverseze şoseaua. Am crezut că în sfârşit o să se isprăvească totul, c-o să ies în decor şi c-o să termin cu viaţa asta infernală. Dar nu. Cel de sus nu mă vrea. Din fericire pentru ea, fiara a murit pe loc, n-a trebuit să-i curm eu suferinţa, am invidiat-o. Dar tot sângele ăla, toată carnea şi toate măruntaiele borşite pe bara din faţă şi pârlite de radiator mi-au întors stomacul pe dos. Am aruncat în şanţ tot ce-am putut. Un tip mătăhălos, simpatic şi de treabă s-a oferit să mă ajute. Am încercat toate strategiile ca să-l conving să-şi vadă de drumul lui şi să-mi dea pace. Nimic. Nici nu concepea să mă lase acolo. Degeaba i-am dat eu de înţeles că preferam să se care. S-a făcut că nu pricepe şi n-a luat în seamă nimic din ce-i ziceam. Până la urmă, i-a mers. Aşa că iată-mă într-o cameră de oaspeţi a unei prietene de-ale lui. De altfel, nici nu i-a prea dat femeii de ales. Aceasta m-a primit frumos, iar eu m-am purtat cu ea ca un necioplit. Oare cât va trebui să stau aici? Am obosit, nu mai pot. Dar tot n-o să dorm.

*

Trebuia să închid cu orice preţ acel caiet. Dacă citeam mai departe, avea să fie vorba despre Conac, despre şederea lui la mine, despre relaţia

lui cu Mathieu. Oare chiar îmi doream să ştiu mai multe acum despre treburile astea?

*

Am trecut s-o iau pe Cathie de la prăvălie şi am parcat în Piaţa Gambeta, fiindcă mergeam să mâncăm de prânz la Strachina. Mi-era greu să nu mă mai gândesc la ce citisem, la ce descoperisem, eram cu minţile în altă parte. Apropiindu-ne de terasă, am zărit în pragul restaurantului silueta masivă a lui Mathieu.

— Ei poftim, uite cine-i aici!

De cum l-a văzut pe bărbatu-său, Cathie s-a luminat la faţă şi, toată numai zâmbet, l-a strigat cu vocea ei dulce şi drăgălaşă. El i-a răspuns fluturând din braţele-i uriaşe. Erau atât de legaţi unul de altul, atât de îndrăgostiţi, liniştea pur şi simplu lucrurile în jurul lor. Genul ăsta de iubire mi-o amintea pe cea a părinţilor mei.

— Cu cine e? mă întrebă ea întorcându-se spre mine.

M-am mai uitat o dată într-acolo şi am simţit că leşin.

— Ah… cu Élias.

— Excelent! Nu l-am văzut până acum.

Mathieu venea spre noi surâzând larg şi trăgându-l pe Élias după el.

— Bună, Mathieu! am ciripit eu.

Acesta şi-a îmbrăţişat nevasta, apoi m-a pupat şi pe mine. Élias, care se uita la noi cu o privire obosită, a schiţat doar un semn din cap. Am roşit

toată. M-am gândit instantaneu la lacrimile lui de astă-noapte, la dorinţa lui de-a încheia odată cu toate, la viaţa de medic pe care o pierduse şi la *voyeur*-ismul meu.

— Bună ziua, am îngăimat eu.

— Nu mă prezinţi şi pe mine? zise Cathie.

Mathieu avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă, apoi, îmbufnat, îl înşfăcă pe Élias de braţ şi-l trase spre noi.

— Ah! Soţia mea, Cathie.

Ea îl prinse de umeri pe noul prieten al soţului său şi-l pupă de trei ori, potrivit obiceiului zonei.

— Mă bucur să vă întâlnesc în sfârşit, după câte am auzit despre dumneavoastră.

Părea complet derutat de purtarea călduroasă şi primitoare a bunei mele prietene, neştiind în mod evident cum să reacţioneze.

— Încântat, răspunse el în cele din urmă.

— Aţi ajuns exact când plecam, constată Mathieu, dezamăgit. Păcat, am fi putut prânzi toţi patru.

— Mai găsim noi o ocazie! se entuziasmă Cathie.

Făcând abstracţie de recentele mele descoperiri, parcă nu prea aveam chef de-o asemenea întâlnire. Era prea ciudat; ar fi fost pentru prima oară când un client ajungea să-mi frecventeze prietenii. De obicei, erau două lumi distincte: de-o parte noi, de cealaltă parte turiştii. Atâta doar că Élias nu era propriu-zis în vacanţă.

— Bun, noi am şters-o! zise Mathieu plesnind din palme.

Élias o şi pornise, cu privirea în pământ.

— La revedere, îi spuse el lui Cathie, politicos.

I-am surprins privirea, parcă cerea îndurare.

— Pe diseară, i-am zis eu fără ca măcar să-mi dau seama.

A plecat. Mi-am lăsat prietenii să discute un pic între patru ochi şi m-am dus să mă aşez la masa noastră. Stăteam cu faţa spre muntele Ventoux. Mathieu şi Cathie se sărutară ca doi eterni adolescenţi îndrăgostiţi, apoi ea mi se alătură, radioasă.

— Ce faţă tristă are! îmi zise ea de cum se aşeză.

— Ai văzut?

— Stai liniştită, că mi ţi-l înseninează bărbăţelul meu!

— Ţi-a zis ceva, cumva?

— Mi-a spus că omul trage ca un catâr fără să se plângă, chestie care-i place foarte tare lui Mathieu, după cum bănuieşti…

— Foarte bine…

— Şi că aşteaptă să vadă cum se încheie săptămâna, fiindcă ar vrea să-i propună să mai stea măcar până la sfârşitul lui iunie.

— Serios?

— Da, aşa cum se-aştepta, n-are pe nimeni altcineva de depanaj. Dacă Élias ăsta pleacă, o să fie într-un mare rahat.

M-am gândit la senzaţia aceea de om pe picior de plecare pe care am avut-o în camera lui, la obiceiul acestui tip de-a dispărea după câteva zile. Ar fi trebuit să-i spun şi lui Cathie despre treaba

asta, să-i povestesc ce descoperisem, dar simţeam că n-am dreptul să dezvălui secretele lui Élias, nici măcar faptul că era doctor. Plus că, la drept vorbind, nu eram prea mândră că-i cotrobăisem prin lucruri.

*

Ne terminaserăm salatele şi aşteptam cafelele, când Cathie a deschis subiectul pe care voiam să-l evit cu orice preţ, rupând în acest fel pactul pe care-l încheiaserăm.

— Ceva veşti de la Aymeric?

Am lăsat capul în jos.

— Nimic. Nici nu ştiu dacă-mi simte lipsa…

Vocea mi s-a înecat, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Nu ştiu ce să zic, Hortense… Nu mai poţi trăi aşa, omul ăsta o să te distrugă…

Am încuviinţat timid din cap.

— Am mai vorbit cu Bertille.

— Şi? Ceva noutăţi pe partea asta?

— Mi-e ruşine s-o spun, dar i-am lăsat baltă cu totul vara asta, era prea mult pentru mine. O să rămân aici până-n septembrie.

— Pe bune?

— Da, i-am zis eu zâmbind.

— E o chestie superegoistă, dar mă bucur nespus. Oricum, aşa o să te poţi pune din nou pe şine…

— Om vedea…

*

Mai pe seară, am primit un apel de la Aymeric, apelul pe care nici nu-l mai aşteptam. Am simţit cum mă cuprinde un val de mânie. Eram furioasă pe el. Pentru ce oare? Greu de ales dintre atâtea. Ar fi trebuit să nu-i răspund, dar eram prea slabă.

— Hortense…

— Bună…

— Cât mă bucur să te-aud… Credeam că n-o să mai scap.

— Unde eşti?

De ce-l întrebasem asta? Doar mă săturasem să tot fac scenarii.

— Pe coasta Atlanticului, sunt pe plajă acum. Şi tu? Cum merg lucrurile la Conac?

— Destul de bine. E lume tot timpul, dar nu foarte multă.

Îşi căuta cuvintele, îl simţeam.

— Perfect… şi glezna?

— Aşa şi-aşa…

A trecut un înger.

— Mi-e dor de tine, Hortense.

A oftat adânc.

— Şi mie.

— Ştiu că probabil îţi imaginezi contrariul, dar îţi jur că nu te-am sunat mai devreme fiindcă n-am avut cum, nefiind niciodată singur mai mult de două secunde. Te simt cumva departe… Aş vrea atât de mult să te văd…

Inima a început să-mi bată mai tare. Cuvintele lui încă mă mai mişcau. Proasta din mine se agăţa de ele ca să se calmeze. Trebuia să cred în

continuare în dragostea noastră. Să cred în noi. M-am hotărât să nu spun nimic despre faptul că n-aveam să mă-ntorc la Paris toată vara, fiindcă nu voiam să ne certăm.

— N-ai vrea să dai o fugă până la Paris, cât eşti încă în refacere?

— Nu, am clienţi…

În realitate, aş fi putut foarte bine să mă duc o zi la Paris, ştiind sigur că mă puteam baza pe ajutorul lui Cathie, dacă i-l cream. Şi dacă era spre binele meu. Dar era oare? Nu prea eram sigură…

— Dar poţi să vii tu aici…

A urmat un nou moment de tăcere. Era oare în stare să facă un gest ca să ne salveze relaţia? Ca să mă ţină lângă el?

— Oh, o să fie prea cald.

Îmi primisem răspunsul, iar acesta durea îngrozitor.

— Da, bănuiam eu… Păcat…

Am auzit o voce stridentă care îl striga. El urlă un „sunt aici, vin imediat!”

— Scuze, trebuie să mă duc. Auzi, Hortense, eu… o să văd ce pot să fac. Dar nu-ţi promit nimic.

Iară îl striga cineva. De data asta, era vocea unei fetiţe care-şi chema tatăl.

— Băga-mi-aş…! înjură el printre dinţi.

— Pa, Aymeric.

Am închis. Aş fi vrut să fi fost surdă, să nu fi auzit niciodată vocişoara aia vioaie şi imperioasă care striga după tatăl său. Deci, da, Aymeric îşi asumase nişte riscuri ca să mă sune, dar cu ce

rezultat? Pentru el şi pentru mine. Când mă gândeam la intruziunea aia violentă în viaţa lui de familie, îmi venea să vomit. Fierbeam pe dinăuntru, aveam senzaţia c-o să explodez. Am dat fuga la sala de dans, fără să mai ţin cont de scâncetele gleznei. Am intrat în trombă şi am dat drumul la primul playlist care mi-a ieşit în faţă, cu volumul la maxim. Mi-am azvârlit încălţările într-un colţ şi mi-am scos jerseul. Mă sufocam. Iar lacrimile mi s-au amestecat cu un râs amar când am recunoscut primele note agonizante din piesa *Ocean* a lui Kid Wise. Trebuia să mă golesc, să scap de toată acea culpabilitate, de scârba de mine însămi, de dragostea aia pentru el. Cu spatele drept şi încordat, m-am postat în faţa oglinzii pline de praf. M-am încleştat de bară cu toată puterea, până mi s-au albit vârfurile degetelor. Golul acela din stomac se căsca tot mai larg, durerea mă rodea pe dinăuntru, dar nu puteam face nimic. Dansul – singurul meu debuşeu – mi-era în continuare interzis. N-aveam de gând să-mi primejduiesc şi mai mult refacerea pentru Aymeric, pentru a scăpa de răul pe care mi-l făcea. M-am prăbuşit pe podea, fără să dau drumul la bară.

*

Am pierdut noţiunea timpului, piesa o lua de la capăt iar şi iar, în vreme ce eu rămâneam mai departe într-o stare de prostraţie, cu toţi muşchii încordaţi. S-a făcut noapte. Când s-a auzit un

ciocănit în geam, am tresărit. Chiar nu era momentul. Văzându-l pe Élias, am revenit cu picioarele pe pământ şi mi-am lăsat deoparte toate ofurile. Îşi dăduse oare seama că-i cotrobăisem prin lucruri? M-am ridicat cu greu, am făcut un pas strâmbându-mă de durere şi am dat muzica mai încet.

— Pot să vă ajut cu ceva? l-am întrebat eu cu precauţie.

M-am dus spre el, şchiopătând uşor; nu doar că trăgeam ponoasele pentru acea cursă făcută la nervi, dar probabil că urma să le trag şi pentru curiozitatea mea mai mult decât deplasată. Nu părea însă ostil, aşa că m-am mai liniştit.

— Voiam să vă întreb…

Privirea i s-a fixat pe glezna mea, apoi s-a încruntat, confirmându-mi imprudenţa. Avea în continuare reflexe de doctor.

— Da? am insistat eu ca să-i deturnez atenţia.

Ochii lui injectaţi s-au uitat ţintă în ochii mei.

— I-aţi spus ce ştiţi prietenei dumneavoastră, adică soţiei lui Mathieu?

Oare la ce se referă…?

— Că sunteţi medic?

A încuviinţat din cap, nelinişstit.

— Nu.

— Dacă aţi putea să ţineţi pentru dumneavoastră lucrul ăsta…

— De ce? nu m-am putut eu abţine să-l întreb. Mathieu ar fi încântat să aibă un doctor în echipă, în caz că se răneşte cineva!

— Nu mai sunt doctor! îmi replică el ridicând

tonul.

— Un doctor nu e doctor toată viaţa?

Privirea i se întunecă.

— Degeaba insistaţi, nu mai exercit această profesie!

— Ajutaţi-mă să-nţeleg…

Duritatea de pe chipul lui m-a făcut să mă retrag câţiva paşi. El însă a parcurs cât ai clipi distanţa dintre noi, încordat din cap până-n picioare, gata de atac.

— Viaţa mea nu-i treaba dumneavoastră!

Îşi ieşise din fire, şi totuşi părea total dezorientat, speriat el însuşi de agresivitatea reacţiei sale.

— Iertaţi-mă, Élias, nu voiam să… Ar fi şi deplasat.

Nu pricepeam de ce, dar nu voiam sub nicio formă să-l rănesc. Avea în el ceva sensibil şi vulnerabil care mă impresiona din ce în ce mai mult. Începeam să înţeleg cât de tare suferea. Şi-a ridicat mâinile şi le-a apropiat de umerii mei, eu tremuram nervos din cap până-n picioare, a schiţat un gest liniştitor, de parcă ar fi fost gata să mi-i atingă, dar s-a răzgândit, sentimentul vinovăţiei l-a făcut să dea înapoi.

— Nu vreau nici să vă fac vreun rău, nici să vă sperii.

— Ştiu, am şoptit eu.

— Oricum, n-o să mai stau mult pe-aici.

— Nu mai rămâneţi să-l ajutaţi pe Mathieu?

— O să găsească el pe cineva, până la urmă. Şi e mai bine să plec…

Am reuşit să-i captez privirea chinuită. Ştiam că sunt plină de prejudecăţi, dar dintr-odată mi s-a părut că intuiesc motivul principal al plecării lui precipitate. Şi-apoi, trebuia să încerc cu orice risc, pentru Mathieu.

— N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit, i-am zis eu, precaută. Să nu credeţi că am eu, aşa, o curiozitate mai deplasată.

A reintrat în poziţie defensivă.

— Dacă tariful camerei e cel care vă face să plecaţi, pot să vă fac un alt preţ.

— Pentru ce? Eu nu cer de pomană!

Clocotea din nou de furie, respirând mărunt şi iute. Trebuia să-l iau cu binişorul şi cu ceva mai mult tact. Simţeam în el o violenţă abia stăpânită.

— Nu-i vorba de milă. Mathieu şi Cathie sunt cei mai buni prieteni ai mei, ei sunt familia mea. Le sunt profund îndatorată. Mathieu are nevoie de dumneavoastră, şi nu doar pentru două, trei zile… Rămâneţi tot sezonul, dacă el v-o cere. Iar dacă aveţi probleme cu banii, vă ajut şi eu.

Încordarea i s-a mai domolit. Trebuia să continui argumentaţia.

— Nu sunteţi turist, n-am niciun motiv să vă încarc cu preţurile de vârf de sezon.

— Nu-mi place să rămân dator.

— Staţi liniştit, n-o fac pentru dumneavoastră, ci pentru prietenul meu.

Nu îndrăznea să mă privească.

— Haideţi, rămâneţi…

A tras adânc aer în piept.

— Bine, mai stau o vreme, dar mai mult de-

atât nu pot să vă promit.

Şi a plecat, fără să mai adauge nimic. O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

*

În zilele următoare, mi s-a părut că mă evita. Dispărea dis-de-dimineaţă, după ce dădea pe gât cafeaua, şi nu se întorcea decât seara târziu, întotdeauna foarte târziu. Mă întrebam chiar dacă nu cumva aştepta să se stingă mai întâi toate luminile de la Conac. Unde Dumnezeu stătea până atunci? Din câte ştiam eu, nu cunoştea pe nimeni prin partea locului, în afară de Mathieu, de Cathie şi de mine. Dacă şi-ar fi petrecut timpul la prietenii mei, aş fi aflat şi eu. În fiecare noapte, deşi umbla cu maximă discreţie, îl auzeam ieşind în grădină. Degeaba aveam lucruri mai importante la care să mă gândesc, nu-mi plăcea deloc atmosfera asta, care începea să devină apăsătoare. Nu voiam să se teamă de mine, nu voiam s-ajung să mă feresc de el. Aşa că, într-o dimineaţă, n-am mai putut şi m-am dus din nou în camera lui. Caietul era în acelaşi loc ca prima dată, iar camera, în aceeaşi stare. Transmitea aceeaşi nefericire, aceeaşi dezolare, aceeaşi tristeţe. Am dat la pagina unde mă oprisem cu cititul şi m-am adâncit din nou în lectură:

*

Pentru prima dată de când am abandonat totul

şi m-am pierdut în anonimat, cineva ştie cine sunt. Am crezut că pic jos când mi-a întins caduceul. Cum am putut să-l pierd sub nasul ei? Am ajuns într-adevăr la capătul puterilor. Dorm din ce în ce mai puţin. O să mă tai până la urmă cu drujba, dac-o ţin tot aşa. Ar trebui să plec de-aici, dar nu vreau să-l las baltă pe Mathieu, e un tip ca lumea, foarte de treabă, de mult n-am mai întâlnit un om ca el. E genul de persoană care-ţi inspiră imediat încredere şi cu care îţi vine să te împrieteneşti pe loc. Nu-mi pune niciodată întrebări. Mă ia aşa cum sunt, cu toate tăcerile mele. Eu muncesc, el e mulţumit, îmi povesteşte despre el, despre viaţa lui de familie, mă face să visez, dar ştiu că astea nu-s lucruri de nasul meu. Astăzi am văzut-o pe nevastă-sa, mi-a sărit de gât de parcă am fi fost prieteni vechi, era cu Hortense, par trei oameni de nedespărţit. Sunt atenţi unii cu ceilalţi. Mathieu pare foarte preocupat de Hortense, nu m-a întrebat nimic legat de ea, dar simt că stă tot cu grija ei. Zici că e fratele ei mai mare, în orice caz, pare să-şi fi asumat rolul fratelui protector. Trebuie neapărat să plec, să mă îndepărtez de oamenii ăştia a căror cumsecădenie aproape că mă face să cred din nou în fiinţa umană. Dar nu pot să-l las în rahat. Şi-apoi, pe undeva, chiar mă bucur că cineva a aflat despre mine, chiar dacă atunci am bocit cum n-am făcut-o niciodată. Sunt sigur că Hortense m-a văzut.

*

Mi-am desprins o clipă privirea de pe acele rânduri, simţind că urma să se vorbească despre mine. Dar dacă tot am ajuns până acolo, măcar să merg până la capăt.

*

Ea ştie, mi-a pus şi întrebări, normal. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi făcut la fel. Se luptă cu propria-i curiozitate. Dar nu mi s-*a părut că se uită la mine altfel. Pur şi simplu ar face orice ca să-şi ajute prietenul, chiar şi să-mi lase camera mai ieftin. Când mă gândesc câţi bani o să piardă*! *Dar asta e, o să-i accept generozitatea, n-are rost să fac pe nebunul. O fi ea curioasă în ce mă priveşte, dar trebuie să recunosc că şi eu îmi pun nişte întrebări în legătură cu ea. Cum de-a aterizat în hardughia asta*? *Ce poate face aici o femeie singură*? *Are o figură preocupată, chiar tristă uneori. Nu mă pot abţine să nu mă uit la ea de departe, are de multe ori o privire abătută, rătăcită. N-o să ştiu niciodată de ce anume. E musai să stau cât mai la distanţă de ea şi de prietenii ei.*

*

Am închis caietul, mai convinsă ca oricând că Élias putea să dispară în orice moment.

* * *

În seara aceea, după ce am mâncat, m-am

instalat în grădină. Era foarte plăcut afară şi voiam să profit de înserările acelea tot mai lente. Fiecare gură de aer era un deliciu. Lavanda înflorise, iar parfumul ei răzbea până la mine în valuri liniştitoare. Cerul avea acea nuanţă blândă şi caldă a amurgului, iar lumina lui devenea tot mai delicată. M-am lăsat pe spătarul fotoliului şi am savurat priveliştea, cu un pahar de vin în mână. Cum oare mă puteam lipsi de aşa o minunăţie atâtea luni pe an? Răspunsul era foarte simplu. Chiar şi în concediu, îmi petreceam cea mai mare parte a timpului la Paris, ca să nu stau prea mult fără Aymeric. Prezenţa lui în viaţa mea condiţionase absolut totul. „Oh, nu pleca, o să-mi fie dor de tine!” îmi spunea el când îi ziceam c-aş fi vrut s-o şterg o săptămână din oraş, iar eu îi cedam – mult prea uşor, fără doar şi poate. Întotdeauna îmi plăcuse să aibă asupra mea această putere, această autoritate. Mă reconforta gândul că nu eram singură şi că trăiam pentru el. Faptele vorbeau însă de la sine: mai degrabă, eram la dispoziţia lui. El nu se jenase niciodată să plece atunci când avea chef; nu mai conta că nu ne vedeam cine ştie cât timp. Până la urmă, din momentul în care hotărâsem să stau ceva mai multă vreme la Conac, acţionasem împotriva dorinţei sale, iar asta mă deruta întrucâtva. Cam ca atunci când renunţi la vechile repere. După intruziunea fiicei sale în conversaţia noastră, nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Iar eu, din nou, aşteptam – aşa cum îmi era obiceiul –, tot mai tristă şi mai resemnată.

Ca să nu mă las copleşită de gânduri negre, m-am apucat de socoteli, încercând să-mi dau seama cam ce sumă aveam să scot din camerele de oaspeţi. Calculele mi-au distras atenţia; Élias tocmai îşi parcase maşina. S-a uitat înspre grădină şi m-a văzut. Spre surprinderea mea, a pornit-o către mine. Nu ştiam la ce să mă aştept; ultima noastră întrevedere nu fusese prea reuşită.

— Bună seara, i-am zis eu zâmbitoare.

— Bună seara, Hortense.

Trebuia să iau iniţiativa; doar n-aveam să ne uităm în continuare unul la altul de parcă am fi vrut să ne omorâm. Şi trebuia să fac abstracţie de chestiile pe care le citisem.

— Aşezaţi-vă! E loc berechet.

A ezitat câteva secunde, apoi a venit mai aproape.

— Mulţumesc, murmură el.

S-a aşezat într-un fotoliu, fără să mai spună nimic, absorbit parcă de priveliştea din jur.

— Vreţi ceva de băut?

Nici n-am mai aşteptat să-mi răspundă.

— Staţi acolo, că vă aduc imediat.

Am zbughit-o ca un iepure – mă rog, vorba vine –, nevrând să ratez ocazia de a mai schimba cu el câteva vorbe, fie ele şi doar de protocol. În mai puţin de trei minute eram înapoi cu sticla pe care o deschisesem ceva mai devreme. I-am întins un pahar.

— Mulţumesc.

A agitat puţin vinul în cupă, l-a mirosit şi a luat o gură.

— Vă place să munciţi cu Mathieu?

— E exact munca de care aveam nevoie. Când tai cu drujba, nu te mai gândeşti la nimic, doar ai grijă să nu te răneşti.

Îşi atinse reflex mâna stângă, acoperită de un hematom enorm, sângeriu la culoare.

— N-aţi fost prea atent, i-am zis eu.

— Aşa-i.

S-a uitat spre mine rugător. I-am zâmbit cu blândeţe, ca să-l liniştesc. Nu, n-aveam să fac pe inchizitoarea. Înţelesesem mesajul. Iar partea de *voyeurism* din mine îşi spunea că poate aveam să aflu mai multe dacă-i citeam în continuare jurnalul. Acum se uita la mine lung, cu o privire în care se amestecau empatia şi suferinţa.

— Ăăă... voiam să-mi cer scuze pentru scena de acum două seri. M-am purtat foarte urât... Când mă gândesc că am ţipat la dumneavoastră... nici nu-mi vine să cred.

Eram convinsă că acea agresivitate nu-i stătea în fire.

— Nu vă faceţi probleme. Toţi trecem prin momente mai neplăcute. Eu am şi uitat. Haideţi să nu mai vorbim despre asta, bine?

A încuviinţat din cap, din nou cu acea figură de intensă recunoştinţă. Cine oare îl rănise atât de rău?

— Dar pentru că nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră...

Am ridicat o mână ca să-l fac să tacă.

— Ah, nu! m-am ambalat eu. Doar n-o să-ncepeţi iar cu asta! Gata, subiectul e închis!

Pe faţă îi apăru o jumătate de zâmbet.

— Încerc doar să mă revanşez.

— Nu e nevoie, v-am mai zis.

— Spuneţi-mi, nu ştiu… N-aş putea să vă ajut cu lucrările de întreţinere, cât sunt aici?

După ce că era un ciudat, mai era şi al naibii de încăpăţânat!

— Nici vorbă, e destul cât vă spetiţi cu Mathieu, doar n-o să vă mai pun şi eu la muncă seara!

— Dar dacă eu vreau aşa… îmi zise el cu o figură hotărâtă şi aproape amuzată.

— Oricum, nu se fac lucrări în timpul sezonului, nu vreau să-mi deranjez clienţii.

— Ia gândiţi-vă un pic, chiar nu e nimic ce-aş putea face?

Am reuşit să mă sustrag presiunii pe care o exercita asupra mea şi am luat o gură de vin. Evident, mă gândeam la sala de dans.

— V-a venit o idee, este? Vi se citeşte pe chip.

Am mârâit, pe jumătate râzând. Mai întâi încăpăţânat, iar acum un observator fin şi perspicace.

— Dependinţa aia unde aţi fost acum două seri.

S-a încruntat, luând o figură ce părea să spună că nu înţelegea despre ce vorbeam.

— Ştiţi când… când… am găsit o soluţie de compromis pentru cameră.

Buzele i s-au strâns, desenând într-un colţ un zâmbet mic, abia perceptibil.

— Ciudat mod de a înţelege soluţia de

compromis… dar vă mărturisesc că n-am fost foarte atent la acel loc. Haideţi să-mi arătaţi şi eu vă spun dacă sunt în stare să mă ocup de el sau nu. E bine aşa?

— OK.

S-a ridicat, lăsându-şi pe masă paharul de care abia dacă se atinsese, şi m-a privit, circumspect. Eu nu schiţam niciun gest.

— Nu mergem?

— Ah, sigur, haideţi.

Era o situaţie ciudată; niciodată nu mi-aş fi imaginat că altcineva decât tata o să se ocupe de renovarea acelei încăperi atât de dragi inimii mele. N-avusesem timp să cântăresc dacă era bine sau rău, totul decursese foarte repede. Pe de altă parte, n-aveam de ce să fac nazuri, el se oferea să mă ajute, nu puteam să-l refuz. În acelaşi timp însă, nu-mi permiteam să stau cu ochii pe el, ca să-l verific, să-l supraveghez, să văd ce şi cum, ca atunci când angajezi pe cineva de meserie.

Élias mergea la câţiva metri de mine, cu mâinile în buzunare.

— La ce foloseşte dependinţa asta? mă întrebă el în timp ce descuiam uşa.

— E o sală de dans.

Am aprins luminile şi m-am întors spre el. El a făcut câţiva paşi, s-a uitat la pereţi, la oglindă, la bară, pe care a şi atins-o, apoi m-a privit drept în ochi. Pentru prima dată, a părut curios.

— Sunteţi dansatoare?

— Da, mă rog… profesoară de dans.

— Aici?

— Nu.

— Nu folosiţi sala acum din cauza gleznei…

„Da, din păcate”, îmi venea să-i strig.

— Nu s-au mai făcut lucrări de întreţinere de mai bine de patru ani, am precizat eu.

— Şi ce-ar trebui reparat, mai exact?

— Păi… cred că ar avea nevoie de un trafalet, s-a cam degradat din cauza umidităţii de astă-iarnă, pereţii sunt plini de crăpături.

A dat din cap aprobator şi s-a uitat la tavan.

— Şi grinzile? Ar trebui şi ele vopsite?

Tata voia să le vopsească, dar mie mi se părea mult prea periculos să se urce, la vârsta lui, pe o scară aşa de înaltă.

— Nu ştiu.

— Vă mai gândiţi şi-mi ziceţi.

— Deci chiar vreţi s-o faceţi?

— Cred c-o să mă descurc.

Chipul său luă o expresie extrem de blândă, care contrasta cu tot ce-mi arătase până atunci.

— Vă rog mult, lăsaţi-mă să vă fiu şi eu de folos.

Am zâmbit, mişcată de amabilitatea lui.

— Mulţumesc.

S-a dus apoi spre uşă.

— Noapte bună!

— La fel!

Se pregătea deja să dispară.

— Élias!

S-a întors cu faţa spre mine.

— Taică-meu s-a ocupat de tot ce-i aici… şi nimeni n-a mai făcut nimic pentru că el şi maică-

mea au murit acum...

— Acum patru ani. Staţi liniştită, o să lucrez cu atenţie.

În ciuda figurii sale detaşate şi îngândurate, asculta tot, înregistra tot. Oare era bine că-l lăsam să se ocupe de locul acela? N-aveam nici cea mai vagă idee, dar bine măcar că, în felul ăsta, se spărsese gheaţa dintre noi.

*

A doua zi dimineaţă, de cum s-a golit Conacul, m-am dus ţintă în camera lui, dornică să ştiu ce scrisese despre scena din ajun. Mi-a venit să şi râd când am citit prima frază:

*

În ce rahat am putut să mă bag! Ce-i drept, sunt bucuros că în felul ăsta pot să-i întorc serviciul pe care mi l-a făcut. Dar parcă nu era de-ajuns că m-am legat la cap cu tăietorul de lemne, acum m-am mai legat şi cu proprietara pensiunii. Aşa mi-a venit mie, când stăteam singur, în timp ce ea se dusese după vin. Ziceai că mergea pe arcuri, ar trebui să fie mai atentă cu glezna aia... Mama mă-sii! Nu mă pot abţine! Cât a fost plecată, m-am uitat pe hârtiile de pe măsuţă, n-are suficienţi bani pentru întreţinerea casei, locul ăsta a avut cândva momentul lui de glorie, dar totul a început să se dărăpăneze de când i-au murit părinţii. Aşa că m-am gândit să-i renovez pe ici, pe colo, în schimbul

camerei aproape gratuite pe care mi-o dă... Ăsta-s eu...

10

— Sunt în maşină, în drum spre birou, şi voiam neapărat să vorbesc cu tine.

Aymeric aşteptase să se facă luni dimineaţă pentru a catadicsi să-mi dea în sfârşit un semn de viaţă. Ştiam c-o s-o facă până la urmă, dat tot am fost surprinsă să-i văd numele pe ecranul telefonului. Să fi fost din cauza surprizei sau a fricii sau poate a ranchiunei? Habar n-aveam. Dar nu mă putusem abţine să nu-l las să fiarbă puţin în suc propriu. Sunase de cinci ori la rând până să-i răspund. Până la urmă, slăbiciunea câştigase acea bătălie cu mine însămi.

— Voiam să-mi cer scuze pentru data trecută, ştii tu… când… când mă striga fiică-mea… Îmi pare rău.

— Ce-ai vrea să-ţi spun?

A urmat un lung moment de tăcere.

— Ce se întâmplă cu noi? zise el în cele din urmă, cu o voce mofluză.

— Tu să-mi spui…

— Eşti sigură că nu vrei să vii la Paris? Măcar pentru câteva zile?

— Nu, nu vin… Ca să ce? Să stau o seară cu tine? Am nevoie de mai mult, Aymeric…

— Înţeleg… Şi eu, să ştii.

A urmat un nou moment de tăcere, apoi s-a auzit un bip.

— Asta ce mai e? m-am enervat eu.
— Mai am un apel, trebuie să răspund, e nev…
— Bine, gata!
— Te sărut…
Am închis fără să-l mai ascult. La ce mi-ar fi folosit să-l aud iarăşi cu scuzele alea de doi bani? La nimic, poate doar să-mi mai fac eu iar sânge rău. Aşa, inutil.

*

Peste câteva zile, mă întorceam de la o cină la Cathie şi Mathieu, iar seara aceea mă ajutase să mai uit un pic de muţenia lui Aymeric. Şi, mai ales, de beşteleala lui Auguste, îmi trăsese prin telefon o săpuneală de care aveam să-mi amintesc încă multă vreme. Dispariţia mea de pe ecranele radar îl scosese din minţi. Mă acuza – pe bună dreptate, fără îndoială – că nu-mi luam în serios convalescența, că eram o iresponsabilă şi că-mi puneam într-o imensă primejdie refacerea. Când mă amenințase că o să vină să mă ia „de ciuf” ca să mă ducă la Paris şi să mă interneze în clinica savantului nebun, scosesem şi eu asul din mânecă, zicându-i să-l sune pe kinoterapeutul meu de aici, dacă vrea un raport detaliat asupra recuperării mele. Atunci se mai îmblânzise un picuţ, iar după ce-i promisesem că o să am grijă să mă odihnesc, închisese în sfârşit.
Odată ajunsă la Conac, m-am prăbuşit pe volan şi poate că aş mai fi stat aşa mult şi bine, cugetând la starea deplorabilă a vieţii mele sentimentale şi

la teama de o eventuală debarcare a lui Auguste, dacă n-aş fi zărit o lumină în grădină. Când am ajuns pe terasă, l-am găsit pe Élias instalat pe canapea, cu o ţigară în colţul gurii. Deşi muream de curiozitate, reuşisem să nu mai trec prin camera lui. N-aveam chef de vorbă, aşa că m-am mulţumit cu un mic semn din mână, la care mi-a şi răspuns, după care am intrat în casă.

*

Prea enervată fiind, şi cu toate simţurile la pândă, nu reuşeam nicicum să adorm. Pe la 1 dimineaţa, l-am auzit pe Élias urcând în camera lui. Mă obişnuisem cu fâţâielile lui nocturne, nu mă mai deranjau, făceau parte de-acum din zgomotele liniştitoare ale nopţii. Liniştea a fost întreruptă apoi de scrâşnetul unor pneuri pe pietriş. Am oftat, exasperată. Cine să fi fost? Singura certitudine: la acea oră, nu putea fi Auguste. Nu mi-era frică, niciodată nu-mi fusese frică singură la Conac, mai ales că două dintre camere erau acum ocupate. Undeva departe s-a auzit o portieră închizându-se. Nu mai aveam de ales, am ieşit cu părere de rău de sub plapumă, mă aştepta, după toate aparenţele, o noapte albă.

Am aprins lumina de afară şi am ieşit sub umbrar. Ce am văzut de-acolo, de pe terasă, m-a făcut să încremenesc: era Aymeric. Venea spre mine, pus la patru ace, cu un surâs triumfător pe buze. Inima îmi bătea gata să-mi sară din piept. Un fel de tristeţe mă strângea de gât, împiedicându-

mă să reacţionez în vreun fel; eu, care acum câteva luni aş fi urlat de bucurie, aş fi ţâşnit spre el şi aş fi plâns de fericire, stăteam acum nemişcată, incapabilă să fac măcar un pas, uitându-mă la el aşa cum te-ai uita la un străin. Vizita lui neanunţată mă tetaniza, mă înspăimânta. A iuţit pasul, iar când a ajuns pe terasă, zâmbetul lui la limita aroganţei a pălit.

— Nu te bucuri să mă vezi?

Cum puteam să nu fiu fericită că era cu mine? Dintotdeauna sperasem să-mi facă o aşa surpriză.

— Ba sigur că da! Doar că nu-mi vine să cred.

Iar trupul meu, cu de la sine putere, a acţionat înainte să apuce conştiinţa să-mi spună ce să fac. M-am aruncat în braţele lui şi l-am strâns cu toată puterea de care eram în stare. Ca de obicei, i-am mirosit parfumul, care mi s-a părut diferit, şi m-am cuibărit la pieptul lui, savurând plăcerea de a-l simţi din nou lângă mine. Mâinile lui, pe spatele meu, mi s-au părut mai puţin posesive ca înainte. Buzele ni s-au întâlnit instinctiv. De ce oare sărutul acela avea aşa un gust de tristeţe? M-am desprins din braţele lui, el mi-a ridicat cu delicateţe o şuviţă de păr de pe frunte.

— Mi-a fost dor de tine, îmi zise.

Tonul lui nu mi s-a părut prea convingător.

— Şi mie de tine, i-am răspuns eu, având senzaţia că mineam.

— Am zis să profit de ocazie, dacă tot am o întâlnire în interes de serviciu mâine-dimineaţă, la Aix.

— Deci nu stai decât noaptea asta…

— Nu, o să stau cu tine şi mâine-seară.

Eu, care aşteptam de nu ştiu când să facă şi el un minim efort, ar fi trebuit să fiu emoţionată până la lacrimi. Mi-a sărutat uşor buzele.

— Avem nevoie de mai mult timp împreună, tu ai zis-o şi ai dreptate.

I-am zâmbit.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, vin imediat.

Când am fost sigură că nu putea să mă audă, am oftat, îngrijorată. O presimţire greu de definit pusese stăpânire pe mine. Aveam oare s-o luăm de la capăt? Imaginile din ultima seară, când ne răniserăm atât de tare unul pe altul, mă asaltau în rafale. S-a întors cu un sacou pus pe un umeraş, învelit într-o husă, şi cu o geantă mică de voiaj. M-a urmat, fără o vorbă, în casă, oprindu-şi o clipă privirea asupra pliantelor turistice de la intrare, a cheilor de la camere şi a producţiei de miere şi dulceţuri a lui Cathie. Mica mea afacere i se părea probabil foarte departe de preocupările lui. M-a aşteptat apoi să închid uşa, să sting luminile şi s-o pornesc, în sfârşit, spre camera mea, nescăpându-mă nicio clipă din ochi în tot acest timp.

— Te-am trezit, îmi zise el observând aşternutul desfăcut.

— Nu-ţi face probleme… Poate doar mâine-dimineaţă să trag un pic de ochi, fiindcă am clienţi şi trebuie să mă scol devreme.

M-a mângâiat pe obraz, apoi m-a apucat de mijloc şi m-a tras spre el. De data asta, m-a sărutat cu patimă, dar tot nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că se forţa. Poate pentru că eu însămi mă

cam forţam, nefiind în stare să iau nici cea mai mică iniţiativă. M-a răsturnat pe pat, simţind cu siguranţă lipsa mea de participare. Mi-a ridicat maioul ca să-mi mângâie sânii. Ar fi trebuit să fiu răvăşită toată de dorinţă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când punea mâna pe mine.

— Te doresc, Hortense. Mi-e dor de trupul tău.

Cât am făcut dragoste, am avut impresia că eram undeva în afara mea. Fireşte, simţurile mele reacţionau, îmi făcea o anumită plăcere, cel puţin aşa mi se părea, dar parcă eram un robot, gesturile, mângâierile mele erau identice cu cele din urmă cu câteva săptămâni, doar că mai lipsite de aviditate. Cât despre el, chipul său, de obicei încordat de dorinţă, nu-mi mai lăsa acum aceeaşi impresie, mi se părea mai degrabă că juca rolul amantului preocupat de reuşirea unei performanţe şi orgasmul meu, dar fără să fie cu mine, fără să-mi ofere ceva din sine. De parcă am fi avut obligaţia să facem dragoste după lungi săptămâni de despărţire. Aşa, ca să ne calmăm.

După această regăsire călduţă, s-a lipit de spinarea mea şi mi-a cuprins pântecul cu braţul. Apoi a oftat adânc. Un oftat trist. Simţise oare acelaşi lucru ca şi mine? Distanţa aia de neînţeles dintre noi? Avusesem dreptate din prima clipă, aveam nevoie de mai mult timp împreună, nu doar de câte o noapte… în fine, poate.

— Somn uşor, îmi şopti el.

M-am cuibărit mai bine în braţele lui, tânjind după căldura îmbrăţişării sale, simţind nevoia să mă agăţ de el, de amintirile noastre. Respiraţia i s-

a liniştit treptat, iar în cele din urmă a adormit. Eu n-am reuşit decât să aţipesc câte un sfert de oră, când şi când. De fiecare dată, mă trezeam tresărind şi, tot de fiecare dată, simţind braţul lui Aymeric lipit de mine, îmi ziceam că n-ar fi trebuit să fie acolo.

*

A sunat ceasul. Aymeric nici nu s-a clintit când m-am dat jos din pat. Nici eu n-am făcut vreun zgomot. Am fugit la baie, fără a îndrăzni măcar să-l privesc. Ce-aş fi văzut? Pe Aymeric dormind la mine, o imagine mult prea rară, care acum mă perturba. Am făcut un duş fierbinte ca să mă încălzesc, ca să fac să-mi dispară acea senzaţie că eram îngheţată pe dinăuntru. Am preluat apoi baghetele şi croasanţii proaspeţi, reuşind de bine, de rău să-i şi zâmbesc celui care mi le livra. Cu un nod în stomac, m-am apucat de corvezile dimineţii: am pregătit farfuriile şi tacâmurile pentru trei mic dejunuri şi am pus de cafea. Apoi am aşteptat, stoică, gândindu-mă cu teamă la momentul în care Aymeric avea să se scoale.

— Bună dimineaţa, Hortense.

Am tresărit recunoscând vocea lui Élias.

— Élias, bună dimineaţa… Aţi dormit bine?

Am percutat instantaneu. Omul nu dormea mai deloc. Astă-noapte, urcase în cameră exact când venise Aymeric. O mai fi coborât mai târziu? O fi auzit oare ceva? Mi s-a făcut ruşine. Élias era acolo, trăia în miezul intimităţii mele. Dar ce

puteam să spun eu, care-i citeam fără nicio jenă jurnalul?

— Am auzit o maşină azi-noapte…

— O vizită neaşteptată…

A încuviinţat din cap, da, ştia.

— Vreţi să vă beţi cafeaua afară? l-am întrebat eu sec, ca să schimb subiectul.

— În dimineaţa asta mă ocup eu.

Fără să mai stea pe gânduri, a luat o ceaşcă din bufet, şi-a turnat singur din cafetieră şi a dispărut.

*

Mă ocupam de ceilalţi doi clienţi, care ţineau neapărat să-mi spună ce planuri aveau pentru ziua aceea; erau adorabili, dar mie nu-mi prea stătea capul la mondenităţi.

— Doamnă, domnule, bună dimineaţa.

Aymeric tocmai îşi făcuse intrarea, gata de muncă, în cămaşa lui impecabilă, căreia îi ridicase mânecile. Mi-a făcut cu ochiul galeş, apoi a şters-o.

— Vă las să mâncaţi liniştiţi, le-am spus eu oaspeţilor.

Înainte să deschid uşa bucătăriei, am tras o gură de aer în piept. Îşi umpluse o ceaşcă de cafea şi muşca dintr-un croasant.

— Eşti frântă de oboseală, îmi zise el între două îmbucături.

Am reuşit să-i zâmbesc.

— Noapte scurtă.

Atenţia i se mută asupra picioarelor mele.

— Nu mai porţi atela?

Nici nu-i zisesem. Până atunci, părea să-i pese atât de puţin de glezna mea, încât subiectul devenise tabu.

— Nu.

M-am dus mai aproape ca să-mi pun şi eu o cafea, l-am atins în treacăt, fără să mă uit la el, apoi m-am sprijinit de masa de lucru, exact în faţa lui.

— Ce se-ntâmplă cu noi, Hortense?

Am simţit cum mă sufoc, cuvintele mi se îngrămădeau în gură, nişte cuvinte pe care nu voiam să le rostesc. M-am uitat la el: după cum bătea mărunt din picior, îmi dădeam seama că era încordat. Neliniştit, nerăbdător.

— Nu ştiu.

Şi-a pus ceaşca în chiuvetă şi a venit lângă mine. Mi-a prins faţa în palme. N-aveam cum să mai scap.

— O să ne regăsim, îţi promit, spuse el în şoaptă.

Şi mă sărută cu patimă, încercând să mă facă a lui, să se impregneze din nou în carnea mea. Voia cu orice preţ să-l cred. Slăbiciunea m-a făcut încă o dată să cedez, m-am lăsat în voia lui, deşi ştiam că sărutul acela n-o să rezolve nimic. Când şi-a desprins buzele de buzele mele, şi-a lipit fruntea de a mea, cu ochii închişi.

— O să fac tot posibilul să scurtez întâlnirea de lucru şi să mă întorc rapid.

A plecat părând că-i pare rău că trebuie s-o facă. Eu am mai stat câteva secunde să-mi aranjez

ţinuta, apoi m-am dus în sufragerie. Clienţii mei îşi savurau, bine dispuşi, micul dejun.

— Totul e în regulă?

— Da! Hortense, aveţi un soţ fermecător!

Remarca aceea nevinovată mi-a tăiat pur şi simplu picioarele.

— Mulţumesc, am zis eu ieşind în mare grabă.

Am făcut câţiva paşi prin grădină dându-mi întruna părul pe spate, ca şi cum asta avea să mă trezească din acel coşmar, un coşmar în care nu puteam nici măcar să urlu. Şi aşa am dat nas în nas cu Élias.

— N-aţi plecat la muncă? nu m-am putut eu abţine să nu-l întreb, cu o umbră de reproş în voce.

— Mathieu mi-a zis să mă duc mai târziu astăzi.

Avea ceaşca de cafea în mână, se pregătea s-o ducă la bucătărie, aşa că l-am oprit:

— Lăsaţi, mă ocu…

M-am întrerupt văzându-l pe Aymeric, care venea spre mine. Era deja aproape de noi, cu sacoul pe umeri, cu mobilul şi cheile maşinii în mână. Ţinuta sa perfectă de funcţionar dinamic ajuns la patruzeci de ani, pe care la Paris o găseam fermecătoare şi amuzantă, mi se părea cam deplasată aici, mai ales prin comparaţie cu Élias şi costumaţia lui amărâtă, alcătuită din nişte blugi răpciugoşi, un hanorac spălăcit, cu glugă, şi nişte bascheţi care-şi trăiseră de mult tinereţea. Aymeric s-a întors spre el şi s-a prezentat, întinzându-i mâna.

— Aymeric, încântat.

În orice împrejurare, rămânea la fel de politicos, maestru absolut al aparenţelor, indiferent câtă tensiune era între cei aflaţi de faţă.

— Élias, se mulţumi să răspundă acesta.

Simţeam că-l evaluează. După o examinare rapidă, dar minuţioasă, nu-i mai acordă nicio atenţie, adresându-mi-se acum mie:

— Bun, vă las, o zi bună!

— Mulţumesc, Élias, la fel.

S-a îndepărtat rapid, aruncându-i totuşi o privire lui Aymeric, care-l măsură, la rândul lui, din ochi.

— Cine e? mă întrebă el.

— Un client, lucrează pentru Mathieu.

M-a mângâiat pe obraz cu o figură de om chinuit, care m-a întors cu totul pe dos.

— Gata, m-am dus, aşa o să mă pot întoarce mai repede şi o să avem mai mult timp pentru noi.

Am încuviinţat din cap, fără nicio vorbă.

— Pe curând!

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat uşor pe buze. Mâna mi s-a încleştat instantaneu de sacoul lui, mi-a fost imposibil s-o opresc. Apoi Aymeric mi-a dat drumul şi s-a îndepărtat. A închis portiera şi a demarat imediat. Mi-am ascuns faţa în mâini, îmi venea să fug în camera mea, să mă înfăşor în plapumă, cu obloanele închise, şi să nu mai ştiu de nimeni şi de nimic.

*

Orele următoare mi le-am petrecut într-o ceaţă

totală, blestemându-mi glezna că nu mă lăsa nici acum să-mi exteriorizez conflictele interioare prin dans; muream de poftă să dau muzica tare de tot şi să dansez, să dansez până la epuizare, până capotam, leoarcă de transpiraţie. În lipsă de altceva mai bun, am dereticat prin camere până am ameţit, aranjându-le de la cap la coadă şi schimbând toate cearşafurile – inclusiv pe ale lui Élias. În camera lui m-am oprit ceva mai mult, voiam să ştiu ce auzise, ce gândea. Nu mă puteam abţine.

*

Nu voiam să scriu astăzi, de altfel, n-am mai deschis caietul de nu ştiu câte zile. Mi-e prea teamă de ce mi se-ntâmplă. Ajung să înţeleg tot felul de lucruri şi să dezgrop amintiri pe care aş vrea să le uit. Nu-mi place că mă simt bine aici. Nu vreau să-mi fac un „stil”, să-mi fac obiceiuri, e periculos pentru mine. Şi totuşi, iată-mă din nou scriind. În seara asta am fost convins că o să mă ia somnul, dar când eram gata să adorm, am auzit o maşină parcând în faţa casei. M-am temut pentru Hortense, aşa că m-am dat jos din pat şi, fără să aprind lumina, am deschis fereastra şi am ascultat. De la mine se vede excelent terasa. Un tip iese din maşină, un break şmecher, genul scump. Se simte de la o poştă mirosul tapiţeriei de piele. Tipul, e clar, se dă mare cu limuzina lui. Nu pare de prin partea locului, e prea fălos ca să trăiască la ţară. Am observat imediat că Hortense era încordată,

sunt sigur că tremura. Individul s-a apropiat cu un zâmbet încrezut, o domina într-un mod care m-a deranjat, o cântărea din priviri ca pe un obiect. Mă pregăteam să închid fereastra, când i-am văzut sărutându-se. M-am simţit ca un voyeur de cea mai joasă speţă, dar am rămas mai departe la geam, pentru că au început apoi să şi discute, iar pe mine mă apucase o curiozitate bolnavă. După câteva fraze m-am dumirit, şi-apoi am mai văzut tipi ca el. Frate-meu, în primul rând. Individul îşi înşală nevasta cu frumoasa dansatoare. Dacă o să mă întâlnesc cu el mâine-dimineaţă, sunt 100% convins că o să văd o verighetă groasă, din aur sclipindu-i pe inelar. Săracul de el! Un nenorocit! La ce maşină şi ce look are, cam ştiu ce-i poate pielea. Ar vrea probabil să te facă să crezi că-i nefericit. Mai mult ca sigur că are o familie drăgălaşă, curăţică, OK din toate punctele de vedere. Dar domnul vrea şi o amantă, dă mai bine la palmares! Ah, ce viril s-o simţi el la gândul că se culcă cu o dansatoare, ce mare s-o fi dând, ce tare s-o fi simţind pe lângă ceilalţi! Bag mâna-n foc că puţin îi pasă de ea! Biata Hortense... Oare de câtă vreme îl tot aşteaptă să-şi lase nevasta? Tipul n-o s-o facă niciodată... Ce-o mai fi suferind, sărăcuţa! Trebuie să recunosc că sunt surprins, are într-adevăr o latură fragilă, dar altminteri pare destul de puternică. Pe de altă parte, poate tocmai de-asta e fragilă. Şi-apoi, nici n-o cunosc prea bine. Cine e ea, la urma urmelor?

*

Am închis caietul, enervată. În mod normal, ar fi trebuit să-l dau afară pentru că scrisese asemenea orori despre Aymeric. Dar eram destul de lucidă ca să recunosc că enumerase câteva adevăruri, atât în privinţa lui, cât şi în privinţa mea. Cine eram eu, în fond? Ce voiam? Unde fusesem în anii ăştia din urmă? Eram cu Aymeric, eram cea care voiam să fiu. Mă pierdusem în iubirea pentru un bărbat de la care, până la proba contrarie, n-aveam nimic de aşteptat. Mă modelasem în funcţie de el, de gusturile lui, de plăcerea lui, pentru că el umplea golul din viaţa mea, în orice caz, asta simţeam eu. În realitate, obstinaţia cu care mă luptam să-l păstrez lângă mine nu făcuse decât să mă izoleze şi mai mult. Ascunsesem suferinţa pricinuită de pierderea alor mei şi-i arătasem numai latura veselă, seducătoare şi uşuratică a personalităţii mele, fără să-mi dau seama că le înăbuşeam astfel pe toate celelalte. Cu Aymeric, îmi pusesem practic viaţa între paranteze. Aceasta se oprise în ziua în care muriseră părinţii mei; mulţumită lui, trăiam în continuare, dar fără să înfrunt realitatea, fără să pun lucrurile la punct, evitând cu mare grijă să-mi iau vreun angajament faţă de mine însămi. Şi lăsasem să treacă aşa câţiva ani, pentru a mă trezi astăzi în punctul zero.

*

Aymeric s-a întors pe la 6 seara, cu o figură spăsită.

— Îmi pare rău, a durat mai mult decât mă aşteptam.

— Ai venit cu treburi, e normal să te ocupi de ele.

— Încetează, Hortense, ştii foarte bine că nu de-asta sunt aici.

— N-ai fi venit dacă n-ai fi avut această întâlnire de lucru. Să nu-mi zici că nu-i aşa.

— Pot să te ţin în braţe?

În loc de orice răspuns, m-am cuibărit la pieptul lui.

— Ce zici, ieşim la un restaurant în seara asta? Sau îţi mai vin nişte clienţi?

M-am desprins din braţele lui, înduioşată de încercările sale de a drege busuiocul. Voia să facă exact ca la Paris: o cină la restaurant, ca să-mi ia minţile. Aşa ştia el că se procedează.

— Nu, sunt aceiaşi clienţi ca ieri. Putem să ieşim, dacă aşa vrei.

Vedeam că reacţia mea îl dezamăgea, dar mi-era imposibil să simulez entuziasmul. Mi-a întins o mână.

— Mă duc să fac un duş, vii cu mine?

— Nu, îmi schimb doar hainele.

— Cum vrei tu.

A intrat în casă. Am aşteptat câteva minute ca să fiu sigură că a intrat la duş, apoi m-am dus şi eu în cameră. Am tras rapid pe mine o rochiţă simplă şi discretă. Voiam să mai fiu o dată drăguţă pentru el, dar n-aveam de gând să mă transform în femeia fatală pe care o căuta el în mine. În plus, nu mi-am mai asumat niciun risc în privinţa gleznei, aşa că

mi-am pus nişte sandale comode.

M-am limitat la un machiaj uşor şi am reuşit să ies din cameră până să iasă el de la baie. În aşteptarea lui, mi-am reluat locul de pe terasă. Când în cele din urmă a apărut, m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare şi mi-a zâmbit galeş.

— Mai am de dat un telefon şi mergem, OK?

După faţa lui, mi-am dat seama cine era destinatarul – sau, mai degrabă, destinatara – apelului său. M-am luptat din răsputeri să-mi ascund exasperarea, ar fi putut totuşi să sune din maşină, înainte de a ne revedea.

— OK.

A deschis gura să mai spună ceva.

— Taci, l-am oprit eu.

A lăsat capul în jos, ca prins cu mâţa-n sac, şi s-a dus în grădină, cât mai departe cu putinţă. Umbla încolo şi-ncoace, cu telefonul lipit la ureche, dar nu era nervos, avea o călcătură suplă, uşoară, corpul îi era relaxat. M-am dus un pic mai aproape ca să văd mai bine. Inima mi s-a strâns toată în piept. Parcă, brusc, mistralul s-a domolit şi greierii au amuţit ca să-i pot auzi mai bine inflexiunile vocii, jucăuşe, dulci, delicate. Aymeric zâmbea. Când a izbucnit de-a binelea în râs, mi-am pus mâna la gură. Aymeric era fericit, pur şi simplu fericit că vorbea cu nevastă-sa, că petrecea un pic de timp cu ea. Discutau poate despre fetele lor, sau despre ultimul weekend petrecut între prieteni, sau despre ce-or să facă în următorul. Poate că el îi povestea cum decursese întâlnirea de lucru,

încercând s-o facă părtaşă la entuziasmul lui. Niciodată nu-l văzusem aşa pe Aymeric, atât de relaxat, atât de vesel. Nu era nici autoritar, nici capricios, nici grăbit. Şi părea în perfectă rezonanţă cu sine, era senin. Sentimentul vinovăţiei, care de mult nu mai scosese nasul, m-a potopit dintr-odată. La marele fix. Ce căuta Aymeric aici, cu mine? Nu ăsta era locul lui. Nu putea să joace toată acea comedie a fericirii, fără să creadă în ea. Nu încetase nicio clipă să-şi iubească nevasta, o iubea şi cu ea ar fi trebuit să fie. Mai bine şi-ar fi luat un bilet dus-întors la TGV, iar în seara asta ar fi dormit în braţele ei, nu în ale unei amante cu care încerca să se reconcilieze. L-am văzut închizând, s-a uitat în jos, a inspirat profund şi şi-a trecut mâna prin păr. N-am încercat să mă ascund sau să-l las să creadă că nu-l văzusem când adunase veşti despre ai lui. Ce rost ar fi avut? Eram la mine acasă. Când a ajuns din nou lângă mine, mi-a aruncat un zâmbet din vârful buzelor.

— Eşti gata? Mergem?

— Pe tine te aşteptam, i-am zis eu.

Am pornit-o prin curte, mergând umăr lângă umăr, fără să scoatem o vorbă. Când să ieşim la drum, am văzut maşina perechii mele de vorbăreţi şi am iuţit pasul.

— Grăbeşte-te, i-am cerut eu lui Aymeric.

— De ce?

— Dacă ne prind, nu ne mai lasă toată seara!

L-am apucat de mână şi l-am tras mai repede spre maşina lui. Noroc că am demarat rapid,

fiindcă doar aşa am putut scăpa de clienţii mei, cărora le-am făcut cu mâna, oftând uşurată. Când ne-am văzut îndepărtându-ne de Conac, am izbucnit amândoi în râs. Râsul meu a devenit însă amar, pentru a se transforma apoi într-un hohot de plâns. N-am reuşit să-l înăbuş, iar Aymeric mi-a pus o mână pe picior.

— Hortense, ce s-a-ntâmplat? Spune-mi…

— Te-au luat drept soţul meu, azi-dimineaţă, am zis eu cu o voce sugrumată.

A frânat brusc, fără să-şi ia mâna de pe mine. Apoi s-a prins bine de volan, după care a izbit în el cu putere.

— Scuze, şopti el.

— Nu-i bine să te opreşti în mijlocul drumului, e periculos.

Am întors capul şi m-am uitat pe geam, fără să văd nimic din peisaj. A demarat din nou, iar restul drumului l-am făcut în tăcere. În sat a fost uşor să găsească un loc de parcare. A ieşit din maşină, a venit la mine şi m-a luat de mână. Mi-a strâns-o tare, de parcă s-ar fi temut c-o să fug. Apoi însă, pentru că ne intersectam cu tot felul de oameni care mă cunoşteau, a trebuit să-mi dea drumul, ca să-i pot saluta. Am pupat-o pe casiera de la minimarket – făcuserăm liceul împreună –, iar ea m-a pus să-i promit c-o să trec să stăm la un pahar de vorbă, apoi a venit rândul unui restaurator şi al vânzătoarei de la un magazin de îmbrăcăminte. Aymeric stătea retras, uitându-se la mine cum râdeam, cum discutam cu acele persoane pe care el n-avea să le cunoască niciodată. Îl vedeam că nu

mai ştia ce să creadă. Mă transformam într-o necunoscută pentru el, deşi eram tot eu. Nedumerirea lui s-a accentuat atunci când, după mica mea campanie electorală, m-a dus pe terasa acoperită a unui restaurant foarte scump datorită stelei pe care o primise în ghidul Michelin. Locul era frumos, evident, pe o străduţă cu trepte ce urca printre casele vechi din piatră, meniul era somptuos şi nu mă îndoiam de calitatea mâncărurilor, dar n-aveam niciun chef să fiu acolo, nu voiam să mă afişez cu el în văzul tuturor, voiam să fiu o localnică printre alţi localnici. Nu eram o turistă, dar Aymeric se încăpăţâna să se poarte ca şi cum aş fi fost. Până să ni se ia comanda, n-am schimbat nicio vorbă. Pe masă a apărut ca prin farmec o sticlă de vin, paharele ne-au fost umplute, şi amândoi am luat câteva înghiţituri, fără să dăm noroc. Doar nu era să ţinem un toast în cinstea melancoliei. Eu fluturam din pleoape privind în stânga şi-n dreapta, numai să nu mă uit la el.

— Pe unde eşti cu gândul? Pari aşa, departe, îmi zise el în cele din urmă.

L-am privit, cu un zâmbet dezamăgit; era îngrijorat.

— Nici eu nu ştiu… Trebuie să mă adun un pic…

— Eu, unul, ştiu cine eşti…

Vorbeam încet, de parcă am fi vrut să amortizăm înţelesul cuvintelor.

— Am înţeles mai multe lucruri în ultima vreme… Nu cred că mă vezi aşa cum sunt.

— De ce zici asta?

— E o constatare destul de tristă, dar în ăştia trei ani şi ceva, n-ai prea învăţat să mă cunoşti.

A luat o figură consternată.

— Ce prostii spui! Cum te-aş putea iubi dacă nu te-aş cunoaşte?

— Nu te acuz de absolut nimic, cu siguranţă că am şi eu partea mea de vină... M-am prefăcut destul de mult în prezenţa ta, ascunzându-mi pasele de tristeţe, de oboseală, sastiselile, chiar şi visurile... În toţi anii ăştia, m-am luptat zi de zi ca să te ţin lângă mine, să te seduc iar şi iar, să nu ajung o rutină. Am făcut pe dansatoarea, pentru tine. Iar până la urmă, chestia asta s-a întors împotriva noastră...

— Nu spune asta...

Trebuia să-i spun ce-mi stătea pe inimă de când cu accidentarea.

— Tu nu m-ai susţinut aşa cum speram... M-am simţit foarte singură, Aymeric. Ai fost derutat, evident, nu mă mai văzuseşi aşa... Ai descoperit că nu eram doar o profă de dans încă în formă. Dacă m-ai fi iubit aşa cum îmi imaginam eu, ai fi făcut orice ca să m-ajuţi, ai fi simţit că aveam nevoie disperată de tine. Dar tu n-ai făcut niciun efort. Iar de atunci, totul a devenit complicat între noi...

Ne priveam în ochi, din ai mei simţeam cum stăteau să ţâşnească lacrimi pentru că totul îmi apărea acum într-o lumină nouă. Privirea lui era umbrită de îndoială, de amărăciune. Chelnerul a întrerupt tăcerea care se lăsase peste noi, aducându-ne farfuriile şi prezentându-ni-le în

detaliu, fără ca eu să înţeleg un cuvinţel din discursul lui pompos. Sufeream, îmi părea rău pentru noi, pentru el, pentru povestea noastră. Mai mult din reflex şi din bună-creştere, am luat în mână furculiţa, iar Aymeric a făcut la fel. M-am forţat să înghit câteva guri, dar degeaba. Până la urmă am renunţat şi am lăsat tacâmul jos. Aymeric şi-a împins farfuria deoparte.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit… dar în curând o să uităm de toate astea, nu-i aşa?

— Poate că da, poate că nu… Trebuie să mă hotărăsc ce vreau să fac cu viaţa mea.

S-a albit, iar privirea i-a fost traversată de o undă de nelinişte.

— Cum adică?

— N-am realizat nimic, n-am construit nimic, de trei ani încoace n-am făcut decât să aştept.

— Îmi pare rău…

— N-am familie, n-am copil şi n-o să am niciodată.

— Dar…

— În vara asta o să fac patruzeci de ani, s-a terminat, gata… O ştii şi tu la fel de bine ca mine. Am obosit.

— Şi noi?

— Noi…

— Te iubesc, Hortense. Ştii foarte bine.

Nu-i puneam la îndoială sentimentele, în felul lui mă iubea, dar ajunsese să mi-o spună parcă din reflex. *Te iubesc*, *rămâi cu mine*…

— Ştiu, dar… deschide bine ochii, Aymeric. Fii cinstit cu tine însuţi. Gândeşte-te un pic…

— La ce?

L-am prins de mâini, şi el avea nevoie să privească realitatea în faţă.

— Mai e loc pentru mine în viaţa ta?

Şi-a ferit privirea.

— Cum poţi să mă-ntrebi una ca asta?

Îmi spunea asta din obişnuinţă, pentru că nu ceda din principiu, pentru că nu ştia să renunţe.

— Vreau să-ţi spun ceva, i-am zis eu.

— Te ascult…

— Voi încerca să mă hotărăsc într-un fel sau altul fără să mă gândesc la tine, ci doar la mine, la viitorul meu…

— Înţeleg.

— Să nu-ncepi cu învinuirile, aşa cum mi-ai reproşat că am venit aici şi c-am deschis camerele de oaspeţi, fără să mă consult cu tine.

S-a ridicat şi s-a dus înăuntru să plătească. După câteva minute, mi-a întins mâna, iar eu m-am prins de ea. M-a ajutat să mă ridic şi m-a prins pe după umeri cu braţul, strângându-mă cu putere. Eu m-am lipit de el şi l-am luat de mijloc.

— Iartă-mă că te-am chinuit aşa în ultima vreme. Cred că sunt la fel de debusolat ca şi tine…

Şi gata, a trecut la chestiunile lui, la îndoielile lui.

— Uită-te la mine, Hortense.

M-am uitat.

— Nu pot să-mi imaginez că ai putea ieşi din viaţa mea… Nu mă mai iubeşti?

— Ba sigur că te iubesc… O să te iubesc toată viaţa, numai că, din păcate, asta nu e întotdeauna

de ajuns.

Maxilarele i s-au încleştat.

— O să ne revenim, îmi zise el cu o voce stinsă.

Şi a repetat-o iar şi iar, ca să se convingă, şi ca să mă convingă, probabil, şi pe mine. La un moment dat, nici nu mai eram sigură că îşi auzea sau că îşi înţelegea propriile cuvinte. M-a strâns şi mai tare de umeri, iar chipul său a căpătat o expresie îndureratã, care m-a înduioşat până la lacrimi.

Când am ajuns înapoi la Conac, toată lumea părea să doarmă, inclusiv Élias. Am ieşit din maşină şi ne-am prins imediat de mână.

— La ce oră pleci mâine?

— Dis-de-dimineaţă.

În curând, bagajul lui era gata făcut, într-un colţ al camerei. Eu m-am închis în baie. După ce m-am demachiat şi m-am spălat pe dinţi, am stat câteva secunde să mă privesc în oglindă, simţeam că îmbătrânisem în seara aceea, dar şi că mă mai copsesem un pic la minte. Eram istovită, şi totuşi nu mi-era somn. M-am dezbrăcat, apoi am tras pe mine un pantalon scurt şi un maiou. N-aveam să fac dragoste din obligaţie. Speram ca bariera hainelor să ne stimuleze. Aymeric m-a aşteptat să ies ca să intre în locul meu. Am stins lumina în cameră şi m-am băgat în pat. N-a durat mult şi mi s-a alăturat şi el. M-a prins de mijloc şi m-a tras spre el. Am icnit şi m-am răsucit cu faţa spre el, apoi l-am strâns în braţe cu toată puterea. Am petrecut noaptea lipiţi unul de altul, eu cu lacrimi

în ochi mai tot timpul, el cu o faţă descompusă şi cu degetele încleştate în carnea mea, de parcă ar fi încercat să mă ţină captivă, să nu-mi mai dea drumul niciodată. Ne-am sărutat de câteva ori, nimic mai mult.

*

Când i-a sunat alarma de la telefon, am oftat uşurată, orele acelea triste se terminau în sfârşit. M-am sculat prima şi m-am uitat la el, stătea în continuare pe marginea patului, cu capul în mâini, vizibil devastat.

— Vrei o cafea înainte s-o porneşti la drum? i-am zis eu în şoaptă.

— Nu ştiu…

— Mă duc să fac, eu oricum beau.

*

Am dat drumul la espressor şi am ieşit în grădină. Era 6 dimineaţa, te cam lua cu frig, dar nu era niciun nor pe cer, avea să fie o zi însorită, splendidă. M-am dus instinctiv spre măslinul alor mei, mi-am pus mâna pe trunchiul lui, era puternic, cald: trăia. Mi-am şters o lacrimă de pe obraz şi m-am întors, abia târându-mi picioarele în casă. Am auzit un portbagaj care se închidea. Aymeric era gata de plecare. N-avea să bea cu mine o cafea.

— Ai grijă pe drum!

A venit la mine şi mi-a prins faţa în mâinile lui, privindu-mă drept în ochi.

— Când o să fie spectacolul de sfârşit de an?
— Pe 29 iunie.
— O să vii şi tu?
— Da. De ce?
— Ca să ştiu cum fac, să vin şi eu…
— Vedem atunci…

Nu i-a picat prea bine, l-am văzut încleştându-şi maxilarele. M-a sărutat, strângându-mă la pieptul lui. Apoi mi-a dat drumul şi s-a urcat în maşină. M-am dat înapoi câţiva paşi, a răsucit cheia în contact. A stat un minut cu fruntea lipită de volan, apoi s-a îndreptat de spate şi a demarat. M-am uitat după maşină până nu s-a mai văzut. Apoi, buimacă, m-am dus în casă să-mi iau o ceaşcă de cafea. M-am instalat pe terasă, pernele erau umede de rouă, mi-am strâns genunchii la piept, uşor încălzită de lumina zorilor, şi am luat o gură din lichidul fierbinte. Eram bulversată complet, nu-mi venea să cred ce mi se întâmplase cu Aymeric în ultimele douăzeci şi patru de ore. M-a distras zgomotul unei ferestre care se deschidea, am ridicat privirea, era Élias.

*

Bingo! O verighetă cât Carul Mare. Iar ea, atât de tristă! Parcă e o floare ofilită, în dimineaţa asta. Nu seamănă deloc cu cea pe care o ştiu eu, de când sunt aici. Am întâlnit o mulţime de femei ca ea, care se lasă păcălite de un nenorocit. E o chestie îngrozitoare să iubeşti şi să fii conştient că-ţi iroseşti pur şi simplu viaţa. Ieri am fost cam

necioplit cu individul. Nu pare un om rău şi ţine la ea, se vede cu ochiul liber. Dar ar trebui să-şi bage undeva tot egoismul ăla şi s-o lase liniştită. N-o cunosc prea bine, dar merită ceva mai bun decât aşa un rahat cu ochi.

Că veni vorba de rahat, mai bine mi-aş vedea de-al meu. Mi-am găsit telefonul în portbagaj... trebuie să-mi fac curaj şi să-l deschid... sunt aproape două luni de când nu i-am mai dat niciun semn de viaţă lui frate-meu. Mă întreb dacă n-ar fi bine să-i spun c-o să rămân aici o vreme. Asta ar putea să-l calmeze un pic... dar nu trebuie să iau chiar de bun tot ce-i spun.

*

La ora 13, după ce mi-am făcut tura prin camera lui Élias, am mâncat de prânz pe terasă, fără nicio poftă. Mi-am oferit luxul de a bea un pahar de rosé. Am ascultat tăcerea din jur, întreruptă numai de cântecul greierilor. O adiere uşoară de vânt mişca ramurile copacilor şi cearşafurile albe care stăteau la uscat ceva mai încolo. Soarele strălucea, mă încălzea, mă umplea de energie. Nu ştiam ce o să-mi aducă ziua de mâine, dar scăpasem de o povară, ca şi cum aş fi făcut o cură de douăzeci şi patru de ore ca să mă purific, ca să curăţ o rană de prea mult timp infectată. Mă dezintoxicasem de o singurătate bolnavă. Cu Aymeric, eram cu el, dar de fapt eram singură, iar chestia asta mă distrugea, efectiv. De-acuma, aveam să fiu singură fără el. Singură cu

adevărat. Pentru binele meu. Eram total în ceaţă, habar neavând încotro mă îndreptam. Mă lăsam să cad în gol, fără nimeni de care să mă agăţ. Trebuia să mă obişnuiesc: să trăiesc fără el, fără prezenţa lui, chiar şi de la distanţă, în viaţa mea. Singura certitudine: n-aveam să mai stau după el. Ezitările lui îmi tăiaseră orice speranţă, în caz că mai aveam vreuna; şi nu prea mai aveam, de fapt. Trebuia să mă gândesc cu sinceritate la mine; degeaba îi reproşam că nu mă iubea cum aş fi vrut, nici eu nu-l ajutasem să mă iubească doar pentru cum eram.

Trebuia însă să-mi fac curat în ogradă, să mă gândesc la felul în care-l iubeam şi la motivele pentru care-l iubeam. Îmi ieşise în cale în cel mai crâncen moment al vieţii mele, atunci când mă închisesem în mine şi când n-aveam pe nimeni care să vegheze asupra mea. Oare nu-l iubeam doar pentru că aveam impresia că trăiam pentru cineva? Pentru că mă făcea să cred că între noi era o oarecare iubire? Adică din comoditate? Începeam să-mi dau seama că de trei ani mă luptam pentru nişte himere în care nici măcar eu nu credeam, doar ca să fug de realitate, de viaţa adevărată.

*

Pe la amiază, am simţit nevoia să discut cu Cathie. Am parcat în faţa prăvăliei ei, am coborât din maşină şi m-am dus încet spre intrare. Când m-a văzut, prietena mea s-a încruntat, apoi mi-a aruncat un zâmbet circumspect. M-am foit încolo

şi-ncoace prin micul său magazin, ascultând-o; le răspundea clienţilor cu răbdare şi amabilitate, le povestea despre câţi stupi avea, despre transhumanţele nocturne şi recolte, le dădea să guste din diversele sortimente, cu aceeaşi blândeţe care o caracteriza. Toţi şi-au scos carnetele de cecuri. Generozitatea cu care-şi împărtăşea pasiunea îi aducea profit, iar asta nu putea decât să mă bucure. Când am rămas numai noi două, a dispărut în cămăruţa din spate, de unde s-a întors cu două lăzi de plastic care să ne ţină loc de taburete şi pe care le-a instalat afară, pe trotuar. A bătut cu palma pe una dintre ele, făcându-mi semn să mă aşez. M-am conformat. Aşteptând-o să mi se alăture, m-am uitat la maşinile care veneau dinspre vale şi se duceau spre capătul celălalt al Bonnieux-ului. Amestecătura aceea incredibilă m-a făcut să zâmbesc; erau de toate felurile, de la limuzina de lux a turistului un pic dezamăgit după atâtea viraje şi îngrijorat de perspectiva traversării unui sat cu străduţe înguste, până la hârbul unui moşuleţ care probabil că nu vedea la mai mult de treizeci de centimetri în faţa lui, dar care ştia zona pe dinafară. Şi cine-l claxona pe celălalt, în toată povestea asta? Turistul, evident! Iar bătrânelul, pişicher, clătina din cap, părând să spună „pe tine, drăguţule, nu prea te văd ieşind din haznaua asta”. Cathie s-a aşezat în cele din urmă pe lădiţa de lângă mine şi mi-a întins o ceaşcă aburindă.

— Bea, o să-ţi facă bine.

M-am executat, fără să crâcnesc. Parcă era

miere topită.

— Ce-i aici?

— E ceai cu miere.

— Poate vrei să zici miere cu ceai!

Am pufnit în râs, un râs din toată inima. Pentru Cathie, mierea era bună la orice, ar fi fost în stare să-mi facă din ea şi o cataplasmă pentru gleznă. Am băut însă mai departe, cu înghiţituri mici, concentrându-mi atenţia asupra unui punct imaginar. Brusc, am simţit un cot ascuţit împungându-mă în coaste.

— Hai, nu-mi povesteşti? Ce s-a mai întâmplat?

— Aymeric mi-a făcut o vizită-surpriză…

I-a picat faţa. A încercat s-o mascheze cumva, dar n-a reuşit. A rămas la fel de mofluză.

— Aha… şi? Eşti fericită că l-ai văzut? Ţi-a dat vreo veste, ceva?

Mi-am luat inima în dinţi.

— Cred c-o să ne despărţim…

Mi-a stat inima în loc, parcă vorbise gura fără mine. Fusese mai uşor decât aş fi crezut. Să spun *despărţire*, să dau o existenţă acestui cuvânt, o consistenţă, o realitate. Rostindu-l cu voce tare, prindea viaţă o hotărâre pe care o luasem în ajun fără să mă gândesc, fără a căuta s-o înţeleg, s-o analizez. Cathie a oftat. Oare de uşurare? m-am întrebat.

— De când ai venit aici, am simţit că erai pregătită pentru marea schimbare. Mai trebuia doar să pui piciorul în prag…

Mi-am lipit faţa de umărul ei, ştergându-mi o lacrimă care mi se rostogolea pe obraz.

11

Astăzi s-a accidentat un tip, s-a tăiat urât de tot la mână. Se chinuia ca un martir. Mathieu era cu echipa cealaltă. Cel care are atestat de prim-ajutor e o forţă a naturii când e să se lupte cu buştenii, dar când şi-a propus să fie responsabil şi cu trusa medicală, nu şi-a dat seama că ar putea să fie şi ceva sânge pe-acolo. Asta mi-a adus aminte de ziua când m-am dus la o fermă pentru o consultaţie ginecologică înainte de naştere, iar viitorul tată şi-a dat ochii peste cap când l-am anunţat că soţia sa intrase în travaliu. Pe scurt, l-am văzut pe sanitarul nostru începător luptându-se cu compresele şi cu biseptina, turna mai mult pe jos, în praful şi funinginea din jur, decât pe mâna rănitului. Sunt luni de zile de când n-am mai făcut nici cel mai mic gest medical, mă rog, ştiu că nu e mare lucru, dar de data asta n-am putut să nu mă bag. Nu voiam să se infecteze rana şi să apară complicaţii. Colegilor mei de drujbă nu le venea să creadă când m-am oferit să ajut. La început mi-au tremurat un pic mâinile, dar până la urmă s-au calmat. L-am dezinfectat pe tip, i-am făcut un pansament şi i-am dat ceva împotriva durerii, o doză ca pentru cai. În schimb, mi-a fost imposibil să-l fac să-nţeleagă că trebuiau puse şi nişte copci. Şi-a venit imediat în fire şi cred că asta m-a făcut chiar să zâmbesc. M-au întrebat cum de mă pricepeam la chestiile astea, eu am dat-o pe după cireş, dar tipul cu prim-ajutorul a zis că am fost de

bază.

Când am terminat lucrul, au ţinut să-mi facă cinste, am crescut clar în ochii lor. Aşa e mereu, la început te privesc cu neîncredere, apoi uşile încep să se mai deschidă şi e de ajuns un incident, un accident, o intervenţie de urgenţă sau o consultaţie medicală nesperată pentru a deveni cineva, cineva ca lumea, cineva important. În cele mai bune cazuri, chiar un erou. Eu ajunsesem un erou în fundul ăla de lume unde hotărâsem să mă stabilesc. Deşi nu asta-mi dorisem când luasem decizia de a mă face medic de ţară, eu voiam doar să fiu de folos, să le fiu de folos celorlalţi într-un loc unde viaţa era una din aia grea, adevărată.

Dar când îţi este dat titlul de erou, de salvator, când te trezeşti că, fără voia ta, îţi este acordat statutul ăsta special, ajungi până la urmă să-l accepţi, să ţi-l asumi, convins că ţi-ai găsit vocaţia. Mi-a plăcut să-i cunosc pe toţi cei de-acolo, să intru discret în vieţile lor, să le împărtăşesc bucuriile şi necazurile, să devin un reper pentru tinerii care nu ştiau unde le era locul în acea ruralitate pe care o urau şi o adorau în acelaşi timp, să ţin locul copiilor plecaţi la oraş pentru cei mai bătrâni, să mă trezesc făcând-o pe veterinarul în puterea nopţii, să ascult destăinuirile unei neveste de ţăran ajunse la capătul puterilor, după care să fiu trimis cu misiunea de a-l face să vorbească pe soţul cel posac, copleşit de datorii şi de greutăţi.

*

Erau aproape două săptămâni de când viaţa mea o lua într-o nouă direcţie, de când întorceam, ca să zic aşa, foaia. Mai greu sau mai uşor. Paginile jurnalului lui Élias le întorceam însă arzând de nerăbdare. În fiecare dimineaţă, intram în camera lui, curioasă să văd dacă mai scrisese vreun pic în seara de dinainte. După rana aceea pe care o îngrijise şi care-i redeşteptase, fără doar şi poate, tot felul de amintiri, începuse să-şi povestească viaţa de medic de ţară. Îşi împărţea mai tot timpul între cabinet şi vizitele la domiciliu pe cine ştie ce coclauri – acum înţelegeam mai bine de ce arăta maşina lui aşa cum arăta. Însemnările acelea arătau cât de devotat era muncii sale; întreaga lui viaţă, întregul lui timp erau consacrate pacienţilor. Era de o modestie impresionantă, ştia că ceilalţi îl priveau ca pe un erou, dar, pentru el, ei erau eroii – eroii vieţii lor de zi cu zi –, el, Élias, nefiind acolo decât pentru a le obloji bubele trupului şi sufletului, aşa cum putea, atât cât se pricepea. Citeam caietul acela al vieţii sale aşa cum aş fi devorat un roman bun, uitând până şi că povestitorul locuia în casa mea – îl vedeam, oricum, extrem de puţin. Jurnalul lui era un moment de respiro, un ritual pe care mi-l ofeream şi de care nu mă mai puteam lipsi.

*

În cele două săptămâni, spre surprinderea mea, Aymeric m-a sunat de mai multe ori. Când îi

vedeam numele apărând pe ecranul mobilului, parcă mă strângea cineva de gât. Asta era caraghios în relaţia noastră: eram convinsă în continuare că nu ne rămânea decât să ne despărţim, dar încă nu ne luaserăm cu adevărat adio. În mod paradoxal, ne era mai uşor să discutăm, o făceam cu o libertate care ne lipsise în ultima vreme. Mă întreba ce-mi mai face glezna, câţi clienţi mai am la Conac. Mă suna seara, din maşină, după ce pleca de la muncă. Nu mă simţeam ultimul om, aşa cum aş fi crezut, aşa cum fusesem după singura noastră ceartă, când totul în jurul meu se năruise. Acum, nu. Nici el, de altfel. Ştiam, în adâncul meu, că pricepuse şi el ce se petrecea cu noi. Şi nu reacţiona nici exagerat, nici furios, spre deosebire de acum doi ani. De data asta, accepta. Amândoi acceptam. Poate că în cei trei ani, ne ajutaserăm reciproc să ne maturizăm, să creştem. Relaţia noastră ne dădea iluzia că am rămas ancoraţi într-o tinereţe pe cât de ofilită, pe atât de lipsită de griji. Şi el, şi eu fugiserăm în aceeaşi măsură de responsabilităţi.

Pe cât de pasionali, de rapizi şi spontani fuseserăm când ne întâlniserăm, pe atât de temperaţi eram acum, deprinzând încetul cu încetul viaţa fără celălalt. Un sevraj lin, pentru evitarea suferinţei. Pentru prima dată, făceam şi noi lucrurile aşa cum trebuia… cinstit.

În privinţa viitorului meu profesional, îmi mai lăsam ceva timp până să mă gândesc la el serios. În orice caz, câtă vreme n-aveam undă verde, n-avea niciun rost să-mi fac vreun plan. Dorinţa de a

dansa mă măcina pur şi simplu, tânjeala aceea după dans nu mi-o puteam stinge nicicum. Învăţam însă să am răbdare. Kinetoterapeutul meu ţinea legătura cu savantul nebun după ce discutase cu Auguste la telefon şi-i dăduse raportul; în schimb, mentorul meu mă lăsase în pace, nemaibătându-mă la cap să merg la Paris. Am mai schimbat câteva mesaje cu Bertille, care m-a asigurat că totul arăta cât se poate de bine, şi şcoala, şi viitorul ei, şi elevii mei, şi că Fiona se descurca excelent. Primeam veştile de la ea cu detaşare, mă bucuram pentru ei, fireşte, dar mi se păreau nişte chestii îndepărtate, cu care nu mai aveam nicio legătură. Cam ca atunci când afli noutăţi despre proiectul cuiva, dar care nu te interesează cu adevărat.

În această sâmbătă dimineaţă, de îndată ce clienţii mei au plecat la plimbare – inclusiv Élias, unele lucruri nu se schimbau niciodată –, m-am dus să-mi fac târguielile. Minimarketul din Bonnieux nefiind prea bine aprovizionat, m-am gândit să merg la Coustellet. Această intruziune în mica societate de consum m-a epuizat. Şi când te gândeşti că nu era decât un supermarket sătesc! Numai că era mult prea multă lume pentru gustul meu; prea multe maşini cu turişti, prea mult zgomot, de m-am şi întrebat dacă nu devenisem cumva o sălbatică. Să mă fi contaminat oare Mathieu? Când am urcat din nou în Panda-ul meu fără aer condiţionat, am crezut că iau foc. La 12 şi jumătate, erau deja peste 27 de grade. Te coceai, şi era abia începutul lui iunie. Am mers până la

Conac cu geamurile larg deschise, încercând – zadarnic – să mai împrospătez cât de cât aerul sufocant dinăuntru. Când am ajuns eram leoarcă de transpiraţie. Şi totuşi, am încremenit în scaun, văzând că maşina lui Élias era acolo. Nu se mai întâmplase să fie la Conac în timpul zilei. Adio lectură pe ziua de azi! În cele din urmă am ieşit din acel cuptor şi am deschis portbagajul să iau cumpărăturile. Am pornit-o spre casă, dar m-am abătut din dram, intrigată de un zgomot puternic de mobile târâte pe podea, ce venea dinspre sala de dans. Când am ajuns în prag, am rămas interzisă. Élias era acolo, la bustul gol. Fluiera şi tocmai termina de acoperit parchetul cu o folie, ca să-l protejeze. Am observat mobilierul adunat într-un colţ, precum şi taburetul lui taică-meu, pe care-l găsise probabil în garaj. Omul începea renovarea; cu evenimentele din ultima vreme, şi uitasem de înţelegerea noastră. M-am bucurat în sinea mea.

— Oh…! zise el tresărind şi ridicându-se rapid în picioare.

— Scuze, n-am vrut să vă sperii, dar…

— Nu, nicio problemă.

— Nu ştiam c-aţi început.

— Vă deranjează?

— Deloc, dar aţi cumpărat materialele? l-am întrebat eu arătând spre cutiile cu vopsea.

— Da, am fost de dimineaţă la Apt.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi, le-aş fi luat eu. Şi le-aş fi plătit, în primul rând.

— N-avea rost să vă sâcâi cu aşa un fleac, mai ales că trebuia să vă ocupaţi şi de micul dejun.

— Mulţumesc, dar…

— O să discutăm mai târziu amănuntele astea, Hortense.

Ce puteam să mai zic?

— Văd că sunteţi pus pe treabă… succes…

— Mă descurc eu până la urmă.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am dus în casă, unde m-am putut debarasa în sfârşit de sacoşe. Eram fericită că începuse, nu puteam să neg. Şi mă încânta faptul că părea să se simtă în largul lui aici, după ce până atunci trăise mai degrabă ca un fugar. Dar mă şoca realmente să-l văd dintr-odată viu, prezent, hotărât să mai stea la mine o vreme.

Mi-am dat seama că era un om care se ţinea de cuvânt – dacă-mi promisese că face un lucru, n-avea să plece până nu-l încheia.

*

La 8 seara, Élias încă nu-şi făcuse apariţia. Trecuseră nişte ore bune de când nu mai scosese nasul din sala de dans. Mă simţeam tot mai vinovată. Doar n-avea să stea acolo şi noaptea! M-am dus să văd ce mai meşterea. Când am ajuns aproape de uşă, am auzit un zgomot de polizor.

Înăuntru era cald ca într-un cuptor, iar un nor de praf fin şi alb plutea prin aer, făcându-l aproape irespirabil. Dacă o mai ţinea mult aşa, avea să-şi dea duhul acolo. Era cu spatele la mine. Am aşteptat să se întoarcă şi să mă vadă; cocoţat pe ultimele trepte ale scării, se ocupa de partea de sus a peretelui, în niciun caz nu voiam să-l sperii.

Mă impresiona că avusese grijă să protejeze oglinda şi bara. Nasul şi gâtul au început să mă gâdile, degeaba am încercat să mă abţin, până la urmă am tras un strănut zdravăn. Aveam ochii plini de lacrimi, dar l-am văzut aruncând o privire peste umăr; nasul şi gura îi erau acoperite cu o mască pe care a dat-o jos înainte de a coborî de pe scară.

— Aţi vrut să vedeţi dacă am avansat vreun pic? mă întrebă el arcuindu-şi o sprânceană.

M-am simţit prost.

— Eh, nu… ăăă… Nici vorbă, eu…

Ce proastă… Am simţit că mă albesc la faţă. Iar atunci s-a întâmplat un lucru incredibil. După câteva secunde de tăcere, a început să zâmbească, dar aşa, din toată inima. Chipul i s-a relaxat, dând la iveală un alt om, plăcut, vesel. Şi privirea i se schimbase, era luminoasă, vie, citeai în ea blândeţe impregnată cu o uşoară ironie. Neaşteptata lui transformare m-a făcut să zâmbesc la rândul meu.

— Râdeţi de mine?

De la surâs a trecut la râs. Un râs adevărat, sincer, comunicativ.

— Scuze, Hortense. Dar parcă v-aş fi spus că vine sfârşitul lumii!

Am râs şi eu. A venit mai aproape de mine:

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Da!

— Ia s-auzim, îmi zise el, vizibil intrigat.

— Opriţi-vă cu lucrul, vă rog eu. E târziu, n-aţi ieşit deloc la aer toată ziua, iar dacă mai continuaţi mult aşa, chiar o să mă simt ca o torţionară.

Profitaţi un pic de weekendul dumneavoastră! Măcar să fi luat o pauză şi să fi făcut o baie în piscină!

— În halul în care sunt, aş fi murdărit totul pe-acolo şi nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Într-adevăr, arăta ca scos din cocină.

— Există un duş exterior.

— Aveţi răspuns la orice!

I-am aruncat un zâmbet din colţul gurii, mândră de mine. Élias s-a dus ceva mai încolo să-şi pună un tricou pe el.

— Poate mai târziu, acum vreau să dau o fugă până la toneta cu pizza.

— Dacă vreţi neapărat să mâncaţi o pizza, am fost azi la cumpărături şi am eu în frigider.

Propunerea mea l-a luat prin surprindere. Pe bună dreptate; eu însămi mă luasem prin surprindere propunându-i să ia cina cu mine.

— Vreţi să vedeţi dacă ştiu să înot?

M-am uitat în sus, amuzată, şi i-am întors spatele.

— Faceţi cum vreţi, eu o să dau drumul la cuptor.

Peste cinci minute, când eram în bucătărie, am auzit zgomotul unui plonjon în apă. Am zâmbit şi am scos un al doilea rând de tacâmuri. Am rămas înăuntru cât s-a copt pizza, ca să-l las liniştit. Am profitat de acel timp aranjând mesele pentru micul dejun de a doua zi. Toate camerele erau ocupate, aşa că aveam opt persoane de servit. Imediat ce am scos pizza din cuptor, am auzit un ciocănit la uşă.

— Pot să vă ajut?

— Eh, cum e? l-am întrebat eu măsurându-l rapid din priviri.

Élias era îmbrăcat cu haine curate, avea părul încă ud şi niciodată nu-l văzusem atât de destins, lucru pe care mi l-a şi confirmat.

— A fost nemaipomenit de plăcut, mulţumesc că aţi insistat. Iau eu tava?

A înşfăcat-o fără a mai aştepta să-i răspund şi m-a lăsat să-i deschid calea. Cu un fund de lemn în mână, am pornit-o spre grădină. Nici vorbă să ne aşezăm la masa cea mare, ar fi fost prea pompos, prea protocolar. Noi împărţeam, fără niciun farafastâc, o pizza pe din două, aşa că măsuţa cea joasă mi se părea mai potrivită.

— Mulţumesc pentru toată această seară.

— N-aveţi de ce să-mi mulţumiţi după ce aţi tras ca la jug toată ziua.

— OK!

Am mâncat în tăcere. Eu m-am săturat rapid, el avea o foame de lup, aşa că şi-a golit farfuria. Apoi a luat sticla de vin.

— Vă mai pun un pahar? îmi propuse el.

Simţeam că ceva se descleşta în el, că slăbea frâul controlului, al reţinerii.

— Sigur, mulţumesc.

S-a executat, umplând amândouă paharele până la buză, apoi, luându-şi-l pe al său în mână, s-a lăsat pe spătarul canapelei. S-a uitat cu mare atenţie la masivul Luberon şi a oftat adânc, dus pe gânduri.

— E prima dată când mă opresc pentru mai

mult timp într-un loc, şopti el spre marea mea mirare.

S-a redresat apoi rapid, parcă surprins de propria-i mărturisire. Lăsase o clipă garda jos, iar acum părea să regrete. Treaba lui, eu oricum aveam să-mi încerc norocul.

— De când sunteţi tot pe drumuri?

A scos din buzunar un pachet de ţigări şi s-a uitat la mine întrebător, vrând să ştie dacă mă deranja. I-am făcut semn că nu. Şi-a aprins una, mâna îi tremura, mersesem prea departe. Mi-a părut rău. Foarte rău.

— Şi dumneavoastră? Închiriaţi de mult camere turiştilor?

Deşi decepţionată de mine însămi, am zâmbit; omul făcuse o manevră onorabilă, aşa că i-am schiţat în linii mari povestea casei şi a alor mei.

— Sunteţi curajoasă să vă ocupaţi singură de toate cele.

Am ridicat din umeri.

— Nu-i vorba de curaj aici, pur şi simplu iubesc casa asta. Mă simt foarte norocoasă s-o am. Puţini au parte de aşa ceva. Iar Cathie şi Mathieu mă ajută enorm.

— Dar, dacă am înţeles eu bine, nu staţi aici în timpul anului.

— Nu.

A tresărit.

— Locuiesc la Paris. De ce vă miraţi?

— Nu ştiu… Mi-e greu să-mi imaginez că trăiţi în altă parte. Deci aici staţi numai peste vară?

— Da… ca şi dumneavoastră, dacă o să vă ţină

Mathieu!

S-a frecat la ochi, parcă ajuns brusc de oboseală, apoi s-a ridicat şi a început să adune de pe masă.

— Lăsaţi că strâng eu, am încercat să-l opresc.

— Nu, oricum mă duc să mă culc. Măcar atâta să fac pentru cina pe care mi-aţi oferit-o. Staţi liniştită şi bucurați-vă de acest final de zi.

Cât ai clipi, a încărcat totul pe tavă, nelăsând pe masă decât paharul meu.

— Noapte bună, îmi zise el, după care o porni spre bucătărie.

Plecase brusc, fără alt motiv decât acea dorinţă subită de a dormi; îi doream să-şi găsească în sfârşit somnul. După câteva minute, am văzut aprinzându-se lumina în camera lui, după care a deschis fereastra. Am mai stat acolo vreo douăzeci de minute... Ce aşteptam, de fapt? Oare scria? Lumina s-a stins şi s-a făcut linişte.

Degeaba se eschivase, simţeam că în seara aceea câştigasem o bătălie. Faptul că-i smulsesem un zâmbet şi un hohot de râs într-un interval de doar câteva secunde era o adevărată minune. Aşa-mi plăcea! M-am culcat la scurtă vreme după aceea. Aveam inima uşoară şi am adormit rapid. Din păcate, am fost din nou trezită, în puterea nopţii, de scârţâitul scării sub paşii lui Élias. L-am auzit ieşind în grădină, n-avea somn, m-am întristat pentru el.

*

În zilele următoare, s-a instaurat un fel de rutină, în fiecare dimineaţă, Élias şi cu mine luam micul dejun împreună pe terasă, el limitându-se în continuare la o cafea. În fiecare dimineaţă, mă muşcam de limbă ca să nu-l întreb din ce cauză nu putea să doarmă, fiindcă nu era noapte să nu-l aud ieşind, undeva pe la ora 2. Mi se întâmpla uneori să întredeschid ochii atunci când se întorcea în camera lui, pe la primele luciri ale zorilor, dar cel mai adesea dormeam buştean la ora aia. Dimineaţa, vorbeam de una şi de alta, despre ploaie şi despre vremea bună, el îmi spunea despre campaniile de defrişări ale lui Mathieu, eu îi povesteam păţaniile cu unii dintre clienţii mei, smulgându-i câte un zâmbet, poate şi nişte râsete. Niciodată însă nu-mi dădea vreun indiciu despre el, despre viaţa lui, despre locul de unde venea. Ritualul se termina invariabil astfel: el se ridica, se ducea la bucătărie să-şi spele cana, se întorcea apoi pe terasă, îmi ura o zi frumoasă şi dispărea. Începeau să-mi placă trezirile astea, începuturile astea de zi în compania lui.

Era agreabilă tovărăşia lui, atât de agreabilă încât mă gândeam deja cu teamă la momentul când avea să mă anunţe că pleacă. Fiindcă avea să vină totuşi şi ziua aceea.

Seara, când se întorcea la Conac, după ce se oprise probabil pe undeva să mănânce, venea să mă întrebe dacă avusesem o zi frumoasă, după care se închidea în sala de dans şi nu mai ieşea de-acolo decât când stingeam luminile ca să mă duc la culcare. Când închideam ochii, eram senină,

liniştită să-l ştiu pe-aproape. Poate pentru că avea un fel al lui de a fi mereu atent.

De îndată ce clienţii mei plecau la plimbare, urcam în camera lui Élias şi mă instalam la biroul lui, ca să-mi continui lectura. Scria în fiecare zi, din ce în ce mai mult, vorbind de fiecare dată şi despre viaţa sa aici, care părea să-i priască. Se simţea bine în prezenţa mea, dar prefera să rămână retras, bântuit fiind de lucrurile pe care le trăise şi despre care refuza şi acum să vorbească.

*

În seara asta am mâncat cu Hortense. Şi am lăsat garda jos, mă simţeam bine, aş fi avut chef să mă confesez, să-i povestesc nişte lucruri. Dar e inutil, şi mi-e imposibil s-o fac, mai bine mă descarc aici, în caietul ăsta. Trebuie să recunosc, e foarte plăcut să-ţi petreci timpul cu ea, e drăguţă, blândă, are un fel de suferinţă în privire, care mă tulbură. Moartea părinţilor a marcat-o profund, e clar. Parcă ar fugi întruna de ceva sau de cineva. Tocmai eu m-am găsit să spun asta! Cred că aş fi suportat mult mai uşor ultimele luni dacă aş fi avut o femeie ca ea lângă mine, poate că aş fi reuşit atunci să accept situaţia. Numai că niciuna dintre femeile pe care le-am întâlnit cât am lucrat ca medic n-a suportat viaţa pe care o duceam. Pot să înţeleg lucrul ăsta. Cine şi-ar dori un bărbat aflat mereu pe drumuri, unul care-şi dedică tot timpul celorlalţi şi ale cărui seri încep uneori mult după ora 21? Şi-apoi cine ar suporta acest statut

aparte... sotie de medic? Îmi amintesc şi acum de avertismentul celui care mi-a insuflat vocaţia şi dorinţa de a duce o asemenea viaţă. Îmi zisese aşa: când o să ai o nevastă, ţine-o la distanţă de pacienţii tăi, o să vrea toţi s-o cunoască, dar pe tine, ca persoană, te vor confisca. Fereşte-o de cancanuri... etc. La o scară mai mică, am văzut pe pielea mea la ce se referea. Singura dată când m-am apropiat de o celibatară din sat, toate privirile s-au aţintit asupra noastră, asupra mea. Bătrânele veneau la consultaţie doar ca să afle dacă ne pregăteam deja de cununie. E insuportabil să te simţi tot timpul spionat, chiar dacă la mijloc sunt nişte intenţii bune. Altminteri, aceleaşi bătrâne făceau pe peţitoarele, vizitele la domiciliu se transformau în veritabile capcane, „întâmplarea" îşi face foarte bine treaba când nepoţica începe să se ocupe de mătuşica bolnavă. Aşa am ajuns campion mondial la respingerea avansurilor. Iar femeile pe care mi s-a întâmplat să le întâlnesc când mă mai mişcăm pe ici, pe colo sau când plecam şi eu în weekend, nu ştiu de ce, dar îşi pierdeau brusc interesul când auzeau unde locuiam. Până la urmă m-am obişnuit, chiar dacă visam la cu totul altceva...

*

Nu ştiam ce să mai cred. Mă sunase după-amiază kinetoterapeutul şi-mi spusese că era nevoit să-mi anuleze şedinţa de a doua zi şi că urma să ne vedem peste o săptămână. De atunci,

eram împărţită între furia că încă nu aveam voie să dansez şi teama că în curând mi s-ar putea da voie. Dintr-odată, nu mai puteam să stau locului, mă mutam din salon în grădină şi din grădină în salon. Pe la 9 şi ceva seara, nemaiştiind ce să fac, m-am hotărât să curăţ piscina. M-am dus târşa-târşa până în garaj ca să iau prăjina cu plasă la capăt, după care, bombănind, m-am luptat cu ea până la marginea bazinului. Când afuriseam eu mai cu foc acele de pin din apă, a apărut, spre marea mea surpriză, Élias.

— Bună seara, Hortense.

— Bună seara, i-am răspuns eu, neluându-mi ochii de la fundul bazinului.

— Deranjez cumva?

Am ridicat capul şi am încercat să-i zâmbesc, dar probabil că mi-a ieşit mai mult o grimasă.

— Nu, nici vorbă.

S-a încruntat şi a venit mai aproape.

— Pot să vă dau o mână de ajutor? Cred că nu v-ar strica.

— E chiar aşa de vizibil?

Părea îngrijorat.

— Nu vă faceţi griji. (Am măturat aerul cu mâna, ca să-l liniştesc.) Cum a fost azi, bine?

A încuviinţat din cap, surâzând. Privirea îi era blajină şi atentă.

— Nu sunteţi obligată să-mi spuneţi ce vă chinuie sau ce vă sâcâie. Dar sunt sigur că nu să râcâiţi fundul piscinei e soluţia.

— Aveţi dreptate…

Am aruncat cât colo prăjina şi m-am întors spre

el:

— Staţi să bem un pahar împreună?

M-a surprins spontaneitatea mea, dar speram din toată inima să accepte, fără să ştiu prea bine de ce. De fapt, ştiam... voiam să fiu în compania lui.

— Dacă ţineţi dumneavoastră...

— Nu vă forţez.

— Nu, îmi face plăcere, mă asigură el zâmbind. Mergeţi să vă aşezaţi şi vin şi eu imediat. Îmi daţi voie să vă servesc eu, nu?

Am dat din cap că da. El a pornit-o spre bucătărie, iar în acest timp eu m-am instalat pe canapeaua din grădină. A reapărut după câteva minute, mi-a întins un pahar şi s-a aşezat lângă mine. Am luat o gură de vin şi am oftat. Mă ajunsese oboseala.

— Eh? E ceva mai bine?

— Nu încă... dar în curând o să fie.

A luat şi el o înghiţitură. Apoi s-a uitat ţintă la mine.

— Ce-aţi păţit? Ce s-a-ntâmplat?

Mi-am scos sandalele şi m-am întors spre el, strângându-mi genunchii la piept. Privirea i-a coborât de-a lungul picioarelor mele.

— O să vă răspund la întrebare, dar numai dacă-mi răspundeţi şi dumneavoastră la una dintre ale mele...

N-a dat înapoi.

— Nu vă credeam atât de dură la negocieri... Ce vreţi să ştiţi? mă întrebă el, zâmbind în continuare.

— De cât timp sunteţi tot pe drumuri?

— Ah, vechea problemă… Se face un an în noiembrie.

— De ce aşa o viaţă?

— Parcă era vorba de o întrebare, Hortense, nu de două, ripostă el blând.

I-am zâmbit, deşi mă simţeam frustrată.

— Greu lăsaţi omul să vă cunoască…

— Şi totuşi aveţi încredere în mine… destulă, în orice caz, ca să mă lăsaţi să locuiesc aici.

— Aşa-i.

— V-aş întreba de ce, dar nu vreau să-mi consum întrebarea!

Am râs, la fel şi el.

— Eh, hai, o să fiu generoasă, zicem că asta nu se pune.

S-a aşezat mai confortabil pe canapea şi şi-a înfipt privirea într-a mea.

— Vă ascult.

— Îmi daţi voie să fac o paralelă cu fosta dumneavoastră profesie?

Şi-a luat o figură serioasă, s-a îndreptat uşor de spate, concentrându-se la ce avea să urmeze, apoi, cu un semn din cap, m-a autorizat să continui.

— Sunt doctori pe care-i simţi şi alţii pe care nu. Pe dumneavoastră, de exemplu, vă simt, sunteţi un doctor în care aş avea încredere că mă face bine. Acum vreo două luni am fost să mă vadă un medic, un ortoped bătrân care arăta ca un savant nebun, şi totuşi m-am lăsat pe mâna lui, am avut încredere în el, l-am ascultat, deşi îmi arunca în aer tot ce trăisem până atunci. Da, omul ăla mi-

a dat viaţa peste cap! În fine, de vină e în primul rând entorsa cu care m-am potcovit, dar nu mai contează… Am înţeles cu acea ocazie că relaţia pe care o aveam de trei ani cu un bărbat căsătorit era lipsită de orice sens, nereuşind decât să mă facă să-mi pierd timpul şi să trec drept o fraieră în ochii tuturor. Nu mă mai regăsesc nici în şcoala de dans pe care o conduc împreună cu nişte prieteni, ba încă i-am lăsat baltă şi cu spectacolul de sfârşit de an, într-atât de pe dinafară mă simt. Mor de poftă să dansez, dar în acelaşi timp sunt îngrozită. O să mă întrebaţi de ce. Joia care vine o să merg la kinetoterapeut, sunt mari şanse să mi se dea în sfârşit undă verde. Şi mi-e foarte frică, fiindcă în momentul în care o să dansez din nou, o să fiu iarăşi faţă în faţă cu mine însămi.

Tirada mea mă lăsase fără suflu. Am luat o gură de vin şi m-am uitat la Élias, care mă privea în continuare cu atenţie.

— Aţi fost, într-adevăr, foarte generoasă cu răspunsurile.

Brusc, mi s-a făcut ruşine, mă descărcasem de tot ce-mi stătea pe inimă, fără nicio jenă, fără nicio reţinere. De parcă în prezenţa lui nu mai aveam nicio frână. Pe de altă parte însă, trebuia să recunosc, îmi făcuse bine să-i povestesc toate acele lucruri şi nu mă mai simţeam atât de vinovată pentru intruziunile mele zilnice în camera lui. Oricât de stânjenită eram, mă bucuram că acum ştia ceva mai multe despre mine.

— Da, nu ştiu ce mi-a venit…

— Nu trebuie să vă scuzaţi, în niciun caz, doar

că… eu n-o să vă pot egala niciodată…

— Nici nu v-am cerut aşa ceva. Dar chiar nu vreţi să-mi spuneţi nimic?

Privirea i s-a înceţoşat uşor.

— Credeţi-mă, nu e nimic interesant. Aţi fi realmente dezamăgită.

— Eu sunt sigură că nu… Sper totuşi că într-o zi o să-mi spuneţi mai multe despre dumneavoastră.

M-am uitat la el câteva secunde, nici n-a clipit.

— De fapt, am greşit, n-aţi fi medicul meu, ci mai degrabă psihanalistul meu, mereu reuşiţi să mă faceţi să spun ce nu vreau, am conchis eu cu un zâmbet larg pe buze.

A râs scurt şi a luat încă o gură de vin.

— Hortense, pot să vă mai întreb ceva?

— Daţi-i drumul, dacă tot am ajuns până aici!

— Vreţi s-o las mai încet cu lucrările de renovare ca să aveţi o scuză să nu vă reapucaţi chiar acum de dans?

Am izbucnit într-un râs cu lacrimi, cum de mult nu mi se mai întâmplase.

— Înţeleg ce ziceţi. Dar să ştiţi că părintele meu spiritual ar fi în stare să mă pună să dansez şi-n grădină, dacă ar şti că mi s-a dat dezlegare!

— Dacă aş fi eu doctorul dumneavoastră, nu v-aş da voie, riscaţi să vă suciţi din nou glezna în rădăcinile de pe-aici şi nu-i bine.

— Păi, atunci, am să mă conformez! N-o lăsaţi mai încet, pentru că, la urma urmelor, să dansez e tot ce-mi doresc, dar nici nu acceleraţi, fiindcă aveţi deja destule alte lucruri de făcut. Bine?

— Cum ziceţi…

Intensitatea privirii lui m-a tulburat, a trebuit să mă lupt cu mine însămi ca să ies de sub puterea ei. M-am ridicat, şi el la fel.

— Mă duc la culcare.

— Dormiţi liniştită şi sunt sigur că totul o să se rezolve.

— O să vă ţin la curent. Noapte bună, Élias.

Am pornit-o spre casă, însă pe la jumătatea drumului n-am mai rezistat şi m-am uitat în urmă: Élias se scărpina nervos pe ceafă, dar a simţit probabil că-l priveam, fiindcă a întors capul şi privirile ni s-au întâlnit. Mi-a zâmbit. I-am făcut cu mâna, după care am intrat în casă. Spre mirarea mea, m-am băgat în pat foarte liniştită şi am închis ochii cu zâmbetul pe buze, simţind că o să adorm rapid.

*

Când m-am trezit, primul meu gând s-a îndreptat către Élias, lucru care mi s-a părut cam ciudat. Şi totuşi, cât am făcut duş, am continuat să mă gândesc la el. Eram tare bucuroasă că aveam să-l reîntâlnesc la micul dejun. Acest amănunt neînsemnat a căpătat o cu totul altă dimensiune. Cât de bine îmi era în compania lui? Mult mai bine decât cu Aymeric, până la urmă. Mă gândeam la ultimele zile, la ultimele săptămâni şi-mi dădeam seama de apropierea, de intimitatea la care ajunseserăm. Toate acele lucruri, toate acele momente pe care visasem să le trăiesc cu

Aymeric, dar la care ştiam că n-o să am niciodată acces, le trăiam de fapt cu Élias. Ce putea fi mai intim decât momentul acela de după trezire, decât acele dimineţi pe care le petreceam împreună?

După cât de dezamăgită am fost că nu l-am găsit în bucătărie, mi-am dat seama că-mi plăceau acele clipe mai mult decât ar fi fost cazul. Am preluat marfa trimisă de la brutărie, iar Élias tot nu apăruse. Abia m-am abţinut să nu-l întreb pe cel care făcea livrarea dacă mai era cumva în curte o maşină de teren albastră. Am dat drumul la maşina de cafea, din ce în ce mai nerăbdătoare, tresărind la cel mai mic zgomot şi decepţionată de fiecare dată că era altceva decât paşii lui pe scară. Odată pusă cafeaua în cană, am simţit că mă sufoc dacă mai aştept între cei patru pereţi ai bucătăriei, aşa că am ieşit, aveam nevoie de aer şi de lumină.

Când mă pregăteam să verific dacă mai era în curte maşina lui, am văzut ceva bizar pe canapeaua din grădină. M-am apropiat tiptil şi mi-am dat seama că forma aceea ciudată era Élias, care dormea făcut ghem. De când era acolo? Doar nu-şi petrecuse toată noaptea sub cerul liber! M-am aşezat lângă el, îngrijorată, dar şi curioasă. S-a foit puţin, corpul i s-a destins uşor, a încercat să se întoarcă pe o parte, dar nu avea loc. A bătut de câteva ori din pleoape, ar fi trebuit să mă duc de-acolo, să-l las singur, dar mi-a fost imposibil. Îmi venea să-l ating, să-l mângâi pe faţă ca să aibă o trezire lină. I-am prins privirea somnoroasă. Părea complet pierdut. S-a uitat în jur derutat, i-au trebuit câteva secunde ca să-şi dea seama unde

era. A inspirat adânc, o respiraţie lungă, laborioasă, venită de undeva de departe. S-a ridicat în şezut, având grijă să nu mă lovească cu picioarele.

— Uitaţi aici, i-am zis eu, întinzându-i cana mea de cafea. E caldă.

A luat-o.

— Mulţumesc şi… scuze, n-ar fi trebuit să aţipesc aici.

— N-aveţi de ce să vă scuzaţi. Aţi reuşit măcar să dormiţi un pic?

A luat o înghiţitură de cafea.

— M-a luat somnul când se lumina de ziuă.

Se uita fix spre cană, cu o figură crispată.

— De ce nu puteţi dormi?

S-a ridicat în picioare, a făcut câţiva apaşi, s-a întins, i-am auzit oasele trosnind. S-a uitat spre mine hoţeşte.

— Din cauza unor fantome care nu mă lasă să trăiesc…

— Cine sunt fantomele astea?

— Nu acum, vă rog eu…

— Bine… dar ziceţi-mi doar dacă vă pot ajuta să scăpaţi de ele.

Mi-a zâmbit trist, cu aceeaşi expresie de recunoştinţă îndurerată din primele zile, când îi împrumutasem maşina sau când îi oferisem gratis micul dejun.

— Deja o faceţi, îmi şopti el fără să se-ntoarcă.

Am încremenit, incapabilă să mai spun ceva.

*

Peste mai puţin de o jumătate de oră, se urca în maşină ca să plece la muncă. Mi-a mai aruncat un zâmbet trist, apoi, fără nicio vorbă, s-a făcut nevăzut. În timp ce le serveam micul dejun celorlalţi clienţi, nu mă gândeam decât să ajung odată la caietul lui. Umbra din privirea lui Élias mă făcea să mă tem de ce era mai rău.

Când am intrat în sfârşit în camera lui, am înlemnit: caietul nu mai era pe birou. Am căutat peste tot, speriată. Frustrată. L-am găsit pe pat. M-am aşezat lângă el, muncită de îndoieli. Oare ce aveam să descopăr? Cine erau fantomele de care pomenise în urmă cu două ore? Trebuia să aflu! M-am sprijinit cu spatele de tăblia de la căpătâiul patului şi mi-am întins picioarele, apoi am tras adânc aer în piept şi mi-am reluat lectura din punctul în care mă oprisem. După câte se părea, îşi petrecuse o mare parte din noapte scriind.

*

Sunt sigur că întâlnirea cu kinoterapeutul o să decurgă foarte bine. Dacă aş fi eu medicul ei, i-aş spune că poate să danseze, să alerge, să sară, e clar că s-a vindecat. Nici nu-şi dă seama câtă graţie şi câtă lumină dă fiecăreia dintre mişcările ei chiar şi fără să danseze, e aproape hipnotică. Sunt convins că în momentul în care o să-şi dea cu adevărat drumul, zâmbetul ei va fi şi mai larg. Hortense e genul de femeie pe care-ţi doreşti s-o vezi fericită. Când mă gândesc la ce mi-a povestit,

îmi dau seama că am intuit-o bine. Nu mi-am pierdut chiar de tot perspicacitatea. Are o relaţie cu un bărbat căsătorit şi simte că-şi risipeşte pur şi simplu viaţa. Chestia asta mă înnebuneşte. Mă întreb ce o să facă după aia, când va putea din nou să muncească, să-şi reia adevărata muncă... Trebuie să fiu atent. Şi s-o las mai moale cu mic dejunurile în tête-à-tête.

*

Oare începeam să însemn ceva pentru el? Se ataşa cumva de mine? Respiraţia mi s-a accelerat, am simţit un nod în stomac...

*

De mult nu m-am mai bucurat pentru cineva. Ea mă face să mă simt bine, mă linişteşte. N-ar trebui să intru într-un asemenea joc. M-ar putea costa scump, din nou. Ea aşteaptă nişte răspunsuri la întrebările sale, vrea să mă cunoască mai bine, dar aş decepţiona-o, şi nu vreau asta. Mă consideră un om de încredere. Şi eu mă credeam aşa, şi poate că încă mai sunt, dar mesajele cu insulte care-mi vin în continuare pe mobil îmi amintesc contrariul.

*

De ce era insultat? Ce i se putea reproşa atât de grav? O eroare profesională... dar, din păcate,

chiar şi medicii aveau voie să greşească. Brusc, scrisul nu mai arăta la fel de îngrijit ca de obicei, era mai nervos, cu tăieturi din loc în loc.

*

Fir-ar să ţie! Dormeam! Şi m-au luat din nou nenorocitele alea de coşmaruri! De ce naiba am fost obosit şi indolent tocmai în seara aia? De ce n-am ascultat de vocea care-mi şoptea să mă duc, chit că era târziu? Eram atât de uşor, atât de plutitor! Parcă mă văd şi acum în maşină, răspunzând la telefon. Abia-mi puteam ține ochii deschişi, de la prima oră a dimineţii nu făcusem decât să alerg în toate părţile. Iar acum mă chemau pentru un puseu de febră. Îl ştiam pe copilaş de când se născuse, avea o constituţie robustă, nici vorbă să fi fost un bolnăvicios. Era trecut de 10 seara, ploua cu găleata şi ar fi trebuit să fac vreo patruzeci de kilometri prin câmp. Puteam foarte bine să ajung într-un şanţ şi să mă trezesc la spital, de unde n-aş mai fi putut să mă ocup de nimeni. I-am pus mamei o mulţime de întrebări, îi cunoşteam foarte bine, petrecusem chiar şi nişte seri la ei, râzând şi discutând. Ne consideram prieteni. Am pus diagnosticul de la distanţă: îi ieşea o măsea. Mama a părut să se liniştească, mai ales când i-am promis că o să trec şi eu a doua zi de dimineaţă, pe la 7. Când am ajuns acasă, n-am mai avut putere nici să mă urc în pat, m-am întins îmbrăcat pe canapea, având totuşi prezenţa de spirit să-mi pun ceasul să sune.

La 7 fix, parcam în faţa casei lor. Abia ce-am apucat să cobor din maşină. Parcă aud şi acum urletele de durere ale mamei, mi-au rămas întipărite în trup şi în minte, ca un stigmat. Mai simt şi acum pumnii pe care i-am încasat în plină figură, tatăl n-a stat deloc pe gânduri, a lovit şi a lovit, şi a tot lovit. Îl înţeleg, avea dreptate s-o facă... Mă socoteşte vinovat pentru moartea fiului său, şi aşa mă va socoti întotdeauna. Ea doar m-a pălmuit. M-a pălmuit şi a urlat la mine, de-am crezut că o să-mi spargă timpanele. O dată nu mi-am respectat jurământul de medic, şi a fost de ajuns ca să se aleagă praful.

*

Groaznic! Aveam ochii plini de lacrimi. Nu ştiam pentru cine mă durea atât de tare sufletul. Pentru părinţii care-şi pierduseră copilul? Trăiseră ce putea fi mai rău, era de înţeles că aveau nevoie de cineva pe care să dea vina. Numai în pielea lor să nu fii! Dar suferam şi pentru Élias. În adâncul meu, ştiam precis că era un doctor bun, mereu la datorie, mereu disponibil, de un bun-simţ fără fisură. Acuzaţia aia trebuie să fi fost insuportabilă. Şi era! Felul în care se purta, cuvintele lui o dovedeau necontenit, nu-şi putea ierta acea greşeală. Mai avea oare dreptul de a profesa? Când îmi spusese că era medic, zisese *înainte*. Oare îi fusese retras acest drept? Sau şi-l retrăsese singur? Ce se întâmplase oare în primele săptămâni de după moartea acelui copil? Aş fi vrut

tare mult să-mi povestească, poate că aşa se mai liniştea; singurătatea îl măcina, trebuia să scape cumva de povara aia, de toate lucrurile care-i mâncau viaţa. Îşi interzicea să trăiască, şi nu era drept. Era oare mai bine să i-o spun deschis? Să-i mărturisesc că îi citeam jurnalul zi de zi, în încercarea de a-l cunoaşte mai bine, de a-i desluşi misterul? Aş fi riscat însă să-l fac să plece imediat. Îl minţeam, deşi simţeam că ţin la el din ce în ce mai mult. Prezenţa lui era importantă pentru mine, nu voiam să plece de-aici. Şi nu doar fiindcă voiam să-l ajut.

*

„Sper că eşti bine. Te sărut. A”.

SMS-ul de la Aymeric, pe care l-am descoperit după ce am ieşit din camera lui Élias, m-a înmărmurit. Toată ziua mi-am petrecut-o întorcându-l pe o parte şi pe alta, incapabilă să mă gândesc la orice altceva. Abia m-am abţinut să nu-l sun pe Mathieu ca să văd dacă totul era în regulă cu Élias, dacă el era OK. N-am făcut-o din respect pentru taina lui. În schimb, am primit un apel. Bertille. Brusc, m-am trezit la realitate.

— Bună, Hortense! Ce mai faci?

— Bine. Tu? Şcoala? Fetele?

— Păi, tocmai, cum n-ai mai dat niciun semn de viaţă, am zis să te sun şi să-ţi amintesc că spectacolul e săptămâna viitoare. N-ai uitat, nu?

Cu gândul la Aymeric, la Conac şi la Élias, îmi ieşise din cap, evident. Din fericire, blocasem

rezervările de câteva săptămâni.

— Sigur că nu!

— Stai şi tu câteva zile la Paris, cu ocazia asta?

— Ăăă... nu mai mult de douăzeci şi patru de ore.

— Eh... bine măcar că vii. Tot e ceva.

— N-aş vrea să ratez chestia asta pentru nimic în lume. Crede-mă!

Şi totuşi, ceva mai neadevărat nici că putea fi.

— Te-ai reapucat de dans sau nu?

— Nu încă, dar de săptămâna viitoare s-ar putea să am voie.

— Fantastic! Uite că ai pentru noi o veste bună! Mă rog, probabil că asta nu înseamnă că o să te şi implici în stagiile din iulie.

— Nu, e mai bine să fiu precaută.

— Bănuiam eu. Bun, acum trebuie să te las.

— Bine, te pup.

— Şi eu.

Am închis, perplexă. Să mă întorc la Paris. Să asist la spectacol şi să văd cu ochii mei cât de tare s-a schimbat şcoala. Să-l reîntâlnesc pe Aymeric. Doar zisese că o să vină şi el, nu? Eram obosită şi angoasată încă de pe-acum. Mă simţeam atât de bine la Conac! N-aveam niciun chef să stric farmecul şederii mele aici, senzaţia de siguranţă pe care mi-o dădea această casă.

Nemaipunând la socoteală că trebuia să-l anunţ şi pe Élias despre plecarea mea. Ideea de a mă îndepărta de el, acum când părea să-i fie atât de greu, nu-mi plăcea deloc. Mă temeam pentru el.

12

Élias m-a evitat tot weekendul. Lăsase baltă, pare-se, lucrările din sala de dans şi se transformase din nou într-o adiere de vânt, nemaivenind nici măcar să-şi bea cafeaua cu mine dimineaţa. Îmi lipsea. Îmi făceam griji pentru el. Deşi dispăruse cu totul, n-am mai îndrăznit să-i trec pragul camerei. Nu voiam să-l hărţuiesc sau să-l hăituiesc, dar trebuia neapărat să-i spun că urma să fiu plecată pentru un timp. Aşa încât, duminică seara, m-am hotărât să nu mă duc la culcare până nu se întorcea. Ca să fiu sigură că n-avea să aştepte până mă vedea intrând în casă, pentru a-şi face în sfârşit apariţia, l-am aşteptat în salon, unde luminile erau tot timpul aprinse pentru oaspeţi. L-am auzit parcându-şi maşina, apoi zicând ceva, pe terasă. Oare cu cine vorbea? Când a intrat în sfârşit în casă, avea telefonul în mână, era prima dată când îl vedeam cu el. Nu părea ceva care să i se potrivească.

— Bună seara, Élias, i-am zis eu în şoaptă.

S-a dat un pic în spate când m-a văzut.

— Hortense, credeam că v-aţi culcat.

Intuisem bine. Se ferea de mine.

— Mă evitaţi?

Umerii i s-au lăsat în jos, de parcă s-ar fi predat.

— Nu, îmi răspunse el trist. Am simţit nevoia să mă aerisesc un pic, weekendul ăsta.

— Nu vă faceţi probleme, doar nu vă supraveghez…

A schiţat un zâmbet timid.

— Ştiu…

— Sunteţi bine? l-am întrebat eu.

— Mă aşteptaţi?

— Da… voiam să vă spun că la sfârşitul săptămânii viitoare n-o să fiu aici. O să plec vineri dimineaţă şi mă întorc sâmbătă după-amiază.

— Ah… vreţi să plec şi eu?

— Nu! am sărit eu. În niciun caz!

A râs în barbă, apoi şi-a luat o figură uşor ironică.

— Deci v-aţi gândit că o să am nevoie de un babysitter? Când l-am auzit glumind, am respirat uşurată şi am zâmbit.

— Sunteţi băiat mare de-acuma, nu credeţi?

— Aşa s-ar părea…

— Vă las să aveţi grijă de casă. O să fiţi singur, alţi clienţi n-o să mai fie.

A ridicat din sprâncene, mirat.

— Sunteţi sigură?

— Doar v-am spus că am încredere în dumneavoastră. Iar Mathieu e un adevărat câine de pază.

A râs.

— Mi-a dat de înţeles că dacă mă ating de vreun fir de păr sau chiar şi de o linguriţă de-a dumneavoastră, o să mă urmărească până în focurile iadului.

— Sper totuşi că nu v-a ameninţat!

Idiotul! mi-am zis în sinea mea, sincer impresionată însă de cât de protector putea să fie Mathieu.

— Aşa aş face şi eu, în locul lui. Deci staţi liniştită. Şi mulţumesc că mă lăsaţi să stau aici în continuare.

S-a dus în capătul celălalt al încăperii, având grijă să nu se apropie deloc de mine.

— Noapte bună, îmi zise el de pe prima treaptă a scării.

— Mulţumesc, am murmurat eu, pornind-o la rândul meu către cameră.

Élias dispărea deja la etaj. Nu încetase o clipă să scrie că era mai bine să stea departe de noi, de mine. Poate se gândea că se ataşa prea tare şi că era vremea să se pregătească de plecare.

*

Am dormit prost în noaptea aceea, dar nu l-am auzit ieşind. Zgomotul paşilor săi, prezenţa sa trează în casă şi în grădină deveniseră parte integrantă din somnul şi din visele mele. Când m-am dat jos din pat, mă simţeam tristă. Dar m-a cuprins un val de bucurie când am dat peste Élias în bucătărie. Pregătea cafeaua şi părea odihnit. M-am întrebat în sinea mea: ce i s-o fi întâmplat? Să fi dormit oare? Ce-aveam să descopăr dacă-i citeam jurnalul? Mi-a aruncat un zâmbet larg.

— Bună, Hortense, cum vă simţiţi în dimineaţa asta?

— Bine. Şi dumneavoastră?

— Binişor.

Am crezut că visez. Răspunsul său pozitiv mă stupefia. Mă pregăteam să-i cer amănunte, dar am

fost întrerupţi de claxonul discret al brutarului. A trebuit să-i amintesc acestuia că n-o să fie livrări în weekendul următor, aşa că am stat la camioneta lui mai mult decât de obicei. Când m-am întors în bucătărie, Élias îşi clătea cana de cafea.

— Plecaţi deja?

— Încep devreme azi, avem treabă multă…

— Aha…

Ce conversaţie, *Hortense*!

M-a privit câteva secunde lungi, apoi mi-a zâmbit.

— Pe diseară!

— Da…

*

Am aşteptat mijlocul după-amiezii ca să trec pragul camerei lui. Odată intrată în încăpere, mi-au trebuit mai multe secunde ca să-mi potolesc emoţiile. Pentru prima dată, aşternuturile erau desfăcute, dormise în pat, iar caietul era pus pe noptieră. L-am luat şi m-am aşezat, încordată, pe marginea saltelei.

*

Mama mă-sii! Am făcut o mare greşeală sunându-l pe frate-meu! A reuşit să mă facă să-i povestesc câte ceva, se pricepe la asta, tâmpitul! A simţit o breşă, breşa pe care nu mai reuşesc nicicum s-o astup. Se cască tot mai larg, de-aia am şi umblat cu maşina tot weekendul, fără o ţintă

precisă, doar – doar oi reuşi să închid această breşă. Tocmai mi-am dat seama că tehnica mea n-a funcționat... Oare i-am zis şi cum se numeşte satul unde sunt? Nu mai ştiu. Dar dacă mi-a scăpat această informaţie, frate-meu e în stare să bată la toate porţile, să sune peste tot, să dea numărul meu oricui. Oi fi pomenit oare de Conac şi de Hortense? Nu vreau s-o amestec în povestea asta. Şi mi-e prea frică să sper. Totul a devenit vag din momentul în care frate-meu mi-a zis c-o să încerce să afle dacă nu e nevoie de un doctor în zona în care stau acum.

*

Inima mi-a zvâcnit în piept atât de tare, încât mi-a scăpat caietul din mâini. Oare ar fi putut să rămână de tot la noi?

*

El e de neatins, în clinica aia privată a lui, blindată cu asigurări prin care-şi protejează degetele de aur. Nu poate să înţeleagă ce am îndurat eu luni de zile. Coborârea în infern, izolarea progresivă, violenţa, agresivitatea, insultele, condamnarea în piaţa publică. Totul s-a petrecut extrem de repede, după înmormântarea micuţului. Am vrut să particip şi eu, din respect, cum aş fi făcut-o pentru oricare dintre pacienţii mei. Aşa e la ţară. Am fost dat afară în şuturi. Mi-au trebuit mai multe zile până să-mi dau seama că telefonul meu

suna mult mai rar, ca să nu zic deloc. Ştiu că poţi înnebuni de durere, dar nici chiar în halul ăsta. I-au montat pe toţi împotriva mea, eu eram vinovat pentru tot ce s-a întâmplat. Nu mai eram un om de încredere, şi cu atât mai puţin un medic. Fiecare gest al meu, fiecare faptă au fost întoarse împotriva mea. Au început să circule tot felul de zvonuri, unele mai grosolane ca altele. Parcă aş fi fost Mesia! M-a durut foarte tare când am văzut cum toţi întorceau capul în altă parte când mă vedeau, sau cum treceau pe trotuarul celălalt. Cel mai rău a fost, cred, când m-am dus pentru vizita săptămânală la domnul şi doamna H., unde am sunat la poartă până n-am mai putut. Ştiam că erau acasă. Dar n-au deschis. Nu mai voiau să audă de mine. Când vecinul lor a venit să-i ia cu maşina, au ieşit din casă fără să-mi arunce nicio privire, uitându-se doar în pământ, numai că şoferul a avut grijă să urle în gura mare că-i ducea la noul lor medic, undeva la mai bine de cincizeci de kilometri de-acolo. Oare ce-or mai fi făcând bătrâneii aceia atât de drăguţi? Or mai fi trăind? Tare mi-ar plăcea să ştiu...

Părinţii băieţelului au făcut plângere împotriva mea şi au cerut să mi se retragă dreptul de practică. Asta a fost lovitura de graţie: toate acele săptămâni cât a durat procedura şi în care eu n-am ieşit din casă, în timp ce avocatul lui frate-meu se ocupa de cazul meu. Pentru un timp, adversitatea celorlalţi s-a mai domolit. Atunci ar fi trebuit să plec, n-aveam aproape nicio îndoială în privinţa nevinovăţiei mele, a faptului că şi Consiliul

Medicilor urma să-mi dea dreptate. Din nefericire, soarta vrea uneori ca moartea să rămână inexplicabilă. A fost îngrozitor, toată povestea s-a întors împotriva lor, strategia apărătorului meu m-a făcut să vărs, le căuta părinţilor nod în papură, de parcă doliul nu le aducea destulă suferinţă. Li s-a imputat că n-au chemat pompierii, Salvarea sau SMURD-ul, sau că nu s-au dus la Urgenţe... în loc să se bazeze pe medicul lor de ţară, un generalist care nu le poate face nici el pe toate. Am simţit o mare uşurare şi o mare nedreptate când am fost declarat nevinovat, dar perioada de acalmie a fost de scurtă durată. Violenţele au reînceput curând. Am devenit vânatul urmărit de toţi. După ce mi-au îndoit tabla maşinii cu bâtele de baseball şi mi-au spart cu pietre toate geamurile din casă, am luat singura decizie care se impunea, oricât de dureroasă mi se părea. Parcă mă văd şi acum luându-mi gentile şi valizele pe care le aveam şi aruncându-le în portbagaj, în timp ce mă rugam la Dumnezeu să-mi reziste maşina până ajungeam suficient de departe de acel loc. Scena aia m-a făcut să mă gândesc la oamenii care trebuie să-şi părăsească rapid casa în caz de incendiu, când ai vrea să le iei cu tine pe toate şi nu ştii ce să alegi. Îmi amintesc de sentimentul de „contra-cronometru” când răscoleam în dreapta şi-n stânga prin lucruri. Am senzaţia că am lăsat acolo tot ce era esenţial pentru mine, dar, pe de altă parte, nici nu mai ştiu ce am acum. Mă rog, ştiu că nu mai am nimic în afară de propria-mi persoană. Aşa că frate-meu poate să spună ce vrea, eu nu-mi asum

riscul să mai trec o dată prin ce-am trecut. Chiar dacă... încep să-mi fac unele speranţe, mi-e greu să le orientez într-o anume direcţie... Nu... mi-e imposibil... Lasă visurile, Élias!

Am obosit, aş vrea să se oprească totul, să se facă un pic de linişte în mintea mea. Sunt sfârşit. Dacă aş putea să dorm şi eu o dată cum trebuie, în pat, ca omul...

Am dormit, am dormit cinci ore la rând... de luni întregi n-am mai dormit atâta dintr-un foc, merită să notez chestia asta ca să-mi aduc aminte că se poate, când o să mai am insomnii...

*

În timp ce citeam, mă întinsesem pe pat, perna păstrase mirosul lui, iar eu ţineam caietul, acum închis, la pieptul meu, ca pentru a-l proteja, tulburată de curajul acestui om. Greaua încercare a excluderii din comunitate, procesul copleşitor, tot ceea ce înfruntase de unul singur, fără niciun ajutor, fără să ceară nimic, fără să acuze, aproape fără mânie, nu puteau decât să-ţi câştige respectul. Acum înţelegeam mai bine dorinţa lui de a se ţine la distanţă, de a nu se mai ataşa de oamenii pe care-i întâlnea. Înţelegeam lucrul ăsta, dar nu-l acceptam. Merita cu mult mai mult, la câtă generozitate, cât umor şi câtă tandreţe ghiceam în el.

*

Săptămâna a trecut fără să mai găsesc un pic de timp ca să mai trec pe acolo. Élias şi cu mine ne-am reluat mica noastră rutină, cafeaua dimineaţa şi statul la poveşti seara. Cât despre ritualul meu secret, n-am pierdut nimic, fiindcă n-a mai scris niciun rând. Joi dimineaţă, m-am trezit extrem de tensionată. Peste douăzeci şi patru de ore urma să plec la Paris, iar în acea seară trebuia să merg la kinetoterapeut. Când l-am regăsit însă pe Élias, cu cafetiera în mână, mi-a revenit zâmbetul pe buze. Părea foarte bine dispus.

— Azi e ziua cea mare, Hortense!

— Aţi ţinut minte?

A ridicat ochii spre tavan, vexat şi amuzat:

— Normal! Staţi liniştită! Arată foarte bine glezna dumneavoastră, nu e nevoie de cine ştie ce investigaţii ca să-ţi dai seama. Eu am văzut-o zi de zi şi, credeţi-mă, n-oi fi eu specialist în accidentări ale sportivilor, dar sunt sigur că aţi fi putut relua dansul de mult.

Eram destul de derutată, ce făcea, revenea la profesia sa?

— Să înţeleg că doctorul din dumneavoastră e încă acolo?

A ridicat din umeri, un pic trist.

— Nu prea cred, dar… mă rog… Cineva mi-a zis că asta rămâi toată viaţa…

I-am zâmbit, mişcată că-şi amintea de vorbele mele. A umplut cănile amândurora şi mi-a întins-o pe-a mea.

— La ce oră plecaţi mâine?

Am simţit ca o piatră de moară în stomac.

— La 9 şi jumătate, dacă nu vreau să pierd trenul. De altfel, trebuie să vă dau nişte chei şi numărul meu de mobil, în caz de ceva. Nu se ştie niciodată!

M-am dus în antreu, mă mişcam ca un robot, am răsturnat pe tejghea bolul cu chei căutând o dublură a celei de la intrare.

— Unde mergeţi? La Paris? mă întrebă el venind lângă mine.

— Da.

I-am întins o bucăţică de hârtie cu numărul meu de telefon şi o legătură de chei, le-a luat, apoi m-a privit în ochi, neliniştit.

— Mulţumesc. Mi se pare mie sau sunteţi cam îngrijorată?

— Un pic, recunosc. Nu prea-mi vine să plec de-aici.

— Atunci de ce vă duceţi?

— E spectacolul de încheiere de an la şcoala unde predau, trebuie să fiu acolo, măcar atâta să fac pentru elevii mei.

— Păi, n-o să dureze mult. Iar când se termină, vă întoarceţi!

I-am zâmbit, recunoscătoare. Felul în care se îngrijea de mine mă liniştea şi mă tulbura într-un mod inexplicabil.

— Trebuie să plec.

— Să aveţi o zi frumoasă!

— Ne vedem diseară. Abia aştept să-mi povestiţi.

Ne-am uitat lung unul la celălalt, atât de lung încât au început să-mi zboare fluturi prin stomac.

Apoi Élias a dispărut, iar neliniştea a pus din nou stăpânire pe mine. M-am dus instinctiv în capătul celălalt al grădinii, la banca alor mei. M-am aşezat acolo, am închis ochii şi am ridicat faţa spre cer, inspirând adânc, ca să mă îmbăt de parfumuri, de toate aromele ierburilor din jur. Am retrăit plecările înlăcrimate de-acolo; cu cât se apropia momentul urcării în trenul care mă ducea înapoi la Paris, cu atât mă strângeam mai tare în cochilia mea. Mi-am amintit de nodul pe care-l aveam în gât, de lacrimile din ochi, de suvenirurile pe care le vâram cu mare grijă în valiză – o bucată de lemn găsită pe jos, o coajă de migdală, un fir de lavandă sau o crenguţă de liliac ruptă pe furiş, să nu mă vadă mama. Uitasem cât de sfâşiată eram când plecam de aici după nişte săptămâni bune de vacanţă, chiar şi pe vremea când viaţa mea la Paris mă entuziasma. Puteam simţi şi acum braţul mamei prinzându-mă de umeri, în timp ce-mi şoptea la ureche vorbele ei pline de blândeţe: „O să te întorci, întotdeauna te întorci”. Am deschis ochii şi am scrutat cerul albastru:

— În ce stare o să fiu, mamă, când o să mă-ntorc?

*

Eram la kinetoterapeut, îmi terminasem exerciţiile şi-mi puneam sandalele în picioare. Când m-am ridicat, mi-am dat seama după privirea lui şi după încruntătură că se gândea.

— E vreo problemă?

— Nu, dimpotrivă…

— Atunci de ce vă încruntaţi aşa?

— Chiar v-aţi recuperat foarte bine. Dar m-a sunat din nou ortopedul dumneavoastră, e un tip aşa… mai ciudat, nu? M-a întrebat dacă eu cred că v-aţi învăţat bine lecţia…

La fel de ţicnit, savantul cel nebun!

— Da, cam e, şi?

— O să ne mai vedem de două-trei ori, mai mult din principiu decât din necesitate. Dar cred că o să fiţi mulţumită.

Mi-a zâmbit franc, iar eu am încercat să-i răspund cu aceeaşi monedă, nemaiîndrăznind să sper că o să vină şi vestea pe care o aşteptam mai mult decât orice altceva.

— Sunt numai ochi şi urechi…

— Vă puteţi apuca iar de dans. Dar, atenţie, fără nebunii, luaţi-o încetişor, în ritmul dumneavoastră, fără să forţaţi.

— Vorbiţi serios? Chiar vorbiţi serios?

— Dacă vă spun!

I-am sărit de gât, nemaicontenind cu mulţumirile.

— Văd că vă bucuraţi!

— Nici nu vă daţi seama!

I-am urat o seară minunată şi am plecat ţopăind. Mă simţeam nespus de uşoară, aproape că nici nu mai atingeam pământul. Eram înnebunită de bucurie şi-mi venea s-o strig în gura mare, ca să ştie toată lumea. Dintr-odată, mi se părea că ieşisem din tunelul întunecos în care stătusem închisă atâta vreme. Aveam să pot în

sfârşit evacua toate acele emoţii care mă munceau de săptămâni întregi. Şi, mai ales, aveam să mă pot regăsi pe de-a-ntregul, reidentificându-mă cu corpul meu. Cum nu mă grăbeam să mă întorc la Conac, m-am hotărât să trec două minute pe la prăvălia lui Cathie, ca să-i dau vestea cea mare. Am parcat maşina în dreptul intrării, cum s-a nimerit. M-am abţinut cu greu să nu fac o piruetă ca să-i transmit mesajul. N-ar fi fost înţelept, nu eram încălzită. Plus că nu acolo voiam s-o fac. În schimb, mi-am zis să mă distrez un pic, aşa că m-am proţăpit în faţa ei, fără să spun nimic.

— Ce-i? Ai fost la kinetoterapie?

N-am schiţat nicio reacţie.

— Deci? ridică ea tonul.

M-am uitat la Cathie printre gene, aruncându-i un zâmbet sadic.

— Eşti gata să mă vezi cum dansez în sala de la Conac?

— Nu se poate! Genial!

Mi-a sărit de gât şi m-a strâns în braţe.

— Stai că mă sufoci! i-am zis eu râzând.

S-a dezlipit de mine şi mi-a prins faţa în mâinile ei.

— Eh, aşa-mi place, acum o să-ţi fie mult mai bine. Sunt mândră de tine!

Apariţia câtorva clienţi ne-a întrerupt. Cathie a oftat zgomotos.

— Nu-i un moment prea bun! Vreau să sărbătorim vestea asta! Vii la noi la cină?

M-am gândit vreo două secunde înainte să-i răspund.

— Nu, trebuie să merg acasă şi să mă pregătesc de drum, mâine-dimineaţă plec, ai uitat?

Totalmente fals; geanta era deja făcută, primisem chiar şi un SMS de la Bertille, prin care mă anunţa că după spectacol mergeam să sărbătorim încheierea cursurilor la Stéphane. Glezna mea şi cu mine ne întorceam la locul crimei. Aş fi putut, aşadar, să iau cina cu prietenii mei. Dar voiam să-i dau vestea şi lui Élias.

— Păi, şi ce? Nu poţi să-ţi faci repede bagajul şi să vii după aia la noi?

— Auzi, hai să lăsăm petrecerea pe sâmbătă seara! E bine şi-atunci.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Ai emoţii pentru mâine?

— Nu vreau să mă gândesc…

— Te vezi şi cu Aymeric?

— Nu ştiu… poate, voia să vină şi el la spectacol, dar nu cred că are sens… Pe de altă parte, n-a mai dat niciun semn de viaţă.

Cathie s-a încruntat, brusc îngrijorată.

— Vrei să te vezi cu el?

Am stat ca prostită câteva clipe. Nu mă gândisem serios la treaba asta.

— Habar n-am… Hai, gata, du-te să te ocupi de clienţi!

Am şters-o rapid şi m-am urcat în maşină, fericită, uşurată, dar şi un pic tulburată.

*

Când am ajuns acasă, n-am fost prea mirată că

Élias nu era acolo. La ce mă aşteptam, în fond? Nu se întorcea niciodată la Conac înainte de 9 seara. Ar fi trebuit să mănânc ceva sau măcar să ciugulesc un pic, dar nu puteam să-nghit nimic, eram prea agitată. Nu că mi-ar fi stat ceva pe inimă, pur şi simplu abia aşteptam să vină, ca să-i dau vestea cea mare. M-am dus să mă aşez pe canapeaua din grădină, încercând să fac să tacă vocea aia din cap care-mi şoptea că nu era vorba doar de atât. Când i-am văzut maşina apărând la poartă, vocea a devenit tot mai puternică. La fel şi inima, care a început să-mi bată mai repede, mai tare.

Nu m-am putut mişca din loc, tetanizată fiind de propria-mi stare şi de evidenţa aceea imposibilă care mă năucea, pur şi simplu.

Am întors capul spre el şi, ca de fiecare dată, Élias a venit spre mine. Când a fost destul de aproape, a mimat un „ei, cum e?”. I-am aruncat un zâmbet larg, pe care mi l-a întors instantaneu. Oare-i păsa într-adevăr de mine? S-a aşezat pe fotoliul din faţa mea şi m-a privit fix, intens, fără să spună nimic. La fel de tăcută şi eu, l-am lăsat să mă privească, apoi mi-am dat voie în sfârşit să-i contemplu chipul, ale cărui trăsături erau blânde şi dure în acelaşi timp, după expresia pe care o afişa. Arăta mult mai bine decât în primele zile de la sosirea sa la Conac, chiar dacă, evident, mai avea încă cearcăne, de la puţinele ore de somn pe care le strângea peste noapte. Pielea i se colora de la soare şi de la mistral, un bronz de muncă, un bronz dur, murdar, însă frumos. Ridurile de la coada

ochilor vorbeau despre suferinţele sale, dar, cu siguranţă, şi despre câteva bucurii. În irisurile căprui îi descopeream o mulţime de punctuleţe galbene. Umflătura discretă a septului îmi spunea că avusese cândva nasul spart, tare aş fi vrut să ştiu dacă nu cumva fusese un puşti neastâmpărat sau un adolescent violent. I-am observat tăietura de pe bărbie; îmi dădeam seama acum că se rădea, de fapt, în fiecare dimineaţă, îi văzusem şi aparatul de ras Bic, mi-ar fi plăcut să-mi trec degetul peste cicatricea aceea subţire. Brusc, mi-a venit în minte o imagine: el în blugi, în faţa oglinzii din baie, răzându-se cu nişte gesturi sigure, apoi trăgându-şi pe el puloverul, direct pe piele, aşa cum îl purta şi în seara asta. Dintr-odată însă, l-am auzit respirând profund, aşa că am revenit cu picioarele pe pământ, chiar dacă pământul ăsta semăna mai mult cu nişte nisipuri mişcătoare. Élias şi-a trecut mâna peste frunte ca pentru a se aduna, după care, arborând un surâs melancolic, mi-a aruncat o căutătură iscoditoare:

— Sunteţi gata să reintraţi în sala de dans?

Vocea lui mi s-a părut mai caldă decât cu o seară înainte, de parcă atunci o auzeam pentru prima dată. În ciuda năucelii profunde şi a tuturor întrebărilor care mi se învălmăşeau în cap, am zâmbit şi l-am privit maliţioasă.

— Eu nu v-am spus să vă grăbiţi… Deci mai am un pic de timp…

A clătinat din cap.

— Şi dacă aş trage de timp, până duminică tot o să fie gata, poate chiar mai repede.

Mi s-a părut că-i văd în ochi o sclipire de mândrie, de parcă ar fi fost tare bucuros că-mi închisese gura. Şi nu mă înşelam. Umerii mi s-au lăsat în jos.

— Cum aşa?

— Profit şi eu cum pot de orele de insomnie.

— Sunteţi nebun?! Vă interzic să faceţi una ca asta!

— Păi, de ce?

— Păi… pentru că… pentru că… noaptea omul trebuie să doarmă!

Replica mea fusese atât de jalnică, încât m-a bufnit râsul, la fel şi pe el.

— Serios acum, nu vreţi să vedeţi cum o să iasă? Mai sunt câteva finisări de făcut… dar sper că rezultatul o să vă placă.

— N-am nicio îndoială…

S-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna.

— Deci? Veniţi? murmură el.

— Da…

Mâna mea era la doi centimetri de a lui, puteam să-i simt căldura, aproape şi asprimea, pielea i se bătucise toată în câteva săptămâni de tăiat copaci. M-am hotărât să i-o dau. Mobilul a început să sune. Câteva secunde lungi am rămas încremenită, fără să-l scap din ochi, fără să mişc mâna. Ştiam cine era, îl simţeam, întotdeauna avusese un radar pentru momentele de indispoziţie, acum era un radar pentru situaţii periculoase. Am simţit că mă rup în două, aş fi vrut să nu-mi fi sunat deloc mobilul. Privirea lui Élias s-a oprit o clipă asupra ecranului. Mâna i s-a lăsat

moale pe lângă corp, a mea pe canapea.

— O lăsăm pe altă dată, zise el, cu un zâmbet vag pe buze.

S-a răsucit pe călcâie, şi-a aprins o ţigară şi a pornit-o cu paşi voiniceşti spre sala de dans. Telefonul a amuţit preţ de două secunde, apoi a început să sune din nou. Am răspuns, ca un automat.

— Alo…

Îl urmăream în continuare cu privirea pe Élias, nu mai stătea adus de spate ca atunci când venise, acuma stătea drept, devenise mai puternic, se vindeca. Să-l fi ajutat oare faptul că era aici? Sau timpul, care le dregea pe toate? Sau breşa aia despre care vorbea în jurnalul lui? Avea oare rost să sper? Să pun cap la cap toate cuvintele pe care le scrisese despre mine?

— Hortense… mă auzi?

— Da… Aşteaptă două secunde.

Am fugit după Élias, strigându-l. S-a întors spre mine.

— Ne vedem mâine-dimineaţă?

A schiţat o jumătate de zâmbet.

— Nu… Mathieu mă aşteaptă la 7 dimineaţa la un nou punct de lucru.

— Atunci, rămâne pe sâmbătă.

— Aveţi grijă de dumneavoastră la Paris.

— Promit, am şoptit eu.

Am arătat cu mâna spre măsuţa joasă unde-mi lăsasem telefonul.

— Trebuie să mă duc…

Mi-a aruncat un ultim zâmbet şi s-a îndepărtat.

Uşor buimacă, am reluat conversaţia cu Aymeric:

— Scuză-mă.

— Te deranjez cumva? Pari să ai alte treburi…

— Nu… nu mă aşteptam să mă suni…

— Sunt pe drum, am avut o deplasare azi. Tu ce mai faci?

— Bine…

— Eşti sigură?

— Dacă-ţi spun! i-am răspuns eu, agasată de insistenţa sa.

Nu voiam să stau de vorbă cu el, nu cu el. Voiam ca Élias să mă facă să mă reîmprietenesc cu sala de dans, cu el voiam să fiu. Cum de se ajunsese aici?

— Îmi ascunzi ceva?

— Nu… dar…

Iată că-l minţeam. N-aveam totuşi de gând să răstorn nicio situaţie, să mă transform din trădată în trădătoare. Trebuia să-mi descâlcesc sentimentele, dar dacă se ivea ceva inimaginabil, nu voiam să trăiesc cu impresia că-l înşel pe Aymeric. Nu eu. N-aveam dreptul s-o fac. Şi nu din respect pentru fidelitatea mea faţă de el, depăşisem de mult acest stadiu. Ci din respect pentru *mine*. Nu mai era nimic frumos în relaţia noastră, presupunând că existase totuşi ceva frumos, iar eu nu concepeam să-mi murdăresc sentimentele, fie şi abia încolţite, pentru un alt bărbat. Însă toate lucrurile astea erau ale mele, nu i le puteam mărturisi lui Aymeric, el nu mai făcea parte din joc, din jocul meu.

— Ce?

— Cred că ar trebui să ne sunăm mai puţin… în fine, tu să mă suni mai puţin… trebuie să merg mai departe, Aymeric.

— Nu mai vrei să vorbeşti cu mine… Am ajuns şi la asta…

— Nu… Adică, da… Cred că e mai bine aşa şi pentru tine…

A oftat adânc, l-am simţit învins.

— Ai dreptate… dar tot mi-e greu să-mi imaginez că o să ieşi din viaţa mea.

— O să treacă şi asta.

— E ciudat…

— De acord cu tine.

Privirea mi s-a îndreptat de la sine înspre sala de dans.

— Te las să-ţi vezi de noua ta viaţă…

— Încă nu am o nouă viaţă, Aymeric… Merg mai departe, asta-i tot… Şi…

M-am oprit în clipa în care mă pregăteam să-l anunţ că puteam din nou să dansez, fiindcă mi-am dat seama că nu lui voiam să-i dau această veste. Ci lui Élias. Lui Élias. Nu lui Aymeric.

— Şi ce?

— Nimic. Drum bun în continuare.

— Stai! Ne putem vedea totuşi când te întorci la Paris? Ştiu că o să fii aici, mâine.

— Nu ştiu dacă-i o idee foarte bună…

— Te rog! Fă-o pentru noi!

Până la sfârşit, tot ca un copil răzgâiat s-ar purta cu mine. Aveam să cedez acestui ultim capriciu.

— Bine. Dar… o să rămân toată vara în Sud,

acum fac doar un dus-întors.

— Da… bănuiam… Ne vedem mâine, atunci. Te sun eu la un moment dat. Te sărut, Hortense.

A închis până să apuc să-i răspund, dar era bine şi aşa. După câteva minute în care am stat ca o stană de piatră, m-am ridicat de pe canapea şi am pornit-o către sala de dans. Când am ajuns însă în curte, m-am răzgândit. Ceva îmi spunea că nu era gata să treacă peste toată acea situaţie. Élias şi cu mine ne rataserăm momentul, iar eu nu m-aş fi putut uita în ochii lui, câtă vreme tocmai vorbisem cu Aymeric şi el ştia lucrul ăsta.

13

În tren, n-a trebuit să aştept prea mult până să mă apuce angoasa. Şi totuşi, dormisem excelent, spre deosebire de Élias, pe care-l auzisem ieşind pe la 3 dimineaţa. N-avusesem timp să trec prin camera lui înainte de plecare. De când îmi lăsasem maşina în parcarea gării TGV de la Avignon, picioarele mi se înmuiaseră, aproape că-mi venea să vărs. După o jumătate de oră de călătorie, vecinul meu de scaun se arăta deja iritat de foielile mele. Am migrat spre vagonul restaurant şi mi-am cumpărat o sticlă de apă, pe care am băut-o cu înghiţituri mici, ca să nu-mi bruschez stomacul. Am stat acolo în picioare, sprijinită cu coatele de o măsuţă îngustă de la fereastră.

În ciuda poziţiei inconfortabile, timpul trecea mult prea repede. Parcă aş fi devenit insensibilă la durerea fizică. Cu cât soarele scădea în intensitate

pe măsură ce urcam spre nord, cu atât mă simţeam mai pierită. Nu m-aş fi mirat deloc dacă glezna ar fi început să mă doară din nou. Când trenul a intrat în zona periferiilor, am crezut c-o să leşin. Abia m-am abţinut să n-o sun pe Cathie, aş fi dat orice să-i aud vocea blândă, să mă pună să ascult cântecul greierilor. Când trenul a oprit în gara Lyon, am lăsat toţi pasagerii să iasă înaintea mea; a fost nevoie să vină controlorii ca să cobor şi eu. Pe peron, zgomotul, mulţimea de oameni m-au năucit complet. M-am mişcat cu încetinitorul printre parizienii aceia grăbiţi, anonimi, care n-aveau altă opţiune decât să meargă zoriţi, fără a se uita în jur, de parcă totul ar fi fost cronometrat la secundă. Am avut un flash cu mine însămi, înainte, alergând la fel ca ei acum, pe peron. Aşa că am încercat să nu mă pierd în toată acea agitaţie. Am coborât în subsolul gării, fără să grăbesc pasul, pentru a ajunge la metroul ce avea să mă ducă acasă.

*

Când am ajuns la parter, în faţa celor şase etaje pe care le aveam de urcat, am zâmbit pentru prima dată în ziua aceea. Mi-am testat glezna urcând scara în vârful picioarelor, cu salturi mici. Îmi recăpătasem forma fizică.

Am băgat cheia în yală cu o mână tremurătoare. Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi fac curaj... şi să deschid uşa apartamentului. Mirosul de închis te sufoca. Mi-am

lăsat geanta pe pat, apoi am deschis fereastra larg, aveam nevoie să respir, să scap din strânsoarea acelor ziduri, să fiu afară. M-am sprijinit cu coatele de balustrada balconului, acoperişurile Parisului ofereau o privelişte la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar atât de cenuşie! Ochii mei se reobişnuiseră foarte repede cu culorile vii din Provence. Reîntâlnirea cu propriile-mi lucruri, cele ale vieţii mele de zi cu zi, nu mi-a adus nici ea mai multă bucurie. De fapt, îmi venea mai degrabă să bag câteva într-o valiză şi să le iau cu mine la Conac.

Înainte de orice însă, trebuia să iau un sac de gunoi de sub chiuveta din bucătărie şi să mă duc cu el la baie. Când am deschis dulapul lui Aymeric, nu m-am putut abţine să nu oftez nostalgic: gelul lui de duş, parfumul lui, un pulover şi o cămaşă de schimb. N-am rezistat, mi-am afundat faţa în hainele sale ca să-i mai simt o dată mirosul. N-am simţit însă decât nişte efluvii ale trecutului. În ciuda tristeţii care-mi dădea târcoale, am aruncat totul. Trebuia să pun punct acestei poveşti, iar asta însemna să mă debarasez de tot ce mă lega de el.

Apoi mi-am scos de sub pat cutia cu comori, cum îi ziceam eu, m-am uitat la toate fotografiile cu noi doi, degeaba apăream acolo zâmbind, chipurile fericită, nu mă mai recunoşteam în acel personaj sau, mai bine zis, ştiam că nu mai eram acea femeie, că doar pentru el fusesem acea imagine pe hârtie lucioasă. Le-am rupt una câte una, metodic, fără nicio ezitare, eram cum nu se poate mai hotărâtă.

Toate amintirile păstrate până atunci cu dragoste, le-am distrus, pur şi simplu.

*

Abia ce terminasem marea curăţenie, că mi-am auzit telefonul sunând, undeva în geantă. M-am gândit imediat la Bertille sau la Sandro. Mă înşelam copios. Chiar că avea un radar! Aymeric. Acum nu mai pregeta să mă sune.

— Alo…

— Ai ajuns cu bine?

— Da.

— Ne putem vedea?

Am ridicat ochii în tavan, nemaiştiind ce să-i spun. Era oare necesar? Ştiam răspunsul şi, în plus, nici n-aveam încotro: trebuia să tai punţile definitiv.

— N-o să stau la Paris decât douăzeci şi patru de ore. Mâine la prânz plec înapoi, iar diseară o să fiu cu Bertille, Sandro şi Stéphane. Singurul lucru pe care ţi-l pot propune este să bem un pahar împreună înainte de spectacol, în braseria de lângă teatrul unde o să aibă loc reprezentaţia. Mai ştii unde e?

— Da, o să mă descurc.

— Dacă ne vedem la 6 seara, avem o oră să discutăm.

— Perfect. Te sărut.

— Pe diseară!

Am închis imediat, tremuram din cap până-n picioare.

În drum spre teatru, am sunat-o pe Bertille:

— Hortense, n-am timp nici să respir!

— Bănuiam, vrei să vă dau şi eu o mână de ajutor?

— Cred că le-ar face mare plăcere adolescentelor tale dacă ai veni să le ajuţi cu machiatul. Dar e cum vrei tu, eu nu te forţez.

— La 7 seara o să fiu la cabine.

— Mersi, grozav! Te las!

Surescitarea ei, efervescenţa pe care o auzeam în jurul său, toate făceau să mi se strângă inima în piept, atât de departe mă simţeam de lucrurile acelea. De parcă făcusem turul acestei vieţi şi tot ce-mi mai doream era un pic de tihnă, un pic de linişte. Am ochit rapid o masă liberă pe terasă – n-avea cum să nu mă vadă – şi nici nu mai era cazul să mă bag prin cine ştie ce cotlon. Nu mai aveam de gând să mă ascund pentru Aymeric. Se duseseră vremurile alea. Plus că era frumos afară, ar fi fost necinstit din partea mea să susţin contrariul, cerul era senin şi era cald, ca dovadă aveam braţele dezgolite.

Frigul pe care-l simţeam venea dinăuntru, teama mea îl hrănea. Teama de semnalele pe care inima şi trupul meu aveau să mi le transmită atunci când urma să-l văd. Teama la gândul că va trebui poate să mă prefac, în ultimele săptămâni, trecusem de faza cea mai dură: învăţasem să trăiesc fără el.

Şi apoi, mai era Élias... mă gândeam la el, evident. Dacă totul se năruia când dădeam ochii cu bărbatul acesta pe care-l iubisem atât de tare? Am

comandat o apă plată cu lămâie – trebuia să comand ceva – şi aşteptarea a început... Spre norocul meu, n-a durat prea mult. I-am zărit de departe silueta zveltă, cu eternul său sacou ajustat pe trup. Am simţit cum mi se sfâşie inima, dar nu de tristeţe, mai degrabă de nostalgie. M-a văzut, pasul său – mai puţin alert decât în amintirile mele – s-a încetinit de-a binelea. Aymeric s-a oprit un pic în loc, apoi a venit la mine. Eu am rămas neclintită. S-a aşezat în faţa mea. Ne-am privit câteva secunde bune, fără să spunem nimic. Avea o faţă obosită, dar era la fel de frumos, trăsăturile lui de ginere ideal, uşor mofluz, nu dispăreau odată cu înaintarea în vârstă. Femeile aveau să se uite după el încă multă vreme de-acum înainte, dar gândul ăsta nu mă făcea geloasă. Ceea ce mă sedusese, mă fermecase, mă mistuise de iubire şi de dorinţă nu mai funcţiona acum deloc. M-a examinat aşa cum o făcuse întotdeauna, aplecându-se puţin în faţă, ca să aibă o mai bună perspectivă asupra picioarelor pe care mi le ţineam unul peste altul şi asupra rochiei care mi se ridica până spre coapse. Exista însă ceva care îl deranja, nemulţumirea lui era flagrantă.

— Scoate-ţi, te rog, ochelarii de soare, Hortense. Vreau să-ţi văd ochii.

Am zâmbit în sinea mea, simţindu-mă în stare să-l privesc fără niciun fel de tulburare, cel mult înduioşată de vremurile trecute. Cam ca atunci când te gândeşti, peste ani, la prima iubire; ţi-ar plăcea să retrăieşti anumite momente, dar fără niciun fel de consecinţe, doar pentru că erau

frumoase, plăcute. Mi-am scos ochelarii şi m-am uitat în ochii lui, zâmbindu-i cu seninătate. După ce m-a iscodit cu privirea câteva secunde, s-a lăsat, dezamăgit, pe spătarul scaunului şi şi-a trecut mâna prin păr.

— S-a terminat deci… murmură el.

— Sperai să nu?

— Nu… dar acum, gata… E ultima dată când ne vedem.

— Da, cam aşa s-ar zice…

M-a prins de o mână şi mi-a strâns-o. Contactul pielii sale cu a mea nu mi-a mai stârnit niciun frison. Simţămintele de acum nu mai aveau nicio legătură cu cele de dinainte.

— Ne stătea bine împreună, şopti el. Să nu te îndoieşti niciodată de importanţa pe care ai avut-o pentru mine.

Nu-i puteam pune la îndoială sinceritatea, nu căuta să mă recâştige prin declaraţii false, făcute din obligaţie.

— N-am să te uit niciodată, i-am spus eu. Vreau să fii fericit. Iar fericirea ta e alături de soţia ta. O iubeşti, ai iubit-o mereu… de altfel, cred că ştii şi tu lucrul ăsta.

— E adevărat.

— Vreau să repari tot ce e de reparat în privinţa ei. Ţine amintirile noastre departe de tine, de voi doi, de fiicele tale. Uită-mă! N-are niciun rost să te mai gândeşti la povestea noastră, profită de viaţa ta de familie. Eşti extrem de norocos să ai aşa ceva, aşa că, te rog, ai grijă de ea.

— Tocmai asta fac în acest moment.

Mi-a strâns şi mai tare mâinile, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mă bucur… Ştii ce-aş vrea? i-am zis eu, brusc emoţionată.

A clătinat din cap.

— Aş vrea să ne mai întâlnim peste douăzeci, treizeci de ani, mi-ar plăcea să te văd cu părul alb şi rărit, braţ la braţ cu soţia ta, iar tu mi-ai prezenta-o, inventând o minciună cum numai tu ştii s-o faci, pentru a justifica faptul că mă cunoşti.

A râs, trist.

— Atunci te-aş vedea fericit.

— Şi tu? Tu cum o să fii? mă întrebă el, cu glas răguşit.

— Eu? Habar n-am. Dar o să mă descurc…

În orice caz, aşa voiam să cred… Aymeric n-avea nevoie nici de această precizare, nici de îndoiala mea. Era pregătit să spună ceva, dar soneria telefonului meu l-a întrerupt înainte chiar să deschidă gura. Mi-am eliberat mâinile din ale lui.

— Scuză-mă, s-ar putea să fie Bertille sau Sandro.

Mi-am scos mobilul din geantă şi m-am încruntat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E numărul de la Conac.

Am răspuns.

— Alo…

— Bună ziua, Hortense, sunt…

— Bună ziua, Élias. S-a întâmplat ceva?

— Nu, staţi liniştită, totul e în regulă. Îmi pare

rău că vă deranjez.

Nu, nu mă deranja, eram foarte bucuroasă să-i aud vocea.

— Nu-i niciun deranj, spuneţi-mi despre ce e vorba.

— M-am întors de la muncă de puţin timp şi telefonul suna întruna. Până la urmă am răspuns, erau unii care voiau neapărat să ştie dacă nu mai sunt două camere libere pentru tot weekendul, plus noaptea de luni spre marţi, ca bonus. A rămas că-i sun eu în cinci minute ca să le dau un răspuns.

— Spuneţi-le că nu, că eu nu-s acolo.

— Pot să mă ocup eu, dacă vreţi.

— Nici vorbă, Élias, aveţi şi-aşa destule treburi!

— Nu mi-e greu, Hortense, să fac nişte paturi, să-i primesc pe oameni şi să le servesc micul dejun. Iar mâine oricum veţi fi aici. Ar fi realmente păcat să pierdeţi clienţii ăştia.

— Dar…

— Îmi face plăcere, vă asigur.

Am zâmbit şi m-am instalat mai confortabil în scaun, dintr-odată mai relaxată, cuprinsă de dorinţa de a fi acolo, acasă, la Conac. Cu el? *Mai puţin de douăzeci şi patru de ore*.

— Bine.

I-am explicat unde va putea găsi lenjeria pentru fiecare cameră, apoi mi-a mai pus el două, trei întrebări tehnice, la care i-am răspuns.

— Şi nu vă faceţi griji, a mai adăugat el. Am sunat deja la brutărie, era prea târziu ca să mai poată face livrarea mâine-dimineaţă, dar o să mă duc eu să ridic comanda până se trezeşte lumea.

— Aţi aranjat chestia asta? Deci nici nu v-aţi imaginat c-aş fi putut spune nu?

Am izbucnit amândoi în râs, în acelaşi timp.

— Hortense, vă las acum, că trebuie să-i sun.

— Mulţumesc…

— Vă ţin la curent.

Nu voiam să închidă; nici el, după cum părea, fiindcă au mai trecut câteva secunde bune până a întrerupt apelul. M-am mai uitat o vreme la telefon, visătoare.

Aymeric a tuşit uşor şi m-a făcut să revin cu picioarele pe pământ.

— Scuză-mă.

— Nicio problemă. Era clientul pe care l-am întâlnit când am venit acolo?

M-am gândit o clipă şi mi-am amintit, mi se părea ceva extrem de îndepărtat.

— Da, aşa e, l-ai întâlnit. Nu credeam că o să-ţi aminteşti… Élias se va ocupa de noii oaspeţi, în seara asta.

Aymeric a strâns scurt din dinţi, apoi mi-a aruncat un zâmbet uşor trist.

— E bine că nu eşti chiar singură acolo…

Privirea lui a început să caute ceva în depărtare, oprindu-se până la urmă asupra clădirii teatrului.

— O să dansezi în seara asta?

— Nu.

— De ce? Nu te simţi bine?

— Ba da, mi s-a dat voie să reiau dansul, dar nu e locul meu aici.

— Serios? De ce nu mi-ai spus?

I-am aruncat o privire fără drept de apel, pentru a-i da de înţeles că n-avea de ce să mai ştie toate detaliile vieţii mele.

— Ai dreptate, am înţeles…

— De altfel, trebuie să plec, nu vreau să-i las să m-aştepte.

Am scos o bancnotă din portofel şi am lăsat-o pe masă. M-am ridicat, Aymeric a făcut la fel şi m-a lăsat să trec în faţa lui. Am făcut câţiva paşi pe trotuar, unul lângă celălalt, fără să scoatem niciun cuvânt. Apoi însă m-am oprit, nu era cazul să meargă mai departe, trebuia scurtată această despărţire. M-am proţăpit în faţa lui.

— E momentul să ne luăm adio, Aymeric.

A oftat.

— Mai am un singur lucru să-ţi spun, zise el.

— Te ascult.

M-a privit în ochi, foarte serios.

— Sper să te facă fericită omul ăla.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Dar… ăăă… n-am ajuns încă în acel punct…

Mi-a zâmbit cu indulgenţă.

— Pot să te iau în braţe o ultimă dată?

N-a mai aşteptat să-i dau voie şi m-a strâns la pieptul lui. Îmbrăţişarea aceea era toată numai tandreţe şi afecţiune.

— Mulţumesc, i-am şoptit eu. Să fii fericit, te rog eu.

— Îţi promit.

— E spre binele tău…

Şi gata, s-a terminat. Cu degetul său mare, mi-a şters o lacrimă din colţul ochiului.

— Nu plânge din cauza mea.

— Asta a fost ultima dată. Ai grijă de tine şi de familia ta.

M-am îndreptat spre clădirea teatrului fără să mă mai uit în urmă.

*

De cum am trecut pragul intrării artiştilor, am fost prinsă într-un angrenaj ameţitor. Lumea alerga în toate părţile, iar peste tot vedeai numai pete de culoare, tutu-uri, papuci de balet zburând prin aer şi proprietarii lor – de la năpârstoci până la adulţi – care-i urmau îndeaproape. Ceva mai încolo, pe scenă, se făceau probe de sunet, am recunoscut vocea Fionei care se entuziasma din nu ştiu ce motiv, apoi bastonul lui Auguste care izbea ritmic podeaua şi strigătele lui Sandro când m-a văzut. Acesta din urmă a venit fuga la mine, m-a ridicat în braţe şi m-a răsucit în aer.

— Doar tu lipseai!

— Lasă-mă jos, Sandro! i-am spus eu râzând.

Acesta s-a executat, apoi m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Eşti frumoasă, ai ceva în plus, nu ştiu ce… dar o să-mi dau eu seama!

— În afară de o stare ceva mai bună, mai degrabă am nişte chestii în minus…

A izbucnit în râs şi m-a îmbrăţişat.

— Mă bucur să te văd. Fetele sunt la cabine, te aşteaptă. El s-a dus înapoi pe scenă, eu am pornit-o în direcţia cabinelor. Ca în fiecare an când se

apropia momentul ridicării cortinei, era panică generală. Unele fete plângeau, zicând că nu voiau să urce pe scenă; Bertille era de departe cea mai în urmă cu pregătirile, dar nu departe de a o lua de păr pe una şi a le trosni cu ea pe toate celelalte. Cât despre adolescentele mari, fie erau vinete de trac, puţin lipsind să nu vomite, fie cotcodăceau întruna, la gândul că prietenii lor vor veni să le vadă. Când m-a văzut, Bertille a ridicat ochii spre cer de uşurare, oboseala o cocoşase pur şi simplu. Trebuia s-o ajut şi voiam s-o fac. Puteam să-mi asum acel rol, să reintru în pielea profesoarei vesele, vioaie şi mereu motivate. Am bătut din palme. Încetul cu încetul, vocile şi plânsetele au scăzut în intensitate, stingându-se până la urmă de tot. Toate capetele s-au întors spre mine. Apoi, ca un roi de insecte, elevele mele s-au năpustit asupra mea, şi cele mici, şi cele mari, şi cele tinere, şi cele mai puţin tinere. Am primit cu bucurie acea explozie de afecţiune; plăcerea şi emoţia mea erau sincere. Cum, necum, am ieşit apoi din încercuirea fetelor şi m-am dus la Bertille. Am îmbrăţişat-o cu căldură.

— Du-te şi te odihneşte, i-am ordonat. De aici încolo mă ocup eu. Şi pregăteşte-te. L-am văzut pe Sandro, pe partea lui totul pare OK. Fiona cum e, e gata şi ea?

— Oh, sărăcuţa! Ea e gata de la 10 dimineaţa. Tinereţea asta, pe cuvântul meu, m-a epuizat!

Am izbucnit amândouă în râs. Apoi ea a plecat, iar eu am preluat frâiele problemei.

*

La ora 19.50, zgomotul atât de caracteristic al bastonului lui Auguste a răsunat pe culoarul ce ducea spre cabine. Le-am cerut tuturor să se calmeze. Auguste a deschis uşa şi a inspectat încăperea; şi-a oprit o clipă privirea asupra mea, apoi li s-a adresat elevelor:

— Domnişoarelor, sunteţi minunate. Distraţi-vă, în seara aceasta şi onoraţi-vă profesorii. Acum o să v-o răpesc pe Hortense.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă.

— O să asişti la spectacol din public, ca şi mine. Gata cu culisele!

Avea dreptate, locul meu nu mai era acolo, acelea nu mai erau elevele mele, doar n-aveam să fac pe gardianul cu ele. Mi-a întins braţul. Pe drum ne-am întâlnit cu Sandro, Bertille şi Fiona, i-am pupat şi le-am urat succes. Fiona m-a prins de mână:

— Vă mulţumesc că aţi avut încredere în mine, Hortense, niciodată n-am fost atât de fericită să dansez şi să-i învăţ şi pe alţii să danseze.

— Meritul e al tău, în orice caz, poţi să fii mândră de ce-ai făcut.

Am mai sărutat-o încă o dată pe obraz şi am fugit la Auguste, care mă aştepta. Acesta, văzând cât de repede mă mişcam, a început să dea din cap.

— Micuţa mea Hortense, ce mă fac eu cu tine? mormăi el, prinzându-mă de mână.

*

Spectacolul a fost o adevărată reuşită, elevele erau care mai de care mai frumoase şi mai graţioase. Şcoala făcuse o treabă *di granda*. Sandro, Bertille şi Fiona radiau de mândrie, erau complici, mă bucuram pentru ei. Fără niciun strop de gelozie. N-a fost niciun moment în care să-mi fi dorit să fiu cu ei pe scenă. Îmi aminteam de viaţa aceea, o trăisem cu bucurie, cu antren, cu motivaţie, dar în mod cert şi cu o lipsă de sinceritate faţă de mine însămi. Ştiam acum că nu mai aveam niciun chef de aşa ceva, mai ales că întorsesem problema pe toate feţele; şcoala de dans pariziană care se contura nu mai era de mine, şi nici viaţa zgomotoasă şi agitată pe care o presupunea.

Simţisem această îndepărtare la câteva luni după moartea părinţilor mei. Iar Aymeric intrase atunci în viaţa mea, aceea de-atunci era femeia pe care o vedea şi o voia.

Acum eram pregătită. Nici nu-mi venea să cred. Degeaba încerca să fie discret Auguste cu examinarea la care mă supunea, pentru mine ea era nu mai puţin evidentă. Oare care erau concluziile în privinţa mea? După ce aplauzele s-au oprit, ne-am reaşezat fiecare pe scaunul său. M-am uitat la părinţi – gândindu-mă la ai mei, evident –, la bunici, la familiile mai numeroase, cu toţii erau mândri de micuţii lor, şi aveau şi de ce. Undeva departe se auzeau nişte ovaţii, alte aplauze răsunau din culise, nervii tuturor se destindeau.

Gata, se încheiase; încă un spectacol, un spectacol reuşit, un spectacol frumos. Surescitarea şi bucuria puteau ocupa de-acum prim-planul. Unele dintre fete n-aveau să închidă ochii toată noaptea, retrăind iar şi iar aceste două ceasuri de fericire, dopate cu adrenalina scenei. M-am întors spre Auguste, era adâncit în gânduri, cu privirea aţintită spre cortina coborâtă. Bătrânul acesta adunase o mie de vieţi de dansator, cu succese, cu încercări dificile, cu decepţii şi accidentări grave; rămăsese de fiecare dată în picioare şi era, fără doar şi poate, singurul care mă putea lumina.

— Ce crezi despre schimbările iniţiate de Bertille? mă întrebă el. Eşti de acord cu ele? Aş vrea să-ţi ştiu părerea. Sandro o urmează cu ochii închişi… dar tu?

Am început să-mi frământ mâinile.

— O să fie bine… am reuşit eu să îngaim.

A râs încetişor, l-am privit din nou cu atenţie. Se uita la mine cu coada ochiului, ironic.

— Ai un entuziasm, ceva de speriat, Hortense. Fii sinceră cu mine şi nu-ţi face griji, n-am fost trimis ca iscoadă, ca să te descos. Sunt pur şi simplu curios. V-am dat pe mână şcoala mea, voi trei sunteţi preferaţii mei, fiecare din motive diferite, şi aş vrea să ştiu cum o să meargă lucrurile în continuare. E dreptul tău să nu fii de acord…

N-aveai cum să scapi sau s-o dai cotită.

— Eu îi înţeleg, Auguste. Au o perspectivă mai largă, e normal.

— Mai vrei să dansezi?

Era să cad de pe scaun. Cum îşi putea imagina aşa ceva?

— Da! Bineînţeles că da! Dacă ai şti cât îmi lipseşte, ieri am primit în sfârşit undă verde de la kinetoterapeut, de cum închei cu renovarea sălii de la Conac, mă reapuc de antrenamente.

A zâmbit, aparent liniştit şi bucuros să mă audă clamându-mi dragostea pentru dans.

— M-am temut o clipă că nu mai vrei…

— Nicio grijă în privinţa asta Auguste…

— Atunci ce scârţâie?

— Sunt derutată… Nu ştiu dacă o să-mi mai găsesc locul aici.

— Lor de ce nu le zici?

— Cu ce drept le-aş tăia eu elanul? Ar fi o chestie total egoistă. O să mă obişnuiesc… trebuie să mă maturizez şi eu la un moment dat!

— Eşti destul de matură, Hortense… Ştiu precis că te compari cu Bertille, care are bărbat şi copii… Te crezi mai puţin coaptă decât ea, mai puţin adultă… Dar te înşeli. Degeaba te consideri o eternă adolescentă, dintre voi trei Sandro e cel care joacă acest rol. Poate că te linişteşte să crezi treaba asta, dar nu-i adevărat. Te-ai maturizat la modul violent, radical şi ireversibil când au murit părinţii tăi. Nu uita că eram şi eu acolo.

Cum aş fi putut să uit cât mă ajutase Auguste? Îmi fusese alături în fiecare minut, în fiecare secundă după primirea telefonului de la Cathie. Venise cu mine la Conac, mă susţinuse în toate demersurile. Iar în lunile care urmaseră, fusese în continuare alături de mine, ţinându-mă de mână,

primindu-mă uneori să dorm pe canapeaua din salonul său, asistându-mă la unele dintre cursuri, când stăteam să mă prăbuşesc.

— Aminteşte-ţi ce voiai să faci după ce ai început să-ţi mai revii. Simţeai deja un fel de oboseală… în fine, nu chiar oboseală, începeai să-ţi asculţi propriile porniri… care n-aveau nicio legătură cu reacţia la dorinţa lui Bertille de a face din această şcoală una mai mare… asta avea să fie mult mai târziu. În acel moment ai devenit un adult în stare să ia singur nişte decizii… Şi totuşi, tu te credeai rătăcită, căutai tot felul de scuze ca să nu-ţi urmezi calea. Eu nu te-am simţit niciodată atât de hotărâtă ca atunci… Iar dintr-odată, nu te-am mai auzit vorbind despre nimic, ţi-ai înăbuşit sau ţi-ai uitat dorinţele adevărate. Ţi-ai reocupat locul, ţi-ai reluat rolul în trioul vostru de la şcoală, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ajungeam mereu în acelaşi punct. Acel stop-cadru. Aymeric intrase atunci în viaţa mea… Iar eu îmi zisesem că acel proiect era complet aberant şi că nu se potrivea deloc cu ce-i plăcea lui. L-aş fi pierdut dacă aş fi mers până la capăt.

— Dacă e să-ţi găsesc un defect e că te ascunzi mereu sub câte-o mască… Acum însă, am impresia că entorsa asta ţi-a deschis ochii.

— Într-adevăr…

S-a uitat la mine, satisfăcut.

— O să zici că bat câmpii, dar aminteşte-ţi de planurile tale de acum patru ani… Întotdeauna ai fost un electron liber, Hortense. Eu îţi cer doar să nu-i laşi pe Sandro şi Bertille să aştepte prea mult.

— Poţi conta pe mine.

— Hai, du-te la ei, probabil că te aşteaptă să sărbătoriţi.

— Dumneata nu vii?

— Sunt prea bătrân pentru aşa ceva.

M-am ridicat. Am pornit-o amândoi spre ieşire, ţinându-ne de braţ şi uitându-ne din când în când unul în ochii celuilalt. Înainte de a ne despărţi, mi-am îngăduit să mă abandonez câteva clipe, lipită de umărul lui, el m-a mângâiat pe obraz, iar eu i-am şoptit: „Mulţumesc, Auguste”.

*

Trei sferturi de oră mai târziu, intram în restaurantul lui Stéphane felicitându-i încă o dată pe Bertille, Sandro şi Fiona pentru spectacol. Eram destul de tulburată că mă întorceam acolo, acolo unde începuse totul, acolo unde mi se întâmplase ceva mai mult decât o căzătură pe o scară. Stéphane a ieşit din bucătărie ca să ne întâmpine. Şi-a sărutat soţia pe gură, spunându-i cât e de frumoasă, apoi i-a salutat şi pe ceilalţi, încheind cu mine.

— N-am crezut c-o să te mai văd pe-aici! îmi zise el deschizându-şi braţele.

L-am îmbrăţişat la rândul meu.

— Doar ştii că-mi place la nebunie cum găteşti!

Sandro m-a prins pe după umeri, adresându-i-se lui Stéphane:

— Stai liniştit, dacă o trece ceva, o escortez eu până la toaletă!

— Am avut grijă să fac înainte de-a pleca de la teatru, am zis eu.

Au izbucnit toţi în râs, cu mine în frunte.

— Bun! Haideţi să vă aşezaţi la masă! ne pofti bucătarul nostru oficial.

După câteva minute, scotea dopul şampaniei. Am ciocnit. M-am uitat la ei pe rând, trăiserăm multe clipe frumoase împreună.

— Şi ia zi, Hortense, mă interpelă Stéphane. Ai venit singurică? De obicei, Aymeric găseşte mereu un tertip ca să fie şi el aici în seara spectacolului!

Trei ani! Trei ani i-au trebuit lui Stéphane ca să se dumirească în privinţa adulterului lui Aymeric. Iar acum era prea târziu. Ce caraghios!

— Ne-am despărţit.

Lui Sandro i-a sărit şampania din gât. Bertille a rămas cu gura căscată. Fiona, care nu era la curent cu toate detaliile poveştii, nu ştia ce reacţie să aibă. Cât despre Stéphane…

— După tot ce ţi-am făcut cu scara aia nenorocită, acum mai sunt şi regele gafelor! Puteai să-mi zici şi mie! se oţărî el către nevastă-sa.

— Nu ştia nici ea, l-am întrerupt eu, după care i-am făcut cu ochiul lui Sandro: Asta-i chestia în minus.

Acesta din urmă a pufnit în râs. I-am prins privirea lui Bertille, mi-a zâmbit cu blândeţe, fără niciun fel de împăunare, deşi avusese dreptate din prima clipă.

— Nu trebuie să ne explici nimic, acum înţeleg mai bine nişte lucruri.

— Mulţumesc.

S-a lăsat tăcerea. Dar îmi dădeam seama că moralul nu-mi scăzuse deloc în urma anunţului pe care-l făcusem, a asumării acelei situaţii. Pusesem realmente punct relaţiei mele cu Aymeric. Şi eram cât se poate de împăcată, încetul cu încetul, mă dezbăram de tot ce mă împiedica să fiu fericită.

— Bun... putem schimba subiectul! am propus eu veselă. Ce se mai aude cu stagiile? S-au ocupat toate locurile, sper!

Din acel moment, m-am lăsat dusă de val, uşor ameţită de paharele care se tot umpleau, Stéphane având o iuţeală de mână nemaipomenită. Am râs cu toţii, am glumit, ne-am tachinat. Mi-au explicat cât de încărcat era programul stagiilor – foarte încărcat! –, cât de diverşi erau participanţii pe care reuşiseră să-i mobilizeze, cât de avansate erau lucrările de reamenajare ale unei vechi săli. Energia şi entuziasmul lor erau cu totul impresionante. Se pregăteau, practic, să dea un nou suflu şcolii de dans. Absenţa mea combinată cu prezenţa Fionei impulsiona o dinamică pe care până atunci probabil că eu, inconştient, o blocasem.

*

Puţin mai târziu, la desert, când au tăbărât pe mine cu întrebări despre ce făcusem în cele două luni petrecute în Sud, am devenit, brusc, şi mai veselă, şi mai expansivă.

— Îţi prieşte şederea acolo! exclamă Bertille. Cred că niciodată nu te-am văzut atât de fericită.

— Da, aşa e. Nu-mi pare rău c-o să rămân acolo toată vara. Şi trebuie să mai spun că înlocuitoarea mea este perfectă!

— Mulţumesc, îmi zise Fiona roşind.

— Nu ştiu dacă o să mai am locuri în august, dar dacă o să mai fie şi voi o să aveţi drum prin zonă, aveţi cazarea asigurată. Gratis!

— Asta ar mai lipsi, să ne pui şi la plată! bombăni Sandro.

Am izbucnit din nou cu toţii în hohote de râs. Brusc însă, am simţit o vibraţie în poşetă. SMS de la un număr necunoscut: „Toată lumea s-a culcat… sper că la dvs. totul decurge perfect. Élias”. Am zâmbit şi i-am răspuns fără să mai stau pe gânduri: „Mulţumesc pentru veşti. Aici totul e OK, dar abia aştept să mă întorc. Şi la dvs., toate bune?” Auzeam ca prin ceaţă râsetele prietenilor mei. „În câteva ore, o să fiţi din nou acasă, casa care e pustie fără dvs. Noapte bună. Pe mâine”. Am zâmbit şi mai larg şi i-am răspuns, ca să închei: „Mulţumesc… şi încercaţi să dormiţi măcar un pic”. Am aşteptat câteva secunde ca să fiu sigură că nu-mi mai scria şi alt mesaj, apoi mi-am băgat mobilul la loc în geantă.

— Auzi, Stéphane, ultima dată n-am avut timp să gust din romul tău special! În seara asta crezi c-o să reuşesc?

— E ca şi rezolvat!

Toţi ceilalţi clienţi şi personalul au plecat, restaurantul a rămas gol. Noi am mai băut încă două rânduri, după care am dat semnalul de plecare. Eu mi-am comandat un taxi, apoi am

surprins privirea pe care au schimbat-o Sandro şi Fiona. M-am întors, nedumerită, spre Bertille, care, cu o figură complice, mi-a făcut semn să tac.

— Vrei să te duc eu? o întrebă Sandro, cu un aer nevinovat, pe Fiona, după ce a ridicat cricul scuterului.

M-am abţinut să nu pufnesc în râs.

— Dacă nu ţi-e greu!

— Sigur că nu!

Evident, n-o întreba unde voia să fie dusă! Simţeam că mor! Bertille mi-a tras un cot.

— Duceţi-vă! le-am zis eu. Taxiul meu trebuie să apară, n-are rost să staţi după mine.

— Eşti sigură? făcu Sandro pe grijuliul.

— Dacă-ţi spun! Şi, oricum, îmi ţine de urât Bertille.

M-am apropiat de cei doi porumbei şi am început cu Fiona:

— Pe cât mai curând, i-am spus eu. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru şcoală. Nu ne-am înşelat în privinţa ta.

— Mersi, Hortense. Abia aştept să vă văd dansând, Sandro mi-a povestit o mulţime despre coregrafiile dumneavoastră.

— Dacă nu mă tutuieşti imediat, n-o să mă vezi niciodată dansând.

De-ar fi fost numai asta... Mi-a aruncat un zâmbet care ar fi înmuiat şi pietrele, apoi a sărit de gâtul meu. Când mi-a dat drumul din strânsoare, m-am întors spre Sandro şi l-am îmbrăţişat. El şi-a curbat spre mine trupul înalt.

— Ai grijă de tine, îmi şopti el.

— Ai grijă de ea, te rog eu.

A râs, dar după ce s-a desprins din îmbrăţişare, am văzut că avea o figură jenată, pe care nu i-o cunoşteam.

— Şi de tine, am adăugat eu.

Mi-a făcut cu ochiul şi i-a întins o cască dulcineei sale, care ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun. S-a urcat apoi în spatele lui, l-a prins de mijloc, şi-au aruncat unul altuia o privire dulce, un surâs dulce şi au plecat.

— Ce drăguţi sunt, i-am zis eu lui Bertille.

— Aşa e, nu ştiu de ce se încăpăţânează să nu zică nimic. Parcă le-ar fi frică de mine, chiar aşa de a naibii sunt?

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Uneori, nu eşti o companie foarte confortabilă.

A râs şi ea.

— În orice caz, ea e o copilă pe lângă el! Sandro are cu cincisprezece ani mai mult ca ea!

— Ce-i drept, eu aş fi pariat mai degrabă pe una coaptă care aleargă după prospături.

— Gata, fetelor, eu vă las, mă duc înăuntru să termin de aranjat.

— Pa, Stéphane! i-am zis eu. Mulţumesc pentru această seară, ar fi mişto să ne mai vedem aici, la tine.

— Măcar acum ştiu că nu eşti supărată pe mine.

— Nu fi tâmpit! Vino încoace.

I-am dat două pupături călduroase, apoi el s-a dus în restaurant, lăsându-mă singură cu Bertille.

Aceasta se uita la mine, tăcută.

— Hai, zi, i-am spus eu. Ce-ai pe inimă?

— Chiar s-a-ncheiat?

— Da.

— Ţi-o spun cinstit, nu te credeam capabilă. Probabil că puţin îţi pasă, dar sunt mândră de tine.

— Te-nşeli, îmi pasă. Chiar foarte tare.

În acel moment a apărut taxiul. Am îmbrăţişat-o, ea m-a strâns la pieptul ei şi m-a ţinut aşa câteva secunde.

— Ne vedem în septembrie, când începe şcoala?

— Habar n-am…

— Bănuiam eu, de-aia nici n-am anunţat un al patrulea curs.

— E mai înţelept aşa, cred.

N-am mai stat mult pe gânduri şi am urcat în maşină. Odată închisă portiera, am coborât geamul, i-am trimis o bezea lui Bertille, ea mi-a făcut cu ochiul şi şoferul a demarat.

*

A doua zi dimineaţă, am deschis ochii la ora 7. Aveam gura uşor încleiată şi un început de mahmureală. *Merçi*, *Stéphane*. M-am răsucit pe-o parte, înfăşurată ca de obicei în plapumă, şi m-am uitat afară, pe geam; eram atât de obosită aseară când intrasem în apartament, încât nici nu mă mai ostenisem să trag draperiile. M-am uitat la cerul cenuşiu şi m-am gândit la Conac, la revărsatul zorilor acolo. Şi la Élias. Era în plină pregătire a

micului dejun pentru clienţi şi probabil că se descurca foarte bine. Îmi părea rău că nu puteam să-l văd. Aş fi vrut să-l sun ca să-mi spună cum merge, dar m-am calmat, mai aveam de aşteptat doar câteva ore. N-am mai lungit-o cu visatul. M-am dat jos din pat şi m-am băgat la duş. După ce m-am îmbrăcat, am luat un antinevralgic, mi-am turnat o cană enormă de cafea şi am scos din fundul unui dulap o pungă de fursecuri. Apoi am luat două valize. Am făcut o triere rapidă a lucrurilor, cele la care ţineam cel mai tare aveau să ia calea Conacului. Altele aveau să sfârşească la ghena clădirii. Iar celelalte pe trotuar, pentru cei care aveau trebuinţă de ele. Definitivam astfel marea curăţenie începută în ajun cu lucrurile lui Aymeric. Eram bucuroasă şi uşurată să-l ştiu împăcat cu ideea, la fel cum eram şi eu.

*

La ora 11, eram gata să închid pe dinafară uşa apartamentului meu. Am făcut un ultim tur al acestuia, mi s-a părut lipsit de suflet, de viaţă, nu mă mai recunoşteam în el. Nu mai simţeam nicio tristeţe că-l părăseam... Dimpotrivă, mă simţeam mai uşoară. Parcă-mi recăpătăm energia.

Am plecat fără să mă uit în urmă.

14

La întoarcere, drumul mi s-a părut interminabil. De îndată ce TGV-ul a trecut prin gara din Valence

cu 300 de kilometri la oră, am ţâşnit de pe scaun, mi-am înşfăcat valizele şi m-am postat la uşa vagonului, gata să sar pe peron. Râdeam singură, ca o puştoaică, de surescitarea şi de nerăbdarea mea, total opuse stării de spirit pe care o avusesem la dus. Telefonul mi-a vibrat în geantă, m-am aruncat literalmente asupra lui.

— Ah… tu erai, Cathie…

— Dar ce bucuroasă eşti! Te-am cam dezamăgit, este?

De ce aş fi dezamăgită? *La ce mă aşteptam*?

— Sigur că nu, totul e-n regulă?

— Da, şi tu? Eşti în tren?

— Tocmai am trecut de Valence.

— Ştii că-n seara asta sărbătorim revenirea ta în lumea dansului! Te aşteptăm la noi, bine?

— Ăăă… N-aţi vrea mai bine să veniţi voi la Conac?

— De ce?

— Am nişte clienţi.

— Păi n-ai blocat rezervările…?

— Au venit aseară pe nepusă masă, s-a ocupat Élias de ei.

— Élias? Interesant… Bine, atunci! Aduc eu de mâncare.

— Nu, lasă, mă ocup eu.

— Dar e deja pregătită!

— Mersi, Cathie, te pup, ne vedem diseară.

Am sărit din tren de cum s-a deschis uşa. Ce fericire – soarele de-aici, mistralul, aerul uscat! Am pierdut o groază de timp ca să-mi îndes valizele în maşina mea minusculă. Apoi am gonit tot drumul,

cu pedala apăsată până la podea – vorba vine.

*

În apropiere de drumeagul care se deschidea către Conac, am încetinit, iar ultimii metri i-am parcurs în ralanti. Am oprit motorul, radiatorul a bubuit ca un tunet, se părea că-mi chinuisem cam tare maşinuţa. Eh, avea să-şi revină ea. Am coborât rapid şi mi-am umplut plămânii cu aer. Am privit cerul fără să-mi mai pun ochelarii de soare, îmi plăcea la nebunie să mă orbească lumina. Eram acasă.

Câteva secunde mai târziu, dezamăgirea mea avea să fie pe măsura bucuriei de la început. Maşina lui Élias nu era acolo.

*

După ce mi-am golit maşina şi mi-am dus valizele în camera mea, mi-am asumat riscul de a intra într-a lui: voiam să aflu dacă a mai scris. Da, scrisese, însemnarea data de astă-noapte.

*

Casa lui Hortense e pustie fără ea, iar eu, ca un tâmpit, am ţinut să i-o spun. Sper să nu fi sărit calul. Nu m-am putut abţine să nu-i trimit un mesaj. Mă întreb ce aşteaptă de la această expediţie la Paris. Să fie încurcată oare cu acel tip? Mai mult ca sigur. Mi se întoarce stomacul pe dos

numai când mă gândesc. N-am să dorm toată noaptea. Dar, la urma urmelor, nu e treaba mea, iar viaţa ei e acolo, la Paris. Doar nu... Gata, stop.

*

Am ridicat nasul din caiet, cu un surâs visător pe buze. Îmi venea să râd. Dacă ar şti el... Am dat pagina, mai scrisese ceva şi de dimineaţă, iar de data asta m-am prăvălit la piciorul patului său de la prima frază citită:

„Au plecat, poţi să te întorci, ne cerem iertare pentru răul pe care ţi l-am făcut". Niciodată n-aş fi sperat la un asemenea mesaj. Toţi oamenii din sat, toţi pacienţii mei regretă cele întâmplate, aşa mi s-a spus. Recunosc cu toţii că s-au lăsat impresionaţi de suferinţa părinţilor. Durerea i-a făcut pe cei doi să-şi piardă minţile, au o scuză, îi înţeleg, în ciuda răului pe care mi l-au pricinuit. Apoi şi-au zis că e mai bine să plece, să se mute undeva cât mai departe, după cum mi se spunea. S-ar părea că acum toată lumea mă vrea înapoi, fiindcă niciun alt doctor nu se înghesuie să vină în locul meu. Cabinetul mă aşteaptă, am primit chiar şi o fotografie cu faţada proaspăt zugrăvită, primăria e gata să-l renoveze complet. Ce-i de făcut? Mi se restituie propria viaţă. Va trebui să hotărăsc dacă mă întorc acolo sau nu... Pare extrem de simplu ce urmează. Totul se limpezeşte acum... Gaura neagră în care am fost se închide în sfârşit. Sunt oare în stare să iert? Cred că da.

Am închis caietul, ştergându-mi mai întâi o lacrimă din colţul ochiului. Mă bucuram pentru el, putea da uitării fantomele care-l bântuiau, i se făcea dreptate. O merita. Numai că devenise atât de important pentru mine, încât gândul că putea să plece mă îngrozea. Am ieşit din camera lui fără niciun zgomot, dar cu inima grea. Mi-am zis însă că decât să tot întorc pe-o parte şi pe alta lucrurile petrecute la Paris şi să mă tot gândesc la locul lui Élias în viaţa mea, mai bine ieşeam să alerg. Am reuşit, practic, să râd de toată acea situaţie; aveam o poftă nebună să dansez, aveam şi voie s-o fac, dar parcă nu-ndrăzneam, sala de dans era încă domeniul lui Élias şi chiar îmi plăcea că era aşa.

*

Când să ies la drum, mi-a apărut în faţă maşina lui. Poftim, ghinion! A oprit în dreptul meu, avea geamul coborât, iar pe buze un zâmbet larg:

— Abia aţi ajuns şi gata, plecaţi?

— Mă duc să alerg.

S-a încruntat, nemulţumit. Am contraatacat:

— Un doctor mi-a interzis să dansez în grădină, aşa că o s-alerg, ştiu un drum asfaltat prin pădure.

A chicotit.

— Totul e-n regulă? l-am întrebat eu.

— Clienţii n-au spart nimic şi, după toate aparenţele, au dormit duşi.

— Nu la clienţi mă referem, ci la

dumneavoastră. Sunteţi bine?

— Da, da, zise el, ferindu-şi privirea. Ne vedem mai târziu, să fiţi prudentă!

— Promit!

A luat-o din loc, eu însă nu. L-am urmărit în oglinda retrovizoare cum îşi parchează maşina în faţa Conacului, apoi cum deschide portbagajul şi scoate de acolo nişte lucruri pe care n-aveam cum să le identific fiindcă eram prea departe. Aş fi putut să stau acolo ore întregi şi să mă uit la acel du-te-vino al lui, bucurându-mă pur şi simplu că părea să se poarte ca la el acasă şi visând că n-avea să plece curând de aici. Gândurile astea m-au speriat însă atât de tare, încât am demarat în trombă.

*

După douăzeci de minute, îmi lăsam maşina la liziera pădurii de lângă Cèdres. Adoram locul ăla, dintotdeauna îl adorasem. De jur-împrejur domnea o răcoare revigorantă. Am profitat de cele câteva bariere de lemn de la intrarea pe potecă pentru a-mi întinde gambele. De nu ştiu când aşteptam să mi le destind, să simt încălzindu-mi-se muşchiul din spatele coapsei şi cel din dreptul peroneului. Cam ruginisem în ultimele săptămâni. Am urmat apoi ritualul obişnuit: mi-am pus căştile în urechi şi am dat drumul la muzică, M83 avea să mă însoţească pe tot parcursul acestei reveniri la efortul fizic. Am început cu o alergare uşoară.

Aproape instantaneu, gândurile mi-au zburat în altă parte. Mi-am amintit de alergările de la Paris:

indiferentă la restul lumii, nevăzând pe nimeni din jur, pierdută într-un anonimat total, întorcând pe toate feţele povestea şi speranţele mele cu Aymeric. Eu credeam că sunt fericită; dar nu eram. Mă amăgeam singură. Fericirea mea era iluzorie.

De astă dată, când am fost depăşită de nişte copii pe biciclete, care mi-au făcut cu ochiul foarte mândri de ei, le-am zâmbit şi le-am făcut semn, la rândul meu, cu degetul mare ridicat. Mă uitam, înduioşată, la perechile mai vârstnice care se plimbau ţinându-se de mână – aşa ar fi putut să fie şi părinţii mei –, apoi m-am gândit la seara care mă aştepta alături de Cathie şi Mathieu, n-aveam să caut să mă ameţesc cu alcool tare şi dansuri superficiale ca să uit c-o apucasem pe un drum greşit. Viaţa mea de la Paris mi se părea o chestie foarte îndepărtată, deşi încheiasem cu ea abia în acea dimineaţă.

Nu neapărat Parisul era problema, orice mare oraş ar fi putut servi drept decor rătăcirilor mele. *Decor* era cuvântul cel mai potrivit, fiindcă de ani întregi nu făceam decât să joc un fel de teatru. Auguste încercase să mă facă să-nţeleg lucrul ăsta, iar acum, alergând printre copaci seculari, pricepeam în sfârşit sensul vorbelor lui. Da, jucam un fel de teatru; interpretam rolul fetei care trecuse peste sinuciderea părinţilor săi fără mari traume, rolul clasic al dansatoarei încurcate cu un bărbat însurat, rolul profesoarei uşor imature care se lasă strivită de colegii săi şi care nu spune ce vrea cu adevărat fiindcă i-a intrat în cap că nu-ţi poţi clădi viaţa decât alături de tovarăşii de muncă.

Credeam că trebuie să aştept să dansez din nou ca să mă regăsesc. Ei bine, nu. De când mă accidentasem, numai asta făceam, mă regăseam. Încât mă-ntrebam dacă nu cumva inconştientul meu era vinovat de căderea pe scară. Mă simţeam atât de aiurea în seara aia, atât de nelalocul meu, atât de departe de mine însămi. Iar după entorsă, mă descotorosisem de toate vălurile sub care mă ascundeam, de toate costumaţiile mele de împrumut. Parisul. Şcoala. Bertille şi Sandro. Aymeric. Nu mai alergam. Încetinisem fără să vreau, iar acum mergeam în ritmul meu. Nimeni şi nimic n-avea să mă mai împiedice de-acum încolo să ascult de mine însămi.

*

La întoarcere spre Conac, mă simţeam ca învelită-n vată, răscolită şi, paradoxal, liniştită de ceea ce tocmai înţelesesem şi hotărâsem. În ciuda nenumăratelor necunoscute ale ecuaţiei, ştiam în ce direcţie îmi doream s-o apuc şi acceptam să nu mai dau niciun pas înapoi. Ratasem nişte lucruri pentru care acum era prea târziu, dar viaţa mea era încă recuperabilă. De mine ţinea ca s-o fac mai frumoasă, mai cinstită. Élias era acolo. Am simţit un nod în stomac, tălpile parcă mi-au luat foc, aveam toate acele senzaţii pe care mi le observam de câteva zile încoace, când îl ştiam pe el prin preajmă. Era atât de ciudat să te laşi surprinsă de viaţă, să te supui hazardului întâlnirilor!

Emoţia m-a copleşit, aşa că am pornit-o ţintă

spre casă, fără a căuta deocamdată să dau de Élias. Când să intru, m-a strigat el:

— Hortense?

M-am întors, era la câţiva metri de mine, în ţinuta lui de lucru – bust gol, blugi, bascheţi ponosiţi –, nodul meu din stomac a început să dogorească.

— Totul e-n regulă?

— Da, da, îi răspunsei eu, uşor năucă.

— Bun, perfect… Atunci mă întorc la treaba mea. Am avansat binişor.

— Oh, excelent, mulţumesc, i-am zis eu, parcă de pe altă lume.

Privirea i-a devenit dintr-odată serioasă, am crezut că avea să-mi spună ceva – să mă anunţe că pleacă? –, dar nu, a stat aşa o vreme, apoi a plecat, grăbit. A trebuit să fug ca să-l ajung din urmă, aproape că ajunsese deja la destinaţie.

— Élias!

S-a întors spre mine dintr-o mişcare.

— Da!

Am parcurs şi ultimul metru care ne separa.

— Cathie şi Mathieu vin aici diseară. Vreţi să luaţi cina cu noi?

Nu-mi asumam cine ştie ce risc, Mathieu îl adora, lui Cathie îi plăcea de toată lumea, iar când gătea ea, mâncarea pentru trei guri ajungea şi pentru patru. Cât despre mine, ei bine, eu îmi doream foarte tare să vină şi el. A lăsat privirea în pământ, ezitarea lui m-a durut.

— Sau poate că aveaţi altceva în plan… am şoptit eu.

Un zâmbet maliţios i-a luminat faţa.

— E adevărat că ştiu foarte multă lume prin părţile astea… Nu vreau să vă stau pe cap, am impresia că de când sunt aici vă invadez spaţiul vital, şi n-ar fi frumos din partea mea să…

Închidea deja porţile de acces şi nu suportam treaba asta. Îmi doream foarte tare să-l cunosc mai bine şi să profit de puţinul pe care-l aflasem. Mi-am înfipt privirea într-a lui şi am jucat totul pe ultima carte.

— Şi dacă vă spun că mi-aş dori să fiţi şi dumneavoastră…

— Vă răspund că şi eu mi-aş dori să fiu.

— Atunci, problema e rezolvată, am murmurat eu zâmbind.

M-am dat înapoi câţiva paşi, privindu-l în continuare în ochi.

— Nu mai exageraţi cu lucrul, bine?

— Pe curând…

Am plecat de-acolo uşoară ca un fulg. Odată intrată în casă, mi-am dus mâna la gură ca să-mi stăvilesc valul emoţiilor, inima mi-o luase parcă la galop. Poate fiindcă mă regăsisem pe mine însămi, fiindcă putusem să-l privesc şi să-l înţeleg pe Élias, să stau cu el, să-l las să se apropie de mine, poate de-asta el era primul care mă atingea până-n străfundul fiinţei.

*

Până seara m-am închis în camera alor mei. Pe lângă toate lucrurile pe care le înţelesesem, ştiam

că trebuia să rezolv o dată pentru totdeauna problema absenţei lor. Un prim pas îl făcusem încă de la venire, când îmi dădusem seama că trebuia să imprim Conacului amprenta mea, că locul acesta nu putea să rămână doar casa părinţilor mei. Invadându-le camera, casa lor devenea cumva a *mea*. Sigur, era casa în care crescusem, dar ea trebuia să devină acum cea în care urma poate să trăiesc. Am deschis fereastra şi m-am aşezat pe pat, am mângâiat distrată broderia cuverturii, memorând fiecare detaliu din jur, fiecare obiect, înainte de a schimba totul, înainte de a mă desprinde de acest ultim obstacol care mă împiedica să merg mai departe. Camera lor avea să se transforme în birou.

După ce am deschis dulapul lor şi am început să scot ce era prin el, am pierdut cu totul noţiunea timpului.

*

Pe la şapte seara, am auzit afară vocea lui Élias, vorbea cu nişte oameni – cu clienţii, mai mult ca sigur. M-am oprit din treabă şi m-am aşezat pe pat, visând cu ochii deschişi. Lucru care nu mi se întâmplase niciodată cu Aymeric. Da, visam că Élias rămânea aici, că locuia aici, împreună cu mine. Mi-a venit să şi râd de mine, parcă eram o adolescentă sentimentală. Apoi l-am auzit strigându-mă. M-am ridicat imediat de pe pat, uşor ameţită, şi m-am dus jos, la intrare, unde l-am găsit, aşa cum bănuiam, cu clienţii sosiţi seara

trecută. Mi-a zâmbit, uitându-se ţintă în ochii mei.

— Vă las cu Hortense. Bună seara.

Cei doi i-au mulţumit zgomotos, încântaţi de primirea pe care le-o făcuse – hotărât lucru, se pricepea să-i câştige pe oameni prin discreţie şi amabilitate –, apoi s-au întors spre mine. Mi-era imposibil să-mi dau seama ce le îndrugam eu acolo, dar păreau să mă-nţeleagă; în tot acest timp, nu-mi luam ochii de la Élias, care o pornise spre camera lui. Mi-am extras din străfundurile memoriei traseul până la un restaurant din Roussillon, unde îşi făcuseră rezervare. Apoi au dispărut, la rândul lor. Dată fiind ora, trebuia să mă pregătesc pentru sosirea lui Cathie, Mathieu şi Max, de care aproape că şi uitasem. Am intrat la baie şi am stat sub duş – rece – o bună bucată de timp. Mi-am pus apoi o rochie lungă, fără bretele, pe care numai aici o purtam, iar în picioare, sandalele mele comode, cu talpa joasă. Nu mi-am uscat părul, l-am pieptănat pur şi simplu şi l-am lăsat să se aranjeze cum voia, chiar dacă petrecerea începea în curând. M-am limitat doar la o linie de dermatograf şi una de rimel, nu m-am machiat mai mult, voiam să rămân cât mai naturală, cât mai eu însămi. În momentul acela, am ştiut că nu mă mai gândeam decât la mine, că nu ţineam nici să-i plac lui Élias – oricum, habar n-aveam ce-i plăcea lui –, nici să joc vreun rol anume. Gata, nu mai voiam să fiu seducătoare cu orice preţ. Voiam doar să fiu eu. Ăsta era singurul lucru pe care mi-l doream, de-acum înainte, în viaţă: să fiu eu însămi, să nu mă mai schimb în

funcţie de ceilalţi. Am ieşit din bârlog şi m-am dus la bucătărie să pregătesc un platou cu apetitive.

— Pot să vă ajut?

Am tresărit. Şi el era proaspăt ieşit de la duş, avea o cămaşă albă lăsată pe deasupra blugilor, era pentru prima dată când îl vedeam îmbrăcat aşa, îi stătea bine.

— Nu trebuie decât să scot patru pahare din bufet şi o sticlă din pivniţă. În seara asta, bucătăreasa e Cathie.

S-a apropiat de mine, cu un zâmbet ironic în colţul gurii.

— Sunteţi foarte tare, vă invitaţi prietenii la cină acasă la dumneavoastră şi-i puneţi pe ei să se ocupe de ce-i mai greu. Bravo, ce să zic! Eu n-aş fi îndrăznit una ca asta!

Am izbucnit în râs.

— N-aţi nimerit-o, Cathie mi-a propus să merg la ei, însă eu am preferat aici, iar ea a fost de acord, oferindu-se să se ocupe de mâncare.

— De ce i-aţi refuzat invitaţia?

— Am de supravegheat nişte lucrări şi stocul de linguriţe.

A fost rândul lui să râdă. Dumnezeule, ce i se mai lumina faţa când râdea!

— Mergem afară? i-am propus eu.

Cât am terminat de pregătit platoul cu pahare şi cu câteva nimicuri de ronţăit, el a deschis o sticlă de vin. Atent, m-a lăsat să trec în faţa lui şi am pornit-o amândoi spre grădină. Ne-am ocupat locurile pe canapea, unul lângă celălalt. Eu mi-am strâns picioarele sub mine, el mi-a întins paharul

cu vin. Nu am ciocnit, nu, doar şi-a atins, delicat, paharul de al meu. Abia dacă s-a auzit un clinchet. Am băut amândoi câte o gură, privindu-ne ţintă în ochi. El s-a răsucit cu tot corpul spre mine, s-a lăsat pe spătarul canapelei şi şi-a sprijinit obrazul în palmă, nu de oboseală, nu – de fapt, părea mai degrabă relaxat.

— Deci… ce mai e pe la Paris?

Atenţia extraordinară pe care mi-o arăta m-a făcut să zâmbesc.

— Am încheiat nişte treburi începute acum câteva săptămâni.

A răsuflat încetişor, parcă uşurat.

— Asta vă face să vă simţiţi mai bine?

— Da… dar cine întreabă, doctorul? am făcut eu, amuzată.

A ridicat capul, iar mâna i s-a lăsat pe spătarul canapelei, aproape de a mea. Mi-a învăluit privirea într-a lui, cu o figură serioasă.

— Nu, nu el…

Inima a uitat o clipă să-mi mai bată. Élias a întredeschis buzele, oferindu-mi un surâs de o blândeţe fără seamăn. Şi i-am simţit degetele alunecând de-a lungul mâinii mele. Timpul a încremenit; eu însămi am încremenit, agăţată de privirea lui, redusă la mângâierea aceea care-mi dădea fiori în toată carnea, în tot trupul. Am simţit cum mă cuprinde o dorinţă de o intensitate răvăşitoare, o dorinţă îmbătătoare, o dorinţă care te face să crezi că ţi-ai găsit locul potrivit. Aş fi vrut să nu se sfârşească niciodată. Un moment precum acela nu puteai trăi decât o singură dată-n viaţă.

În depărtare s-a auzit o maşină, apoi zgomotul unor portiere închizându-se, dar de fapt eu n-auzeam nimic, lumea din jurul nostru dispăruse. Élias mă mângâia în continuare şi mă privea parcă şi mai intens, ca pentru a ne apăra, ca pentru a ne închide în capsula aceea pe care tocmai o crease pentru noi.

— Naşă!

Aerul ne-a pătruns din nou, dureros, în plămâni, aş fi vrut să-mi ţin în continuare respiraţia, dar am zâmbit, la fel şi el. M-a mai mângâiat o dată, apoi s-a oprit. Mi-am smuls privirea dintr-a lui şi m-am ridicat. Am trecut în faţa lui şi m-am lăsat pe vine ca să-l prind în braţe pe Max.

— Vino aici, scumpule!

M-am prins de finuţul meu cu toată puterea, pentru a mă ancora din nou pe pământ ferm, în realitate.

— Duc astea la bucătărie, se auzi trilul lui Cathie.

Am deschis ochii şi i-am dat drumul lui Max din îmbrăţişare. Când m-am ridicat în picioare, am simţit că mă clatin. Mathieu, fără să-şi dea seama, m-a salvat de la cădere, strângându-mă în braţe în semn de bun găsit. Cele trei pupături mai că mi-au spart timpanele. După ce mi-a dat drumul, a venit rândul lui Cathie, care m-a prins de umeri.

— Arăţi splendid în seara asta! Nici nu mai ştiu de când nu te-am mai văzut în minunea asta de rochie!

Pesemne că m-a văzut mai visătoare, mai cu

mintea-n altă parte, fiindcă s-a încruntat imediat, intrigată.

— Salut! răcni brusc Mathieu.

Élias se apropia dinspre piscină, cu o ţigară în gură, frecându-se pe ceafă. M-a căutat din priviri, m-a găsit, mi-a transmis din ochi vreo mie de lucruri, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Mathieu. Cathie mi-a dat drumul şi s-a dus spre el, având grijă să-mi arunce mai întâi o ocheadă. Când am văzut-o că-l pupă pe obraji, abia m-am abţinut să nu pufnesc în râs. Élias şi cu mine nu ajunseserăm încă la acest nivel. Cathie i l-a prezentat pe Max, Élias s-a aplecat spre el, l-a privit, i-a spus ceva, dar n-am auzit ce, şi l-a ciufulit un pic.

— I-am propus lui Élias să stea şi el cu noi, i-am anunţat eu.

— Mai e vorbă?! Hai să bem ceva!

Nu mă puteam hotărî unde să mă aşez, aş fi vrut să stau în faţa lui ca să-l pot vedea, cu riscul de a nu mai fi atentă la ceilalţi, dar voiam şi să fiu lângă el, ca să-l simt lângă mine, caz în care tot nu m-aş fi concentrat mai mult asupra prietenilor mei. Cathie mi-a dat o soluţie de compromis: hazardul avea să decidă pentru mine.

— Pot să-i pun un desen animat lui Max la televizor? mă întrebă ea.

— Da! Sigur! Lasă că mă ocup eu. Hai cu mine! i-am zis eu acestuia.

Peste câteva minute, îl instalam în faţa ecranului, la emisiunea „Fort Boyard”, promiţându-i să nu-i spun nimic maică-sii. Doar pentru asta există naşe, nu? Când să plec de lângă el, mi-am

dat seama că nu mai eram singuri. Nici nu era nevoie să-l văd, prezenţa lui în încăpere era de ajuns. M-am îndepărtat de finuţul meu şi m-am apropiat de Élias.

— Am uitat de cuburile de gheaţă, mă anunţă el.

— Lui Cathie îi place rosé-ul cu gheaţă.

— Aşa s-ar părea…

Ne-am apropiat şi mai mult unul de celălalt.

— Totul e-n regulă? mă întrebă el, uşor îngrijorat.

— Da…

De la figura îngrijorată a trecut la una surâzătoare.

— S-ar putea să sune stupid, dar n-ar fi oare momentul să ne tutuim?

Am chicotit, uitându-mă la el printre gene.

— Nu-mi stă în obicei să-mi tutuiesc clienţii de la Conac, dar… tu nu prea mai eşti un client.

— Du-te şi stai cu prietenii tăi, că aduc eu cuburile.

A dispărut în bucătărie, zâmbind. Când am ieşit pe terasă, simţeam că plutesc. Cathie a bătut cu palma lângă ea, pe canapea, în locul unde stătuse Élias până să apară ei.

— Eşti bine? murmură ea.

— Da… foarte bine chiar.

M-a surprins vocea mea, era calmă, blândă, aproape tărăgănată. Élias se întorcea deja lângă noi. Am ciocnit cu toţii, iar eu am fost fericită să respect regula privitului în ochi, chiar dacă mi-a fost foarte greu apoi să-mi desprind privirea de a

lui.

— Deci, cum a fost spectacolul? mă întrebă Cathie.

— Foarte frumos, foarte reuşit.

— Ţi-a părut rău că n-ai fost şi tu pe scenă?

— Da, dar nu atât de tare cum crezi…

— Cum adică?

— Stai să mă apuc din nou de dans şi o să vorbim atunci… cred c-o să-ţi placă.

Nu era momentul să-i povestesc despre planurile mele. Mathieu îi dădu un cot lui Élias, întrerupându-ne în acelaşi timp:

— E profă de dans…

— Ştiu…

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Cathie uitându-se la mine din ce în ce mai curioasă. Am ignorat-o.

— Trebuie să-i dai bătaie şi să-i termini sala de dans, îi replică Mathieu.

— Deci tu te-ai ocupat de renovare! şopti Cathie, intrigată.

— Am terminat ceva mai devreme, e gata.

— Mulţumesc, am şoptit eu fără a-mi lua ochii de la el.

— Câtă eficienţă! Păi, să vedem cum facem ca să te ţinem aici şi după încheierea sezonului! îi zise Mathieu. La noi o să găseşti întotdeauna de lucru!

Întoarcere bruscă la realitate. Élias îşi încleştă pumnul, îmi aruncă rapid o privire şi schiţă un zâmbet din colţul gurii, nu lipsit de o anume tristeţe. Am simţit cum mi se strânge inima. El era aici doar în trecere… Acum că terminase, era

eliberat de unul dintre angajamentele pe care şi le luase. Şi se putea întoarce la el acasă. Oare cât timp mai avea nevoie de el Mathieu?

— Nu-ţi faci casă pe nisipuri mişcătoare, îi răspunse Élias.

— În afară de ce munceşti cu bărbată-meu, mai faci şi altceva? îl întrebă Cathie.

O întrebare logică, dar care-l putea face să se închidă în el ca o scoică.

— Umblu prin lume, lucrând una-alta ca să am din ce trăi. Dar niciodată n-am rămas undeva atâta timp.

— Păi, vezi? E bine la noi! îi zise Mathieu, cu un strop de mândrie care m-a făcut să zâmbesc.

— I-auzi şovinul! îl luă peste picior Cathie.

Am izbucnit cu toţii în râs.

— Şi ia zi, Hortense! mă interpelă Mathieu. Lucrează bine, măcar?

— Nu ştiu, nu m-am dus să văd.

— Serios?

— O să verific mâine.

Élias mi-a zâmbit.

— Bun, până atunci îmi dai voie să arunc şi eu un ochi?

— Du-te, dar să nu-mi spui nimic!

— Hai că eşti nostimă în seara asta!

Mathieu s-a ridicat în picioare.

— Nu vii şi tu? îl întrebă el pe Élias.

— Ba da.

I-am urmărit cu privirea până s-au făcut nevăzuţi după colţul casei. A oftat adânc.

— Pot să ştiu şi eu ce se-ntâmplă, Hortense?

Am lăsat capul în jos şi am luat o gură de rosé.

— Nu ştiu, nu pot să-ţi explic.

Nu îndrăzneam să mă uit la ea.

— Hei! Sunt eu, Cathie, mie poţi să-mi spui orice.

Am râs pe-nfundate, apoi am ridicat privirea spre ea, spre dulcea şi tandra mea Cathie.

— Nu-nţeleg nici eu, crede-mă… S-a întâmplat atât de repede, că nici nu mi-am dat seama. În urmă cu puţin timp, plângeam după alt bărbat… iar acum…

Mi-a prins faţa în mâini.

— Pesemne că totul a început exact când ai încheiat relaţia cu Aymeric. Sunt sigură c-o să ţi se pară cam dur ce-o să-ţi spun acum, dar tu şi Aymeric n-aţi fost niciodată un cuplu.

— Ştiu, ştiu…

— Iar acum, în mod ciudat, tu şi Élias parcă sunteţi unul… Eu aşa v-am văzut în jumătatea asta de oră… Deși simt că nu s-a-ntâmplat încă nimic între voi.

Mi-a aruncat un zâmbet ştrengăresc. I-am zâmbit, la rândul meu, apoi am oftat.

— Dar unde poate să ducă treaba asta? am zis eu. El o să plece…

— Eu am priceput altceva, nu fi chiar atât de sigură! Pare mult mai fericit decât prima oară când l-am văzut.

— Aşa cred, da…

— Ai aflat mai multe despre el?

Am încuviinţat din cap.

— Şi?

— Nu pot să-ţi spun…

Nici nu concepeam să-l trădez.

— Vrei să ţi-l lege fedeleş Mathieu şi să rămână aici pentru tot restul vieţii? Numai să-mi zici, şi va fi fericit să te rezolve.

Am izbucnit amândouă în râs.

— Termină cu prostiile, hai mai bine să punem masa.

*

Cina a fost plină de râsete, bună dispoziţie, relaxare şi priviri schimbate între mine şi Élias. Ne înţelegeam cu toţii de minune: Cathie şi Mathieu îl adoptaseră, pur şi simplu, cu toate că nu ştiau mai nimic despre el, iar între el şi mine nu *părea* să fie nimic special. Parcă eram într-un vis. Nu simţeam nicio reţinere, nicio stânjeneală, nicio nepotrivire care m-ar fi putut întrista. Singurul lucru care-mi stătea pe inimă era gândul că avea să plece la un moment dat. Când am ajuns la desert, a trebuit să mă ridic de la masă ca să-mi întâmpin oaspeţii care se întorceau de la restaurant. Apoi, când să mă întorc la ei, m-am trezit cu Élias lângă mine.

— Mathieu mi-a zis să mai aduc o sticlă de vin.

— Te-a trimis pe tine? De obicei, se ocupă el de treaba asta.

Mă simţeam ciudat că-l tutuiam, şi totuşi mi se părea o chestie cât se poate de firească. Buzele i-au desenat un surâs uşor încurcat.

— De fapt, nu i-am prea dat de ales…

Secundele treceau fără ca el să mai spună

ceva.

— Mă duc… zise el în cele din urmă.

— Da, cred că-i mai bine aşa.

Când a dat să intre în casă, s-a atins uşor de mine, mâna lui frecându-se de a mea într-un mod care nu părea deloc neintenţionat. Pentru o clipă, mi s-a tăiat din nou răsuflarea.

*

Când Cathie şi Mathieu s-au ridicat să plece, Élias m-a lăsat să-i conduc numai eu. Mathieu mi-a făcut cu ochiul, prin asta spunând totul. Cu toată mutra aia ursuză a lui, înţelesese. Înainte de a urca în maşină, Cathie m-a pupat afectuoasă pe obraz, fără să mai spună ceva. Nici nu mai era nevoie. După ce au dispărut în noapte, deşi inima îmi bubuia ca o tobă, am oftat, mulţumită. M-am întors pe terasă, dar Élias nu era acolo. L-am căutat în grădină. Nici acolo nu era. Apoi, brusc, i-am auzit respiraţia în spatele meu, foarte aproape. Am zâmbit.

— Am crezut că te-ai dus să te culci…

— Ai prefera aşa?

— Nu… credeam că ştii asta.

Şi-a pus mâna pe braţul meu, apoi, cu delicateţe, a ridicat-o pe umărul meu. M-am întors spre el. Ar fi trebuit să-l întreb dacă avea să plece de aici curând, ar fi trebuit să-i spun că ştiam totul, dar n-am fost în stare. Niciodată n-aş fi crezut că aşa ceva era cu putinţă. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că Aymeric o să ajungă de domeniul

trecutului. Niciodată nu m-aş fi crezut capabilă de ceea ce mă pregăteam să fac. Nu mai aveam ochi decât pentru bărbatul acesta secretos, blând şi impresionant din faţa mea. În acea clipă, universul meu se rezuma la el. I-am prins în mâinile mele pumnul strâns. S-a lăsat în voia mea, apropiindu-se şi mai mult de mine. Degetele ni s-au întrepătruns.

— Mi-e frică, Hortense. Mi-e frică de ce ni s-ar putea întâmpla.

— Şi mie, dar cred că şi mai frică mi-e să ratez aşa o şansă.

M-a prins cu delicateţe de mijloc. Mi-era imposibil să spun care dintre noi doi l-a sărutat primul pe celălalt. Ne-am sărutat pur şi simplu. A fost un sărut febril, ne căutam, eram stângaci, înnebuniţi fără doar şi poate, şi copleşiţi de ceea ce ni se-ntâmpla. Şi totuşi, mi s-a părut cel mai frumos sărut din viaţa mea. Fără să scoatem o vorbă, dar ţinându-ne strâns de mână, ne-am îndreptat către camera mea. A închis uşa încetişor şi mi-a zâmbit. M-am dat în spate până am ajuns la pat, el m-a urmat. Nu-mi puteam lua ochii de la el, nici chiar în semiîntunericul din cameră. Am făcut dragoste cu aceeaşi febrilitate cu care ne sărutaserăm. A fost ceva stângaci, delicat şi puternic deopotrivă. Ne priveam în ochi, ţinându-ne respiraţia, uluiţi, tulburaţi de ceea ce simţeam, de plăcerea pe care ne-o ofeream unul altuia. Cu el, descopeream o altă formă de dorinţă, un extaz care trecea dincolo de sex, de performanţele sexuale. Cu Élias, deşi atunci ne exploram pentru prima dată, mă simţeam deja într-o strânsă

comuniune.

*

Am rămas îmbrăţişaţi încă multă vreme, fiindune imposibil să ne desprindem unul de celălalt; el îmi săruta obrajii, buzele, nasul, umerii, eu îi mângâiam spatele, părul, noua tăietură de pe bărbie.

— Mă simt de parcă n-aş mai fi făcut asta niciodată, îmi spuse el în şoaptă. Niciodată nu mi-a fost atât de bine.

— Nu ştiu ce o să se aleagă de noi, dar nu vreau să pleci. Să nu mai vorbeşti despre plecare, ca astă-seară.

A strâns din pleoape, îl rănisem, dar nu mă putusem abţine. Voiam să învăţ pe de rost fiecare părticică a făpturii sale.

— Deocamdată, sunt aici…

*

Am petrecut noaptea înlănţuiţi, fără a ne da o clipă drumul din braţe. Nu dispăruse ca un hoţ, trăise şi savurase fiecare minut alături de mine. Chiar şi după ce am adormit, îi simţeam în continuare braţul pe trupul meu, pe pântec, pe coapse. Când a încercat să-şi retragă mâna, l-am oprit.

— Nu mai dormi?

— Ba da, dar dacă pleci…

— Nu, nu plec, dar cred că ar trebui pregătit

micul dejun…

— Şi dacă i-am lăsa să se descurce singuri?

A râs cu faţa înfundată în ceafa mea, iar eu i-am strâns braţul în jurul meu, îmi plăcea să mă trezesc cu el alături, să-l simt fericit şi relaxat. Brusc, a tăcut, încordat.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat eu.

— Vine brutarul.

Avea dreptate, în depărtare se auzea motorul unei maşini.

— Stai liniştită, mă duc eu.

S-a dat jos din pat, şi-a tras blugii pe el şi a pornit-o spre uşă. Înainte să o deschidă, s-a întors spre mine:

— Nu e greu de-nţeles ce s-a-ntâmplat…

A crescut inima-n mine. Avea dreptate.

— Aşa e…

A ieşit. L-am auzit deschizând uşa de la intrare, salutându-l pe distribuitor, luând în primire pâinile şi cornurile, de parcă asta ar fi făcut toată viaţa lui, de parcă ar fi fost la el acasă şi am fi ţinut camerele de oaspeţi împreună, ca o familie. Dar, toate astea nu erau decât un vis… Să fi avut eu oare un talent aparte de a-mi imagina vieţi care n-aveau să existe niciodată în realitate? De a crede imediat în tot felul de evoluţii posibile, fără să mă bazez pe nimic concret? Relaţia mea cu Aymeric era o dovadă că da. Oare felul în care mă lăsam luată de val în povestea cu Élias, deşi el putea să dispară în orice moment, era tot o astfel de dovadă?

Când am intrat în sala de mese, i-am găsit pe

oaspeţi echipaţi de drumeţie, spunându-i lui Élias ce doreau, *ceai sau cafea*. Cum, necum, reuşise să urce în camera lui şi să-şi pună pe el un tricou. Clienţii m-au salutat, după care şi-au văzut de ale lor. Élias mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am dus la bucătărie să pregătesc cafeaua şi să pun nişte apă la fiert. Peste câteva minute, când începusem din nou să visez la acel posibil imposibil, am simţit pe şolduri mâinile lui Élias, apoi trupul lui lipindu-se de mine. Am închis ochii, tulburată de spontaneitatea dintre noi, de absenţa acelei stinghereli ce urmează de obicei după prima noapte de dragoste.

— Cu cât îi servim mai repede, cu atât mai repede o să stăm şi noi liniştiţi, îmi strecură el la ureche.

Am râs scurt şi m-am întors spre el ca să-l sărut pe gură.

— Mă grăbesc cât pot, numai să-i văd odată plecaţi.

A râs, la rândul lui.

*

— E prima dată când te văd înghiţind şi altceva în afară de cafea dimineaţa! am zis eu văzându-l că muşcă dintr-un croasant proaspăt.

Drumeţii noştri plecaseră în sfârşit. De cum ne văzuserăm singuri, ne instalaserăm afară ca să ne luăm şi noi micul dejun. Ca în fiecare dimineaţă.

— Să mi-l pui pe nota de plată!

I-am tras o palmă peste umăr.

— Nu fi nebun!

M-a tras în braţele lui, pe canapea, eu mi-am lipit obrazul de gâtul său şi l-am prins cu o mână de mijloc. În depărtare, vedeam măslinul alor mei; în momentul acela, i-am simţit mai aproape de mine ca oricând. Élias a oftat, mulţumit, fără să scoată vreun cuvânt. Ne era pur şi simplu bine acolo, unul cu celălalt. Era viaţa normală a doi îndrăgostiţi – mi-am dat voie să consider că asta eram – care luau micul dejun împreună, duminică dimineaţa, după o seară petrecută cu prietenii şi după o noapte de amor. Ajunseserăm mai întâi la o rutină cotidiană, ca să trăim apoi din plin sentimentele ce se năşteau în noi. De parcă aşa făceam noi lucrurile, un pic pe dos. M-am gândit la ce-mi spusese Cathie, că i se părea că el şi cu mine eram o pereche. Într-adevăr, simţeam că alături de el descoperisem – şi, într-un fel, deja cunoşteam – viaţa de cuplu. I-am strâns braţele în jurul meu şi mi le-am strecurat pe ale mele în jurul său. Mi-a adulmecat pielea, părul.

— Miroşi frumos, îmi şopti el.

M-am uitat la el zâmbind. M-a mângâiat pe obraz, mi-a dat la o parte şuviţele de păr de pe frunte şi m-a privit în ochi cu blândeţe. Mi-a fost imposibil să-i susţin privirea, eram prea răscolită de ceea ce simţeam.

— Ce s-a-ntâmplat? zise el, îngrijorat.

— Nimic… doar că nu-mi vine să cred. N-ar trebui să-ţi spun asta, dar mă simt foarte bine cu tine, Élias. Sper să nu te sperii…

— Dacă tu mă sperii, atunci eu o să te-ngrozesc… eşti ultimul lucru la care mă

aşteptam… Cu tine, am senzaţia că renasc, de parcă prezenţa ta în viaţa mea mi-ar oferi o a doua şansă.

— De ce o a doua şansă? nu m-am putut eu abţine să-l întreb.

A tras adânc aer în piept.

— Înainte de-a fi tot pe drumuri, cum zici tu, aveam o viaţă care-mi plăcea, care-mi convenea… În urmă cu nişte săptămâni, până să ajung aici, până să te întâlnesc, credeam că aşa aveam s-o sfârşesc, rătăcind dintr-un loc în altul, singur… Şi uite-mă acum…

Cuvintele lui îmi tăiau respiraţia, probabil că am căscat nişte ochi cât cepele.

— După cum vezi, eu sunt cel mai tare la băgat groaza-n om! încercă el să glumească.

— Te înşeli, treaba asta nu mă sperie deloc…

Şi l-am strâns în braţe ca să-l ţin acolo, lângă mine, brusc îngrozită la gândul că ar putea să dispară.

15

După-amiază, când Conacul era încă pustiu, ne retrăseserăm din nou în camera mea. Stăteam în braţele lui, goală, cu privirea aţintită înspre grădină; fereastra era larg deschisă, parcă am fi făcut dragoste în natură. Dintr-odată, m-am simţit complet trează, animată de o dorinţă de nestăvilit. Eram îndestulată de dragoste, de plăcere, de tandreţe. Iar acum îmi doream asta, cu fiecare părticică a trupului meu, a inimii şi minţii mele.

Venise momentul.

— Élias?

— Da…

— Mă duci şi pe mine în sala de dans?

— Când vrei tu…

— Acum!

Am ridicat faţa spre el şi l-am sărutat. Apoi m-am dat jos din pat şi m-am dus să cotrobăi prin dulap, de unde mi-am luat nişte colanţi scurţi şi un top. În timp ce mă echipam, auzeam foşnetul hainelor lui Élias. După ce ne-am îmbrăcat, l-am rugat să mă aştepte două minute, apoi m-am dus la baie să iau o faşă. Odată întoarsă în cameră, mi-am prins-o cu grijă în jurul gleznei, ca să mă protejez, sub privirea lui concentrată şi atentă.

— Asta doar ca să fii tu mai liniştită, îmi zise el.

Mi-a întins mâna, m-am agăţat de ea fără o vorbă şi am pornit-o amândoi spre sala de dans. Inima îmi bătea ca o tobă; aveam să dansez din nou, mi-era teamă că n-o să reuşesc, că dansul îmi ieşise din sânge, atâtea lucruri se schimbaseră de la ultimele mele piruete; şi mă gândeam la tata, să fi dispărut oare spiritul lui, dragostea lui părintească, acum, că altcineva se ocupase de acel loc? Nu-mi părea rău că-i încredinţasem lui Élias această sarcină, mai ales dacă mă gândeam la ultimele ore, ba chiar la ultimele zile. M-am simţit pur şi simplu atinsă de aripa înţelepciunii când am ajuns la concluzia că, şi dacă avea până la urmă să plece, şi dacă n-aveam să rămânem prea mult timp împreună, tot el era cel care trebuia să dea o nouă viaţă acelei încăperi. Cam la asta mă

gândeam când Élias s-a oprit în loc, ca încremenit. M-am uitat la el întrebătoare, figura îi era complet relaxată.

— Hortense, vreau să-mi spui dacă ceva nu-ţi convine, dacă vrei să refac anumite lucruri.

— Nu văd de ce n-ar fi bine.

— Să sperăm…

Eram la vreo trei metri de ferestrele imense ale sălii.

— Vrei să-mi ţii ochii acoperiţi şi să mă conduci tu înăuntru?

A zâmbit, vizibil amuzat de idee. S-a dus în spatele meu şi, delicat, mi-a acoperit ochii cu palmele sale, ca să nu văd. M-a ajutat să înaintez, pas cu pas, iar eu m-am lăsat ghidată de el, scăldată într-un sentiment de deplină siguranţă şi seninătate. Când am ajuns la pragul de la intrare, mi-a şoptit să ridic piciorul. Gata, eram în sala de dans. M-a ajutat să mai avansez câţiva metri, am înţeles că mă conducea spre centrul încăperii. Mi s-a pus un nod în gât, m-am gândit la taică-meu, la maică-mea. Oare ei ce-ar fi zis? Tremuram ca varga. Aerul de-acolo mirosea ca pe vremuri, efluviile zugrăvelii noi simţindu-se foarte puţin, dar nu era izul de praf şi de închis, ci mirosul liniştitor al pietrelor vechi, impregnat de miresmele fine ale naturii. Oare cum făcuse asta?

— Am lucrat în permanenţă cu ferestrele deschise, îmi spuse el în şoaptă.

M-am agăţat de braţele lui.

— Îţi mulţumesc.

Şi-a luat palmele de pe pleoapele mele, dar mi-

am ţinut în continuare ochii închişi. L-am simţit îndepărtându-se de mine. Am mai aşteptat câteva secunde, cât să mi se relaxeze un pic trupul. Am deschis apoi ochii şi m-am văzut în oglinda cea mare. Nu mai semănăm cu cea pe care o văzusem acolo atunci când intrasem prima dată în sală, cu Cathie. Mă întremasem, arătam mai bine, privirea nu-mi mai era şovăielnică, ci hotărâtă. Tot în oglindă am redescoperit şi micul paradis oferit cândva de taică-meu. Pereţii erau reparaţi, redeveniseră albi şi luminoşi, parchetul strălucea, fără a fi însă alunecos – se vedea cu ochiul liber –, n-aveam de ce mă teme c-aş fi putut să cad. M-am uitat în sus: grinzile erau vopsite exact cum fuseseră la începuturi. Eu nu-i dădusem nicio indicaţie în privinţa asta, el singur hotărâse aşa. M-am răsucit pe călcâie şi am descoperit fotografiile agăţate pe pereţi. M-am dus să le văd mai de-aproape, sugrumată de emoţie. Erau cele pe care le dădusem jos şi le aruncasem într-un fund de dulap, într-un acces de furie, după moartea alor mei. Erau poze cu Cathie şi cu mine, chiar aici ori la spectacolele din liceu, mai erau şi de la audiţiile mele, de la concursuri sau din diferite roluri, altele erau din anul când lucrasem cu Auguste, alături de Bertille şi de Sandro, de la deschiderea şcolii şi de la primele stagii de pregătire de la Conac, pe vremea când ai mei erau încă în viaţă, într-una dintre ele apăreau taică-meu cu clarinetul lui şi maică-mea care se uita la el, cu o privire admirativă şi drăgăstoasă.

M-am întors spre Élias, care se retrăsese în

dreptul ferestrelor, şi l-am întrebat din priviri ce era cu toate astea.

— A trebuit să golesc dulapul, apoi am scos cuiele, ca să frec cu şmirghel pereţii… îmi zise el, parcă plictisit. După aia mi-am zis că poate ţi-ar plăcea să vezi din nou pozele la locul lor…

S-a oprit când m-a văzut alergând spre el. Am sărit de gâtul lui şi l-am strâns cât am putut de tare, îmi venea să-l frâng în braţe, să-l ţin lipit de mine până ne transformam, pentru totdeauna, într-o unică fiinţă. Rapiditatea cu care mă tulbura, cu care mă răvăşea, mi se părea ireală.

— Îţi mulţumesc, nici nu-ţi dai seama ce-ai făcut cu treaba asta… I-ai redat acestei încăperi sufletul. Totul s-a luminat acum.

M-am dezlipit cu greu de el şi i-am prins faţa în palme, aveam ochii plini de lacrimi şi mă luptam să-mi stăpânesc pornirea pe care o aveam în acel moment.

— Élias, aş vrea să-ţi spun ceva, dar e prea devreme, şi poate prea abrupt, însă îţi jur, îmi stă pe limbă…

— Nu spune nimic… Mai ţine un timp pentru tine… Nu sunt pregătit să aud asta.

O umbră de îndoială i-a traversat privirea, îi era teamă, şi mie mi-era teamă… L-am sărutat, dar s-a smuls rapid de lângă mine.

— O să te las singură acum.

Avea dreptate, nu le puteam face pe toate deodată, trebuia mai întâi să-mi termin treaba pentru care venisem acolo.

— Da… mai bine aşa. Într-o zi, o să dansez

pentru tine, dar nu astăzi.

— Nu-i nicio grabă, şi-apoi eu cred că trebuie să dansezi pentru tine, nu pentru altcineva, oricine ar fi el…

Cum de mă cunoştea atât de bine?

— Mulţumesc…

S-a dat înapoi câţiva paşi, cu zâmbetul pe buze, se bucura pentru mine, nu aştepta nimic în schimb, fericirea mea îi era de ajuns ca să fie mulţumit.

— Ne vedem mai târziu… zise el şi dispăru.

Am rămas în sfârşit singură cu mine însămi. Aveam să mă întorc la dans, la pasiunea mea, la arta mea, fără a trebui deocamdată s-o ofer şi altora, fără a avea de dovedit ceva nu ştiu cui, ci doar mie însămi. Deşi ardeam de nerăbdare să-mi dau frâu liber trupului, emoţiilor, am strâns din dinţi şi m-am apucat să fac o încălzire ca la carte, riguroasă, metodică, progresivă. După o jumătate de ceas de exerciţii, am încheiat cu o frumuseţe de *grand écart*, îmi plăcea la nebunie căldura aia care-mi iradia între coapse, era o durere plăcută, aproape orgasmică, i-am mulţumit în gând savantului nebun.

Da, uneori durerea putea fi şi salvatoare, putea avea şi osatură bună. Acum eram pregătită. Am dat muzica tare, fără să-mi fac griji că aş putea deranja pe cineva. M-am postat în faţa oglinzii. Am inspirat adânc şi m-am lăsat în voia improvizaţiei. Am făcut primul pas. După aceea, am pierdut complet noţiunea timpului, nu mai eram acolo, ci undeva departe, foarte departe; dansam, dansam

întruna, zvâcneam din braţe şi din gambe, săream, mă arcuiam ţinându-mă de bară, ba chiar am făcut şi câteva piruete, având însă grijă să nu întind coarda prea tare. Redescopeream contactul cu podeaua, adulmecând parchetul, mângâindu-l cu mişcări graţioase, cel puţin aşa speram. Respiram foarte bine, cu mult mai bine, gâfâiala normală după o asemenea perioadă de inactivitate nu mă deranja deloc, mi-o asumam chiar cu plăcere. Trupul meu era viu, asuda – o sudoare sănătoasă, o sudoare a efortului, a plăcerii, a adrenalinei, care mă revigora.

Plângeam şi râdeam în acelaşi timp, fără a mă opri o clipă din dansat, doar încetinind un pic ritmul când şi când, ca să-mi recapăt puterile. Lacrimile erau pentru toţi cei de care mă despărţeam. Pentru Aymeric, în primul rând, care tocmai ieşise din viaţa mea, cel care mă făcuse fericită, mă întristase, mă înfuriase, cel care mă făcuse să pierd atâta vreme, dar pe care nu-mi părea rău că-l cunoscusem, povestea noastră meritase să fie trăită. Erau apoi şi lacrimi de nostalgie, fiindcă aveam să spun adio şcolii, lui Bertille şi lui Sandro. Iar altele erau pentru Auguste, care avusese încredere în mine, care mă susţinuse întotdeauna şi care, mai important decât toate la un loc, mă ajutase să-mi recapăt libertatea.

Lacrimile mi se amestecau cu râsul pentru că eram profund fericită, dansam în faţa naturii, a soarelui, a copacilor bătuţi de mistral, în căldura înăbuşitoare de acolo, de-acasă. Nu mai eram

chinuită de spaime, spaima de a pierde, spaima de a nu fi iubită. În ultimele săptămâni, îmi demontasem viaţa bucată cu bucată. Acum începeam să reclădesc. Să-mi clădesc viitorul. De-aici înainte aveam să trăiesc pentru mine.

Şi chiar dacă Élias nu era de faţă – discret şi cuviincios cum îl ştiam, se ţinuse de cuvânt şi mă lăsase singură –, mă gândeam foarte intens la el. Cum reuşise oare omul ăsta în numai câteva săptămâni, din numai câteva vorbe şi câteva priviri, să devină atât de important pentru mine? Eram gata să-i deschid toate porţile pentru a intra în viaţa mea, fără să mai stau pe gânduri, fără să mai analizez nimic, deplin încrezătoare.

Dar dacă dădea înapoi şi-mi frângea inima, deciziile pe care mă pregăteam să le iau n-aveau să fie date peste cap. N-aveam să mai renunţ la viaţa mea din pricina iubirii sau a speranţei în iubire. Aveam să-i întind mâna, sperând că n-o să mi-o refuze, că mă va lăsa să-l scap de fantomele care-l bântuiau, să-l vindec aşa cum şi el mă ajutase să mă vindec, în modul cel mai simplu din lume, fără a băga măcar de seamă.

*

M-am oprit până la urmă, dar gândindu-mă deja la antrenamentul de a doua zi, eram epuizată şi revigorată în acelaşi timp. Mi-am făcut mişcările de întindere cu mare atenţie – n-aveam de gând să mă trezesc de dimineaţă înţepenită de dureri – şi am ieşit la aer, arzând de nerăbdare să-i

împărtăşesc şi lui Élias emoţia mea. Am început să-l caut. În faţa casei: nimeni. Am ascultat dacă se auzea vreun zgomot la etaj, semn că ar fi fost în camera lui: nimic, nici acolo. Înainte de a mă duce în grădină, mi-am pus pe mine un hanorac, ca să nu răcesc. Neliniştea creştea în mine, am ieşit în curte alergând; intuisem bine. Toate portierele maşinii lui erau deschise, la fel şi portbagajul. În jur, genţi, cutii, şi el, foarte preocupat de ceea ce făcea. Am stat şi l-am urmărit câteva minute: părea grăbit, concentrat, rupt de lumea înconjurătoare. Apropiindu-mă de el, câteva crenguţe uscate mi-au trosnit sub tălpi, dar el n-a reacţionat nicicum, n-auzea nimic. La ce se gândea oare? Poate că-şi pregătea plecarea; terminase de renovat sala de dans, petrecuse noaptea cu mine, nimic nu-l obliga să mai rămână, iar cei din satul unde lucrase ca doctor îl aşteptau înapoi. Şi totuşi, mi se părea imposibil să plece, ar fi fost în totală contradicţie cu ceea ce ştiam despre el.

— Ce faci? l-am întrebat eu în cele din urmă, când eram la mai puţin de un metru de el.

S-a oprit pe loc şi s-a îndreptat de spate. M-a privit câteva secunde, apoi mi-a zâmbit.

— Am ajuns să nu mai găsesc niciun lucru când îl caut, aşa că fac un pic de ordine.

— Pentru ce?

Vocea mea nu-mi putuse ascunde neliniştea. A parcurs dintr-un pas distanţa care ne despărţea şi m-a luat în braţe.

— Pentru că trebuia să-mi ocup şi eu timpul cu ceva cât tu erai cu ale tale… de-asta.

— Am o idee.

— Te-ascult.

— Ai putea să eliberezi camera unde stai şi să-ţi muţi genţile de voiaj la mine.

Păru încurcat.

— Ştii că dorm puţin sau mai deloc, n-aş vrea să te deranjez noapte de noapte…

— Prefer să te simt foindu-te în pat decât să tot urc scara până la tine. Şi-apoi, cine ştie? Poate cu mine o să dormi mai bine…

— Posibil…

M-a sărutat, strângându-mă cu putere la pieptul lui, apoi şi-a strecurat mâinile pe sub hanorac şi m-a mângâiat pe spate.

— Sau poate nu… murmură el cu buzele lipite de ale mele.

*

În seara aceea, după multe ezitări, ne-am hotărât să rămânem la Conac. Eram împărţiţi între dorinţa de a ieşi la un restaurant, unde să fim serviţi, şi cea de a rămâne în capsula noastră, la adăpost de lumea exterioară. După cină, m-am cuibărit în braţele sale. Tocmai trăisem una dintre cele mai frumoase zile din viaţa mea. Ar fi trebuit să profit de ocazie şi, luându-mi inima-n dinţi, să-i mărturisesc că-i citisem jurnalul şi că mă temeam c-o să plece curând. Numai că, în acele ultime douăzeci şi patru de ore, înţelesesem un lucru. Mă îndepărtasem de mine însămi jucând un rol, din dragoste. Trebuia să-l las liber pe Élias, să nu-l

presez sub nicio formă şi, mai presus de orice, să nu-l fac să trăiască ce trăisem eu. N-aveam niciun drept să-l priponesc aici doar fiindcă descoperisem că aici e locul meu. Oricât de dureroasă ar fi fost această decizie, nu-l puteam ţine lângă mine cu forţa, dacă fericirea lui era în altă parte. Dar cum să-i spun treaba asta fără să mă dau de gol că ştiam totul? Mi-a ridicat bărbia, zâmbind.

— Şi-acum, povesteşte-mi… Cum e cu dansul… hai, că nu mi-ai zis nimic.

— Vrei să ştii?

— Bineînţeles!

— Îmi promiţi să nu-i spui lui Cathie că ai ştiut înaintea ei?

— N-ai încredere în mine?

L-am mângâiat pe obraz. Eram extrem de emoţionată că puteam s-o spun cu voce tare.

— Nu mai plec la Paris, la sfârşitul verii. Rămân aici şi deschid o mică şcoală la Conac, singură, vreau să predau în stilul meu, la mine acasă. Asta am visat mereu.

M-a sărutat cu pasiune. După câteva secunde, l-am oprit, ca să-i povestesc în continuare.

— Am înţeles un lucru, când ai un acasă al tău, o viaţă, un plan, nu trebuie să le renegi. Pentru nimic în lume. Nici măcar din dragoste…

S-a încruntat.

— De ce-mi spui asta?

— Pentru că asta am făcut eu în ultimii ani. Mi-am învăţat lecţia. Şi cred că e important să n-o uit.

Şi-a strivit, dureros, buzele de buzele mele. Oare tocmai îl pierdusem?

*

Noaptea, m-a sărutat pe umăr şi s-a dat jos din pat cu maximă precauţie. N-am încercat să-l reţin, l-am auzit urcând pe scară, către camera lui; trebuia să i se destăinuie jurnalului. Despre ce putea fi vorba? Voia oare să scrie despre noi? Sau despre altceva? S-a întors după vreo două ore. Când m-am întors spre el, s-a cuibărit în braţele mele, vârându-şi faţa între sânii mei. L-am strâns cu putere la piept.

*

A doua zi dimineaţă, de îndată ce m-am văzut singură, am urcat la etaj, cu capul şi cu inima pline de îmbrăţişările şi de tandreţea pe care le împărtăşiserăm înainte de plecarea lui la muncă. I-am găsit caietul de şcolar şi stiloul la locul lor, pe birou. Mi-am acordat câteva secunde ca să trec cu privirea peste toate paginile deja citite, peste toate cuvintele, suferinţele şi îndoielile de acolo, după care am ajuns, în sfârşit, la ultima noapte.

Am impresia că mă pierd în ea, că mă pierd şi mă eliberez. Zâmbeşte, râde, îmi dă senzaţia că pluteşte prin aer, e uluitor cât de tare mă tulbură. Aşteaptă răbdătoare sau dă din picior nervoasă, convinsă că n-o văd, alteori se îngrijorează şi nu ştie cum să-mi spună, e dulce şi stăruitoare. Aşteaptă să fie iubită, dar n-o cere cu vehemenţă.

Dacă ar şti... Şi-a găsit libertatea, iar asta e cel mai important, va putea fi fericită... Ce privire mândră şi înflăcărată avea când mi-a vorbit despre şcoala ei! Oare am şi eu un loc în viaţa ei? De când s-a întors de la Paris şi de când am aflat că m-aş putea întoarce în satul meu, mă tot întreb lucrul ăsta. Numai că, din clipa în care mâna mea a întâlnit-o pe a ei, n-am mai vrut să mi-o retrag. Lumina pe care o răspândeşte în jur e atât de puternică, încât simt că m-ar putea arde. Aş fi vrut s-o întâlnesc mai devreme, ca să nu fiu atât de obosit. Ştiu, simt în adâncul meu că aş putea s-o iubesc, s-o iubesc la nebunie. Îmi zic că după ea nu va mai putea fi nimeni. Dar... trebuie să fiu sincer cu mine. Şi cu ea.

Lacrimile îmi curgeau şiroaie. Trebuia să merg însă până la capăt, să dau pagina şi să citesc şi ultimele rânduri. Chiar dacă frazele de acolo m-ar fi putut face să sufăr.

Hortense,

Da, ţie îţi scriu. Nu te mai uita în jur. Ştiu că tocmai citeşti aceste cuvinte. Stai liniştită. Nu sunt supărat pe tine. Ştiu de câteva zile că-mi citeşti jurnalul. Sunt bucuros şi uşurat în acelaşi timp. Niciodată n-aş fi reuşit să-ţi spun lucrurile astea prin viu grai. Mi-e un pic mai greu cu vorbitul. Probabil că ţi-ai dat seama! Şi cred că nu ştiai cum să faci ca să-mi zici că citeai pe ascuns. Greşesc? Probabil că te-ai întins o dată pe patul meu, cu caietul ăsta în mână, iar pe pernă au rămas atunci

parfumul tău şi câteva fire de păr. În noaptea aceea, nu fantomele mele m-au împiedicat să dorm, ci tu, tu erai peste tot şi eu nu te puteam strânge în braţe, am crezut că înnebunesc. Iar sâmbătă, când te-ai întors de la Paris, nu te-ai putut abţine să nu mai arunci o privire prin jurnal. A rămas o pată de la lacrimi. Ai plâns, imaginându-ţi că aş putea să plec şi să te las? N-am văzut-o decât acum câteva minute, vreau să ştii că hotărârea mea fusese luată înainte de asta. Aseară, mi-ai dat libertatea de a mă întoarce în locul de unde vin. Îţi mulţumesc. E cel mai frumos cadou care mi-a fost făcut vreodată. Dar o să-ţi dau cadoul ăsta înapoi. Libertatea mea e alături de tine. Deci, dacă vrei un doctor care nu mai vrea să fie doctor şi care s-a apucat de tăiat copaci fiindcă a întâlnit nişte oameni minunaţi, primitori şi în primul rând o femeie luminoasă, o femeie tulburătoare care i-a redat speranţa şi dorinţa de-a trăi, atunci la mine acasă e la tine acasă. Prea puţin contează unde anume. Când ţi-ai văzut sala de dans renovată, nu te-am lăsat să spui acele cuvinte pe care aş da orice să le aud din gura ta, fiindcă vreau să ţi le spun eu primul.

Undeva, departe, s-a auzit o portieră închizându-se. Nu m-am clintit din loc. Paşii lui răsunau acum pe scară.

Mulţumiri

Întregii echipe a Editurii Michel Lafon pentru

zâmbetele voastre, munca voastră, entuziasmul vostru.

Dragă Michel, dragă Elsa, prezenţa şi încrederea voastră sunt extrem de preţioase pentru mine. Îmi voi aminti multă vreme de acel dejun sub un umbrar normand.

Dragă Maïté, tu m-ai ascultat şi m-ai ajutat să merg mai departe, oferindu-mi acel timp de care aveam atâta nevoie pentru Hortense.

Dragă Delphine Lemonnier, mi-aţi deschis porţile frumoasei dumneavoastră şcoli de dans. Dimineaţa aceea de iulie a fost deosebit de plăcută şi de instructivă, cu o lumină de-a dreptul minunată.

Dragă Marion Blondeau, mi-aţi împărtăşit pasiunea dumneavoastră, arta dumneavoastră, relaţia dumneavoastră cu propriul corp.

Dragă domnule doctor Savigny, cunoştinţele dumneavoastră privind entorsele sportivilor m-au ajutat să înţeleg mai bine riscurile unei accidentări.

Dragi cititoare, dragi cititori, fără sprijinul vostru şi fidelitatea voastră, nici nu aş exista. La voi mă gândesc când scriu. Sunteţi mereu aici, alături de mine, cu o constanţă emoţionantă.

Ţie, care m-ai susţinut cu dragoste şi cu umor

în aceste luni de scris în care Hortense şi cu mine eram uneori total pierdute. Ce m-aş face fără lumina ta?

La preţul de vânzare al cărţii
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

După ce a profesat ca psiholog timp de șase ani, **Agnès Martin Lugand** s-a dedicat scrisului, publicându-și primul roman, Oamenii fericiți citesc și beau cafea, în regim propriu, pe platforma Kindle Amazon, în decembrie 2012. Remarcată rapid de bloggerii atenți la mediul literar virtual, a trezit interesul Editurii Michel Lafon, care i-a propus debutul în lumea editorială tradițională. Astfel, romanul său a cunoscut un succes uriaș, fiind tradus în mai multe limbi. Drepturile de ecranizare au fost deja achiziționate de o casă de producție de la Hollywood. Agnès Martin-Lugand se numără printre primii zece cei mai bine vânduți autori francezi.

Cărțile ei s-au vândut în Franța și în lume în peste 2 milioane de exemplare și au fost traduse în 32 de limbi. La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut: Oamenii fericiți citesc și beau cafea, Viața e ușoară, nu-ți face griji, Îmi pare rău, sunt așteptată..., Fericirea îmi scapă printre degete și Încă aud muzica noastră în gând.

AGNÈS

MARTIN-LUGAND

„Refuzasem să mă despart de casa părinților mei din Bonnieux, un sat cocoțat pe o coastă a Luberonului. Atunci când pierduseră orice nădejde că vor avea vreodată un copil, își investiseră economiile în această dărăpănătură ce necesita reparații majore – o veche fermă pe care o numiseră, ironic, Conacul – și hotărâseră să renunțe la oraș și să se instaleze aici. Proiectul acesta nebunesc trebuia să fie copilul lor și, până la urmă, chiar ajunseseră să se ocupe de biberoane și de schimbatul scutecelor. Acolo erau toate amintirile mele cu ei."

TREI

AGNÈS

MARTIN-LUGAND

Putem fi fericiți când ne mințim pe noi înșine?

La aproape 40 de ani, Hortense trăiește la Paris, are o școală de dans și iubește un bărbat căsătorit.

Se amăgește că este fericită până într-o zi, când o accidentare o forțează să se retragă în Provence, pentru odihnă.

Va profita de acest răgaz pentru a-și face ordine în viață și pentru a-și revitaliza pasiunea?

Un roman impresionant despre alegerile care ne pun în situații paradoxale și despre puterea vindecătoare a introspecției.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0552-6

9 786064 005526

TREI